

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

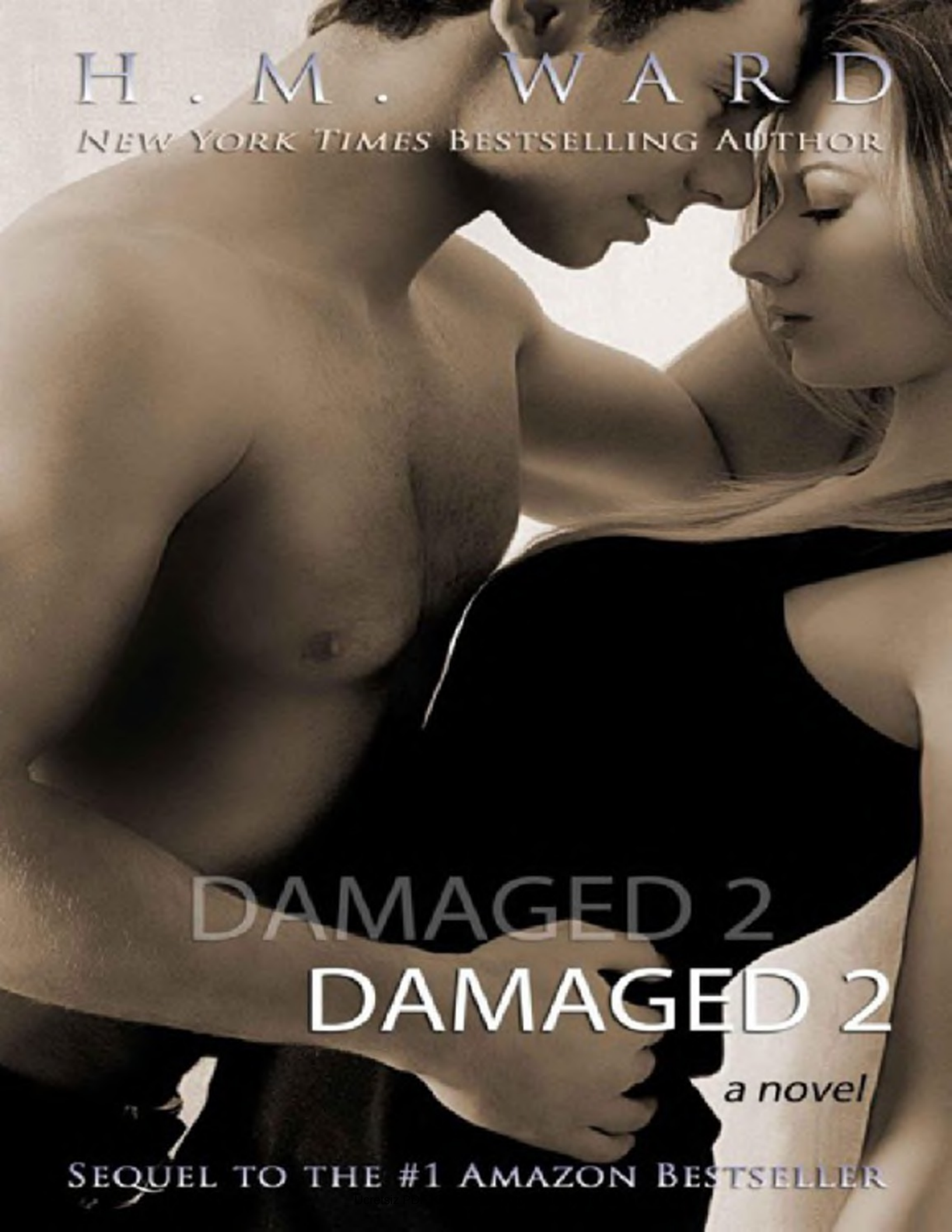
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic close-up of a man and a woman about to kiss. The man is shirtless and leaning towards the woman, who is wearing a black top. The background is a soft, warm light.

H . M . W A R D

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

DAMAGED 2
DAMAGED 2

a novel

SEQUEL TO THE #1 AMAZON BESTSELLER

DAMAGED 2

Bir Roman

*!-

L.I.M. Ward

www.SexyAwesomeBooks.com

Laree Bailey Yayınları

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Copyright © 2013 by H.M. Ward

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü basılı veya elektronik olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz.

Laree Bailey Basın

İlk Baskı: Haziran, 2013

İÇİNDEKİLER

BÖLÜM 1

BÖLÜM 2

BÖLÜM 3

BÖLÜM 4

BÖLÜM 5

BÖLÜM 6

BÖLÜM 7

BÖLÜM 8

BÖLÜM 9

BÖLÜM 10

BÖLÜM 11

BÖLÜM 12

BÖLÜM 13

BÖLÜM 14

BÖLÜM 15

BÖLÜM 16

BÖLÜM 17

BÖLÜM 18

BÖLÜM 19

BÖLÜM 20

BÖLÜM 21

BÖLÜM 22

BÖLÜM 23

BÖLÜM 24

BÖLÜM 25

BÖLÜM 26

BÖLÜM 27

YAZARIN NOTU

FERRO KARDEŞLER SERİSİ

DÜZENLEME'DEN BİR ALINTI, CİLT. 1 AYRICA H.M.

WARD TARAFINDAN

BÖLÜM 1

Sam gittikten sonra Peter cep telefonunu aldı. Bakışları kalktı ve benimkilerle buluştu. Sanki kalbi boğazına takılmış gibi. Bir şeyler düşünüyor ama ne olduğunu bilmiyorum. Peter telefona baktığında o safir gözler

Telefon elindeydi. "Buradan çıkmak için acele etmeyelim ve Dean'le arana biraz mesafe koyalım. Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor ve sonra ayrıntıları konuşabiliriz. Tamam mı?" Sonunda başını kaldırdığında Peter'ın bana bir şey söylemediği hissine kapılıyorum.

"Kimi arıyorsun?"

"Kardeşim. Ona bir şey sormam gerekiyor." Peter yüzündeki kararlılıkla aniden dönüyor. Yüz hatları sertleşiyor ve artık tanıdığım adama benzemiyor.

Telefon konuşmasını dinlemek için kapıda oyalanmıyorum. Onunla kardeşi arasında bir şeyler var, belki eski yaralar. Peter'ın hayatını zorlaştırmak istemiyorum. Belki de gitmeliyim? Yani, bu onun kavgası değil. Benim savaşım. Geçen sefer tamamen başarısız olmam bu sefer dayak yiyeceğim anlamına gelmiyor. Yara kabuklarıyla kaplı ellerime bakıyorum. Lanet olsun. Ne yapacağımı bilmiyorum. Peter'ın odasına bakıyorum.

Kapısı açılıp Peter dışarı çıktığında karar benden alındı. Gerginlik boynunu ve omuzlarını çiziyor. Az önce yaptığı konuşma onu kızdırmış gibi çenesi bir o yana bir bu yana kayıyor. Gözleri yerden kalkıp benimkilerle buluşuyor. "Kardeşim pisliğin teki."

Ona gülümsedim. "Benimki de öyle."

Peter bir an beni izliyor ve iç çekiyor. Ellerini saçlarında gezdiriyor ve geriniyor. Üzerindeki öfke silinip gidiyor ama tamamen yok olmuş değil. "Sana bir şey söylemem gerekiyor." Bunu söyleme şekli Midem bulanıyor. Ses tonu, benden uzağa bakışı omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Kelimeler kötü bir kehanet gibi havada asılı kalıyor.

Peter ellerimi tutuyor ve beni kanepeye doğru çekiyor. İlk başta yan yana oturuyoruz ve elimi tutuyor ama sanki yerinde duramıyor. Peter dakikalar sonra ayağa kalkıyor, volta atıyor. Birkaç saniyede bir bana bir şeyler anlatmaya çalışıyor ama doğru kelimeleri seçemiyor. Peter çenesini çalıştırırken boğazının arkasından sinirli bir ses çıkarıyor. O zaman dönüp bana bakarsa bir sorun olduğunu anlarım.

Peter bana bakarken dudakları aralandı. "Bu konuyu şimdi açmak istemezdim ama benim hakkımda bir şey bilmen gerekiyor." Sertçe yutkunuyor ve başka tarafa bakıyor.

Kanepeyi ittim ve ona doğru yürüdüm. "Bana her şeyi anlatabilirsin." Koluna dokunduğumda Peter irkildi. Bu hareket çok ince ama çok şey anlatıyor. Bu beni geriyor. Neden böyle davranıyor? Ruh halini yumuşatmak için şaka yapıyorum. "Sincabı banyo penceresinin dışına koyan sen değilsin, değil mi?"

Peter şaşkın bir kahkaha attı ve bana baktı. Beni kollarına alıyor ve göğsüne doğru çekiyor. Çok iyi, çok güvende hissediyorum. Başımın üstünü öpüyor. "Ferro ailesi hakkında bir şey biliyor musun?"

Sorusu kafamı karıştırıyor ama başımı sallıyorum. "Evet, kim istemiyor ki?"

"Bana ne bildiğini söyle." Geri çekilip yüzüne bakıyorum ama bu hiçbir şeyi açıklığa kavuşturmuyor.

Tamam mı? Bu garip bir soru gibi görünüyor ama yine de cevaplıyorum. "Ceplerinde Scrooge'un para kutusundakinden daha fazla para var. Anne tam bir baş belası, baba her hafta yeni bir metresi olan bir çapkın ve üç oğul da beladan uzak duramıyor gibi görünüyor.

"En küçükleri Jonathan geçen gün aptalca bir şey yaptığı için gazeteye çıktı, ama çoğu insan bunu unutuyor ve onun cazibesi ve görünüşü karşısında gafil avlanıyor. En büyük kardeş Sean'la araları bozuk; en azından gazetede öyle yazıyordu. Aynı şey ortanca çocuk için de geçerli." Bununla nereye varmak istediği hakkında hiçbir fikrim yok. Konuşmayı kesip bana ipucu vermesini bekliyorum ama vermiyor.

"Başka ne duydun?"

"Pek bir şey yok. Muhtemelen senin duyduğun şeylerin aynısı." "Bundan şüpheliyim, ama devam et."

Ona tuhaf bir bakış attım ve geriye dönüp düşündüm. "En büyük kardeş karısını öldürmekle suçlanıyordu. Serbest kalana kadar uzun süre haberlerde yer aldı. Ondan sonra Sean aileyi terk etti ve tüm o parayı bırakıp gitti. Gazeteler buna Ferro servetinin laneti ya da onun gibi bir şey demeye başladı. En büyük kardeş ayrıldıktan sonra, bir sonraki varis Pete Ferro oldu. Birkaç hafta sonra Rockefeller Center'da nişanlısına evlenme teklif ediyordu ve..." Konuşmayı kestim. Gözlerim kocaman oldu.

Peter'in ellerimi tutuşu sıkılaşıyor. "Söyle. Hikayeyi bitir, Sidney."

Zorlukla yutkunarak devam ediyorum çünkü benzerlikler ne kadar çarpıcı olursa olsun bu olamaz. "Ve o öldürüldü. Pete yan tarafından bıçaklandı. O da

Bir süre hiçbir şeyle ilgilenmeden sürükleniyor gibiydi, ta ki bir gün ortadan kaybolana kadar. Ferro servetinden tamamen uzaklaştı."

Gözlerimiz kilitlendiğinde bunun onun hikâyesi olduğunu anlıyorum. Çenem titriyor ve ne düşüneceğimi bilemiyorum. Bir yanımda Peter Fucking Ferro olduğunu söylemediği için ona bağırarak istiyor ama diğer yanımda korkuyor. Ferro kardeşlerin bir ünü var ve o da onlardan biri. Orada çok uzun süre durdum ve ağzımdan "Sen Pete Ferro'sun." çıktı.

Beni izliyor; mavi gözleri benimkilere kilitlenmiş. Peter yavaşça başını sallıyor.

Başparmağını elimin arkasına sürtüyor. "Evet, öyleyim." Gözlerimi kırıştırdım, konuşamayacak kadar şaşırmışım. "Bu benim hakkında konuştuğum bir şey değil. Bu benim geçmişimin bir parçası Sidney. Gina'yı kaybettiğimde her şeyden uzaklaştım. Sean gitmişti ve ailem de pek yardımcı olmuyordu. Annemin her şeye bulduğu çözüm bir psikiyatriste gitmek. Ben de bunu denedim. Hayatıma devam etmenin en iyi yolunun yeniden başlamak, ben de öyle yaptım. Gina'nın soyadını aldım ve doktora çalışmamı bitirdim." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Sonra buraya geldim ve seninle tanıştım."

"Sen Sean Ferro'nun kardeşi misin?" Başını sallıyor. Sanki bir rüyanın içinde kaybolmuşum, gittikçe daha derine çekiliyorum. "Nasıl? Nasıl...?" Bocalıyorum. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Aklımdan geçenleri söyleyemiyorum. Bir cinayeti örtbas etmeye nasıl yardım edebilirsin? Nasıl olur da biriyle akraba olabilirsin? Böyle mi? Babasına bu kadar benzeyen bir oyuncu, Pete Ferro nasıl olabilir?

İnsanlar Peter'ın Gina'yı sevmediğini, bunun bir evlilik/iş birleşmesi olduğunu söylediler ama bu doğru değil. Peter onu seviyordu. Bunu sesinde duyuyorum. O gece aklımdan çıkmıyor.

"Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim. Beni bulmalarını istemedim. Yeniden başlamak için bir şans istedim. Bunu anlayabilirsin."

"Bu aynı şey değil. Benim yaptığım aynı şey değil! Bana zarar veren birinden kaçtım. Ona nasıl yardım edebilirsin?" *Nasıl yardım edebilirsin? kardeşinin karısına uyguladığı şiddeti örtbas etmesini mi?* Bu soru boğazıma düğümlendi. Tüküremiyorum çünkü eve çok yakın. Zihnimin içinde bir şeyler kopuyor. Kendimi kandırılmış hissediyorum, sanki beni kandırmış gibi. Kamuoyundaki Peter algısı aşık olduğum adama hiç benzemiyor. İkisinden biri sahte, ama hangisi olduğunu bilmiyorum. Kalbim hızla çarpıyor ve onu kaybetmiş olmaktan, Peter'ın hiçbir zaman gerçekten benim olmamasından, benim Peter'ımın var olmamasından korkuyorum.

Ellerimi tuttuğu yerden çekip geri çekilmeye başladım. Yüzündeki ifade yüz rahatlatıcı değil. Peter beni düzeltmiyor, bu da durumu daha da kötüleştiriyor. "Sen kimsin? Seni hiç tanıyor muyum?"

"Sidney, beni tanıyorsun-"

"O zaman neden bilmiyormuşum gibi geliyor? Neden bunca zamandır bana yalan söylüyormuşsun gibi geliyor?" Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ama düşmelerine izin vermiyorum. "Düşünmek zorundayım. Gitmem gerek."

Peter önüme atılıyor ve kapıyı kapatıyor. "Gitmene izin veremem. Dean dışarıda seni beklerken olmaz."

"Burada gerçekten daha mı güvendedim?"

Peter sanki ona tokat atmışım gibi irkildi. Kapıdan uzaklaştı ve açıyor. "Kim olduğumu herkesten daha iyi biliyorsun. İsimler önemli değil, benim için değil. Eğer seni her konuda yanlış yönlendirdiğimi ve başından beri sana yalan söylediğimi düşünüyorsan, o zaman şu kapıdan içeri gir ve geri gel." Karar vermemi beklerken bakışları daralıyor.

Ne düşüneceğimi bilmiyorum ve bana bunu söylediğine inanamıyorum. Ne söylediğimin farkında olmadan konuşuyorum. Hepsi içgüdüsel ve o anda bağırsaklarım yirmi yıldır bir Gravitron'un içinde dönüyormuş gibi hissediyor. "İsimlerin bir anlamı var Peter, yoksa seninkini benden saklamazdın. Sen sandığım adam değilsin. Ben bile-" Başımı sallıyorum ve onu iterek geçiyorum.

Kapıdan çıktım ve merdivenlerden aşağı uçtum. Durmadım. Peter yukarıdaki sahanlıktan arkamdan sesleniyor. Arabaya atlıyorum ve park yerinden olabildiğince hızlı çıkıyorum. Düşünmem gerekiyor ama yapamıyorum. Peter Ferro hakkında bildiğim her şey Peter Granz hakkında bildiklerime çarpıyor.

Hiçbir şey uymuyor, bir bağlantı yok, devamlılık yok. Peter'ın yaptığı bir şeye takıldığında zihnim bir iplik -herhangi bir şey- arayarak dönüyor. O zamanlar bunun iyi olduğunu düşünmüştüm ama Peter'ı geçmişine bağladı, onları birbirine bağladı. Sam'e fısıldanan tehditler ve kardeşimin bembeyaz kesilmesi. Ferro ailesinin yapabileceği, yapmış olduğu şeyler gözyaşlarımı büyük, çirkin hıçkırıklara dönüştürüyor.

Bir otoparka girdim ve ellerimi direksiyona vurdum.

Başka bir yalancı. Beni tek bir kişi olduğuna inandıran ve sonra başka biri olduğu ortaya çıkıyor. Kalbim göğsümden sökülmiş gibi hissediyorum. Nefes alamıyorum. Başımı arkaya eğip çığlık atıyorum. Peter başka bir soyadı söyleseydi, çekip gittiğim için aptal olurdum ama Ferro dedi. Bu aile çok berbat. Bu Peter için üzülmemi değil, onunla oynadığımı hissetmemi sağlıyor. Beni kullandı. Peter bir yalan ağı ördü ve ben de ortasına uzandım.

Peter herkese her konuda yalan söylüyor. Acaba Strictland onun gerçekte kim olduğunu biliyor mu, onu işe aldığında bunu fark etti mi? Onları asla bir araya getiremezdim. Sayısız filmde hatırladığım Pete Ferro.

huysuz, kaba ve son üç ayımı birlikte geçirdiğim adama hiç benzemiyordu.

Bununla işim bitti, onunla işim bitti. Kalp ağrısına dayanamıyorum. Dayanamıyorum.
Yapmayacağım.

BÖLÜM 2

Arabayı yurdun önüne çektiğimde, Millie bavulumu hazırlamış, orada duruyordu. Ben durduğumda arabaya doğru adım atıyor. Çantamı arka koltuğa attıktan sonra, "Oraya kadar tek başına gitmek istediğine emin misin?" diye sordu. Endişe yüzünü kaplıyor. Başımı sallıyorum. Konuşmak için kendime güvenmiyorum. "Seninle gelebilirim. Sadece dönem ödevimi bitirmem gerekiyor, sonra gidebiliriz. Ya da şimdi gelip profesörden ek süre isteyebilirim. Tek başına gitmemelisin, annen hastayken olmaz."

"Daha önce tek başıma sürmüştüm. İyi olacağım, Millie. Dönemi bitir ve Brent'le iyi eğlenceler."

Millie'nin ağzı açık ama başka bir şey söylemiyor. Konuyu değiştirdiğinde gafil avlanmış gibi hissediyorum. "Dr. Granz nerede?"

"Umurumda değil." Direksiyonu sıkıca kavriyorum. "Seni aramaya geldiğinde ona ne söylemeliyim?"

Ona şüpheyile bakıyorum. "Aramaya geldiğinde mi? Geleceğini sana düşündüren nedir?"

"Brent dün gece intramural sahada bir grup adamla birlikteydi. Bir şey olduğunu ve Dr. Granz'ın orada olduğunu söyledi. Üniversite onun bir kavgayı ayırdığını söyledi." Sertçe yutkundu. "Söylentilere göre kavga etmelerinin sebebi sizmişsiniz."

Ellerimle başımı tutuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Tüm ışığı, yatakhane, gürültüyü dışarıda bırakıyorum ve her şeyin akıp gitmesine izin vermeye çalışıyorum. Tabii ki insanlar böyle düşünecekti. Herkes bütün yıl öğretmenimi becerdiğimi düşündü. *Güzel.*

Her neyse.

"Sidney-" diye başlar Millie.

Sözünü kesiyorum ve pencereden ellerini tutuyorum. Bu normal bir hareket, Millie'ye önemli bir şey anlatırken odaklanmasını sağlamak için yaptığım bir şey. Bunu düşünmüyorum bile. "Öyle değildi, tamam mı? Neye inanmak istersen inan, ama öyle değildi-" Millie bileklerini tutup avuç içlerimi ters çevirdiğinde kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Bakışları benimkilerle buluştuğunda gözlerinde o bilmiş ifade belirliyor. "Sidney, ne oldu? Görünüşe göre tuğladan bir duvara tırmanmaya çalışmışsın."

Ellerimi geri çekiyorum ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum. "Hiçbir şey." Çenem kilitlendi. Gitmek istiyorum. Bu konuda konuşmak istemiyorum. Konuşmak istemiyorum.

ona bir şey söyle. Tek bir açıklaması yok. Bir cevap yirmi soru daha doğurur ve Dean'in bana ne yaptığını bilmesini istemiyorum.

"Bu hiçbir şey değil."

"Düştüm, tamam mı? Dün gece İngilizce dersinden çıktığımda düştüm." "Peki ya Granz? İnsanlar onun-"

"Millie." Sözünü kestim. "Gitmem gerekiyor. Seni arayıp bilgi veririm, tamam mı?"

Başını sallıyor, bu da sarı buklelerinin ileri geri sallanmasına neden oluyor. "İyi ama bence aptallık ediyorsun." Sanki pek çok şey için aptalmışım gibi açık uçlu bırakıyor.

"Ben de seni özleyeceğim. Yaz Okulu'nda görüşürüz, tamam mı?" Millie başını salladı ve arabadan uzaklaştı. Bu yaz birlikte feminizm üzerine bir ders almamız gerekiyordu. Benimle gelmesi için ona yalvardım. Yani 22 gün içinde kışım sandalyede dönmezsem Millie beni öldürecek.

"İyi edersin. Yoksa bir feminaziye dönüşürüm ve sen de benim sürtüğüm olursun." Bana güneyli bir tavırla göz kırpmıyor, bu da sözlerinin etkisini azaltıyor.

Bu beni güldürüyor. "Geleceğim. Yola çıkınca seni ararım."

"Tamam, ama saatte yetmiş beş mil hızla giderken bana mesaj atma. Anma törenimde herkese bazen gerçekten aptalca davrandığını söylemek istemiyorum. Ve Sidney..."

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direniyorum. "Öyle mi?"

"Sana ne olursa olsun, her zaman arkanda olacağım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Hay aksi. Millie bana kocaman, şişko gözlerle baktı. Ellerim, ruh halim ve Peter hakkındaki söylentiler arasında bir şeyler döndüğünü biliyor.

"Peki," diye homurdanıyorum. "Bin ama her beş saniyede bir işlemek istersen seni yolun kenarında bırakırım." Millie ciyaklıyor ve koltuğa zıplıyor. "Giysiye ihtiyacın yok mu?"

"Psh." Bana bir el salladı ve sırtıttı. "Onlar zaten bavulunda. Cidden bunu sana tek başına yaptıracağımı mı düşünüyorsun? Gerçekçi ol." Millie beni azarlarken emniyet kemerini kucağına doğru çekiyor.

"Doksanların güzel laf kalabalığı." "Al sana."

Ben uzaklaşırken ikimiz de gülmeye başladık. Duygusal olarak çok yıprandım ve gerçekten yalnız kalmak istiyorum ama Millie haklı, bunu tek başıma yapmaya çalışmamalıyım. Belki onun da yanımda olması yardımcı olur.

Çok garip, bir zamanlar bu küçük kasaba benim sığınağımdı ama şimdi beni boğuyor. Peter'la arama mümkün olduğunca çabuk mesafe koymak istiyorum. Onu düşündükçe midem bulanıyor. Onun bir Ferro olduğuna inanamıyorum. Hayatımın bu kadar çabuk mahvolduğuna inanamıyorum. Dean'i görmek yeterince kötüydü. Otoyola çıkıp buradan gitmek için sabırsızlanıyorum.

BÖLÜM 3

Üniversite ile bir sonraki kasaba arasında hiçbir şey olmayan uzun bir şerit var. Millie sonunda "Dün gece ne olduğunu anlatacak mısın?" dediğinde dalmışım.

Göz ucuyla ona bakıyorum. "Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum."

"Tamam, o zaman bana başka bir şey söyle. Profesör Hottie ile aranızda ne var? Yani, onunla birlikte olmak isterdim-"

"Aman Tanrım!" Gözlerimi deviriyorum. Elimde değil. Direksiyonu daha sıkı tutarak hızlıca düşünüyorum. Belki de ona söylemeliyim. Bu Peter hakkında konuşmaktan daha iyi. Lanet olsun ona. Bana yalan söylediğine hâlâ inanamıyorum. Nefes nefese kaldım. "Tamam. Dün gece eski pislik erkek arkadaşım geldi ve beni sürüklemeye çalıştı. Düştüm ve kaldırım avuçlarımla uyuşmadı, tamam mı?"

Çenesi açık kalmış. "Siktir, hayır! İyi değilim. Hangi erkek arkadaş? Neden seni otoparka sürükledi?" Ben sözünü kesene kadar bana bir sürü soru yöneltti.

"Dean. Lisedeyken çıkmıştık. *Çıkmak* yanlış kelime." I Zor yutkunuyorum. Boğazım çok sıkı. Anılar hızla geri geliyor ve onları bastırmak ve sesimi kontrol etmek için yapabildiğim tek şey bu. "Bana tecavüz etti. Bu konuda konuşmak istemiyorum ama bilmen gerektiğini düşündüm." Dean ve Sam'in Teksas'tan çıkarken aynı rotayı izliyor olma ihtimalleri var, tabii çiftlik yolundan gitmedilerse, ki bu da şüpheli.

Millie'nin çenesi açık kaldı. Gözleri cam gibi olurken yavaşça kapatıyor ve avuçlarını koluma bastırıyor. "Sidney, hiçbir fikrim yoktu..."

O ağlarsa, ben de ağlarım. İstemedim ona çıkıştım. "Özür dileme. İnsanların özür dilemesinden nefret ediyorum. Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Bu yüzden bu konuda hiç konuşmuyorum, tamam mı?" Sanki ona bir tahtayla vurmuşum gibi bakıyor, koltukta kaskatı oturuyor ve başını evet anlamında sallıyor.

"Üzgünüm, Millie. Sadece ne yapacağımı bilmiyorum. Dean her şeyimdi. Beni sevdiğini sanıyordum. Ne oldu bilmiyorum. Bir an her şey yolundaydı ama sonra değişti. Kulağa aptalca geliyor ama bunun olduğundan bile emin değildim. Birkaç zaman sonrasına kadar.

"Dean dün gece beni bulduğunda burada kardeşimle birlikteydi. Buraya gelmeden önce aileme söyledim ama bana inanmadılar." Bana inanıp inanmadığını merak ediyorum. Çenemin kapanmasına ve kelimelerimin durmasına neden oluyor. Yapamıyorum.

Bana inanmayan insanlara içimi döküyorum. Onlara hiç güvenemem. Olanlardan sonra olmaz. Göğsümde bir çuval kum varmış gibi hissediyorum. Zar zor nefes alabiliyorum.

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ve pencereden dışarı bakıyor. "Ne demek istediğini anlıyorum. Aynı şey değil ama buraya ilk geldiğimde bir adamla çıkmıştım. Çok fazla şey istiyordu, çok hızlı. Ben devam etmek istemedim ama o durmama izin vermedi." Yüzünü buruşturdu ve bunu hatırladığını anladım.

"Uh, Millie. Ona hayır demediysen bu da aynı şey." "Ona hayır dedim." Yine sessizleşti.

Bir şeyleri yumruklamak istiyorum. Bunun onun başına geldiğine inanamıyorum. Bunca zaman yalnız olduğumu sanıyordum. Ama nasıl flört ettiğini ve davrandığını anlamıyorum.

hiçbir şey yokmuş gibi. Verdiğim tepki kendimi kapatmama ve insanları uzaklaştırmama neden oluyor. Güvenli bir mesafede olmalarını istiyorum. Millie'nin yüzü gülüyor ve kıkır kıkır gülüyor. Başına kötü bir şey gelmemiş gibi davranıyor. Kahretsin, yanılmışım. İçimden *özür* dilemek geliyor ama söylemiyorum çünkü insanların bunu bana söylemesinden nefret ediyorum. "Onu tekrar gördün mü?"

"Hayır. Çabalamaya değmeyeceğimi düşündü." "Tam bir pislik. Rapor ettin mi?"

Bana garip bir bakış attı. "Ve ne diyeceksin? Benimle seks yapmaya karar verdiğinde bir adamla neredeyse seks yapıyordum? Hayır, rapor etmedim. Bu benim hatamdı. En başta onunla çıkmamalıydım. Onu ben yönlendirdim."

"Millie, ciddi misin? Bu senin hatan değil. Nasıl senin suçun olur?"

Yumuşakça gülümsüyor ve göz ucuyla bana bakıyor. "Cidden bana bu soruyu mu soruyorsun? Nasıl hissettirdiğini biliyorsun. Mantık tam olarak devreye girmiyor ve bir hata yaptığımı kabul etmek için..." Başını sallar ve pencereden dışarı bakar.

Bir an sessiz kaldım. Millie ile aramızdaki her şey birkaç dakika içinde değişiyor. Bunu başka hiç kimsenin anlamadığı bir şekilde anlıyor. "Ne demek istediğini anlıyorum, ama bu şekilde güçlendiğini kabul etmek daha zor. Eskiden kadınlarla erkeklerin her yönden eşit olduğunu düşünürdüm, ta ki bunlar olmaya başlayana kadar. Annem Dean'i sever ve görmezden gelirdi. Bütün ailem öyle yaptı. Kardeşim sadece dikkat çekmeye çalıştığını düşünüyordu. Bu sabah Sam gerçekten doğruyu söyleyip söylemediğimi merak ediyor gibiydi."

"Bunu ona ne yaptırdı?"

"Peter. Peter yaptı. Bir şeyler söylemenin bir yolu var." Peter Ferro, benim

güzel Peter Granz'ım değil. Peter Granz diye biri yok.

Millie'nin bakışlarını yüzümün yan tarafında hissediyorum ve ona bakıyorum. "Çok kötü durumdasın."

"Ne?" Koltuğumda kıpırdanıyorum ve gergin bir şekilde gülüyorum.

"Ben-"

"İstediğin kadar inkar et ama Profesör Peter'a ciddi bir şekilde aşıksın. Bay Swingdance. Bay Sexybuns." Bana hınzırca sırıtıyor ve kaba bir hareket yapıyor.

"Millie! Bunu yaptığna inanamıyorum!"

Millie histerik bir şekilde güler ve kapıya doğru eğilir. "Dostum, benzinin olmadığını farkındasın, değil mi?"

"Dallas'a vardığımızda biraz alacaktım."

"Benzinimiz bittiğinde arabayı itmeyeceğim. Bir sonraki çıkışta dursan iyi olur. Ayrıca, bir şeyler atıştırmak istiyorum. Açlıktan ölüyorum. Deli oda arkadaşım tek başına ülke çapında araba kullanmasın diye öğle yemeğini atladım. O kadar deli ki. Tahmin bile edemezsin."

"Ve senin de işemen lazım."

"Ve burnumu pudralamam gerekebilir. Çok kabasın Sidney."

"Deniyorum."

Başımı salladım ve otoyoldan çıktım. Üniversite ile Dallas arasında düz, ölü arazi ve dağınık sığırlar dışında pek bir şey yok. Mesquite ağaçları dallarıyla kuru topraktan periyodik olarak yükseliyor.

solmuş parmaklar gibi. Duracak fazla yer yok ve depom da dolu değil, bu yüzden Millie'nin haklı olduğuna karar verip kenara çekiyorum. Arabayı iterek yüz-

derece sıcaklık berbat olurdu.

Bir milyon yıllık bir benzin istasyonunun önünde duruyoruz. Pompalarda kredi kartı okuyucuları yok, bu yüzden içeri girmek zorundayım. "Pompada ödeme buraya kadarmış," diye mırıldanıyorum ve Millie'yi kapıya doğru takip ediyorum.

Önümnden atlayıp tualete doğru ilerliyor. Benzin istasyonunun içinin rustik olması gerekiyor ama bana kirli gibi geliyor. Yiyecek rafları ve gazoz makineleri var. Yaşlı bir tezgâhtar

Bıyık kasanın arkasında oturuyor. Gözlerini kırpmıyor gibi. Acaba gözleri açık mı uyuyor?

Tezgâha doğru adım atıp bakışlarımı kaldırdığımda hızla etrafıma bakıyorum.

Ekmek alan bir kadın var ve onun arkasında, bir sıra ötede, dükkanda bir kişi daha var. Gözlerimiz kilitleniyor ve aynı anda birbirimizi görüyoruz. Midem serbest düşüşe geçerken kalbim daha sert ve daha hızlı çarpıyor.

O anda her şey değişir.

BÖLÜM 4

Ne zaman uyusam o yeşil gözler peşimi bırakmazdı. Vücudumun sertleştiğini hissediyorum. Dean'in en ufak bir kışkırtmada bana neler yaptığını hatırlıyor. Dean bana o gülümsemesini gösteriyor, tüm havası ve çekiciliğiyle. Koridorda yürüyor ve bana doğru geliyor. Olduğum yerde donup kaldım. Dün gecenin tekrarı gibiydi. Hiç beklemediğim bir anda onu görmenin şoku beni şaşırtıyor. Burada kimse durmaz. Kasabaya çok yakın ama kardeşim ve Dean bunu bilemez.

Bana doğru attığı her adımda nabzım artıyor. Kaslarım savaşmaya hazır bir şekilde gerilirken parmaklarım yanlarımda seğiriyor. Ama Dean kavga istemiyor, böyle halka açık bir yerde olmaz. Etrafta çok fazla insan var. Dean'in bir şey yapacağından şüpheliyim. Adam sadece geceleri bir canavara dönüşüyor gibi görünüyor, yine de beni şimdi yalnız yakalayabilseydi kaldığı yerden seve seve devam edeceğinden eminim.

Dean önümde durdu. "Hey, bebeğim." O kadar normal görünüyor ki. Yüzünde aksini söyleyen hiçbir şey yok. Keşke olsaydı. Keşke bilseydim.

İnsanlar böyle iki yüzlü olabiliyor. Gözlerimin önünde Peter'ın bir görüntüsü beliriyor. Boş ver onları. Kimseye ihtiyacım yok.

Kendime geri dönüyorum. Öfke beni serbest bırakıyor ve korku akıp gidiyor. "Bana bebek gibi davranma ve eğer bir adım daha yaklaşırsan-"

Dean bana orantısız bir sırtış atıyor ve yaklaşıyor. "Ne yapacaksın Sidney?

Hadi ama. İkimiz de içinde olmadığını biliyoruz." Benden bir nefes uzakta. Dean elini belime koyuyor ve daha da yaklaşıp kulağıma fısıldıyor: "Eve gidip seni yalnız bırakana kadar bekle. Sen yokken yeni numaralar öğrendim." Geri çekildiğinde olduğum yerde donup kaldım. Vücudum buz gibi bir ter tabakasıyla kaplanırken, nefesim boğazımda düğümleniyor.

Millie beni kurtardı. Elinde bir paket Doritos ile arkamdan zıpladı. bir elinde dev bir kutu çay. "Benzin istasyonunda seksi erkekleri tavlamayı bırak. Bagaja binmeyi sevmediklerini sana söylemiştim." O Dean'e bakıyor ve bana "Kürek her tümseğe çarptığında kafasına vuracak" derken bakışlarını ondan ayırmıyor.

Mantıklı bir şey söylüyormuş gibi başımı sallıyorum. Millie koluma giriyor ve konuşmaya devam ediyor ama Dean'in gözlerindeki o bakış beni korkutuyor. Biz konuşurken zar zor nefes alıyorum.

Millie'nin elindeki hediyelerin parasını ödemek için sırada bekliyordum. Bana doğru eğildi ve komik bir şey söylemişim gibi güldü. Gergindi. Sesi çok gergin. Sanki ben tek kelime etmeden ne olduğunu anlamış gibiydi. "Bu o, değil mi? Dün geceki adam? Eski sevgilin mi?" Başımı salladım ve ona gülümsedim. En azından gülümsemeye çalışıyorum. Yüzüm sanki bir haftalık bir maske takmışım gibi.

plastığe dönüşmüş. Millie yine gülüyor ve bana doğru eğiliyor. "Bunun parasını ödeyelim ve buradan defolup gidelim."

Sıra yavaş ilerliyor çünkü kimsenin acelesi yok. Bu beni deli ediyor. İnsanlar biz içeri girdikten sonra ortaya çıktılar ve bizi tezgaha kadar geçtiler.

Ben etrafıma bakınıp Sam'i ararken Millie konuşmaya devam ediyor. Ondan hiçbir iz yoktu. Gözlerimin ucuyla etrafa bakıp Dean'i arıyorum. Gözlerini ensemde hissediyorum ama arkamı dönmeden onu göremiyorum. Bunu yapmak istemiyorum.

Sonunda bizim sıramız geldi. Millie eşyalarını tezgâha koyuyor, Bıyıklı Adam da hesabı ödüyor. Millie ödemeyi yapıyor ve arabaya doğru gidiyoruz. Omzumun üzerinden bakıyorum ve kapıdan çıkarken Dean'in beni izlediğini görüyorum. Elinde

Elleri ceplerinde ve dükkanın dışında gölgede duruyor. Bana el sallıyor.

"Yakında görüşürüz, Sid! Sabırsızlanıyorum!" Ben arabaya binerken Dean seslendi.

Millie sonunda bir sorun varmış gibi davranır. "Arabayı çalıştır. Hadi buradan gidelim. Seni izliyor."

Anahtarlarımı kontağa soktum ve çevirdim. Araba çalışmaya bile çalışmıyor. Çenem kilitlendi. Millie de bunu benimle aynı anda fark etmiş gibi görünüyor. "Arabaya bir şey yaptı."

Tekrar çalıştırmayı deniyorum ama güç yok. Boğazım çok sıkı ve hava cehennemden daha sıcak olmasına rağmen hala tüylerim diken diken

Bugün dışarıda. Arabanın içinde daha güvende hissediyorum. Dışarı çıkmak istemiyorum ama kaputun altına bakmam lazım. Sanki transa geçmiş gibiyim. Dünya artık dönmüyor. Zaman duruyor. Böyle hissetmek istemiyorum ve bunun tek yolu

Dean'den uzaklaşmaktır.

Kapıyı tekmeleyerek açtım ve dışarı çıktım. Millie de aynısını yaptı. Kaputu çekip açtım ve aküye baktım. Kablolardan biri gevşemiş. Kablo kopmuş ve plastik akü kutusunun üstünde yatıyor. Sesi ile aynı anda nefesini ensemde hissediyorum. "Arabada sorun mu var Sid?"

"Beni rahat bırak," diye hırlıyorum Dean'e. Sonra da topuklarımın

zerinde dönüyorum. Bagaja doğru yürüyorum ve kabloyu yeniden bağlamak için ihtiyaım olan aletleri alıyorum. Kim bir Şeyler yapar Bunun gibi mi?

Dean kulaktan kulağa sırtıyor. "İsterseniz sizin için tamir edebilir ve siz güzel kızlara ögle yemeği ısmarlayabilirim."

"Hayır. Git buradan." Onu görmezden gelmeyi planlıyorum ama Dean beni rahat bırakmıyor. Bana sürünmeye devam ediyor, sanki bir kazaymış gibi dokunuyor. Beni kaputa kadar takip ediyor ve Millie ile arama giriyor.

"Biz iyiyiz," der Millie ona. "Yola çıksanız iyi olur."

"Ah, ne kadar tatlı. Küçük arkadaşın seni koruyabileceğini düşünüyor. Öğretmene ne oldu?"

"Siktir git, Dean." Şimdi kızgıyım. Ondan nefret ediyorum. Onunla ilgili her şeyden, bana yaptığı her şeyden nefret ediyorum. Dean hiç ortaya çıkmasaydı hayatım çok farklı olurdu. Her şeyi sıfırlayacak olsa onu arabayla ezip geçerdim ama yapmayacağım.

Dean gücenmiş gibi yapar. "Böyle konuşmayı sana kim öğretti? Böyle güzel bir kızın ağız ne kadar da bozuk. Tam sevdiğim gibi." Bana sırtıyor. Millie sinirli bir ses çıkarıyor. Dean onu görmezden geliyor. Ben kaputun altındayken Dean elini sırtımda gezdiriyor. Parmakları tişörtümün kenarını okşuyor ve tenime değiyor. Bu dokunuş beni zıplatıyor.

Artık düşünmüyorum, sadece harekete geçiyorum. Yumruğumu yüzüne doğru savurup "Beni rahat bırak!" diye bağıriyorum.

Dean gülümsüyor, bu bir oyunmuş gibi davranıyor, ta ki ben yanağına bir yumruk indirene kadar. Gözlerinde öfke parlıyor. Bana ters yumruk attı. İngiliz anahtarı diğer elimden fırlıyor. Millie çığlık atıyor ve yaşlı tezgâhtarın bağırdığını duyabiliyorum ama tek kelime yok.

Dean bileğimden tutup beni otoparka doğru çekmeye başladı. "Yürü yoksa keşke yürüseydin dedirteceğim sana."

Parmaklarını sıyırmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Beni sürüklemesini sağlamak niyetiyle yere düşüyorum. Kot pantolonum derimi taşların ve etrafa saçılan molozların parçalamasından koruyor. Millie dışında kimse bana yardım etmiyor. O bir şey yapıyor. Dean bağıriyor ve sonra beni bırakıyor. Bileğim beni tuttuğu yerden yanıyor ve elim çatlayarak açıldı.

Ayağa fırlıyorum ve Millie'nin elinden bir şey alıp yere vurduğunu görmek için tam zamanında kafamı kaldırıyorum. Millie geri almaya çalışıyor ama onu öyle sert itiyor ki düşüyor. Millie çığlık atıyor. Yaşlı adam bağıriyor. Dean de önümde durmuş çok kızgın görünüyordu. "Bin şu lanet kamyonete. Hemen."

Birisi polisi aradıklarını bağıriyor. Elinde ekmek olan kadın. Gittikçe yaklaşıyor ama bunu yapamayacak kadar yaşlı ve küçük.

Herhangi bir şey. "Buradan gitsen iyi olur, evlat."

Dean ona tükürüyor. Kadın geri adım atar. Dean tıslar, "İçeri gir ve bu işi yalnız bitirelim. Bu bir aile meselesi." Kulağa tamamen mantıklı geliyor ama hareketleri sözleriyle uyuşmuyor. Kadın hareket etmiyor.

Vücudum o kadar gergin ki kaslarım kopacakmış gibi hissediyorum. Bu Dean için bile yeni bir çılgınlık seviyesi.

"Sidney, yemin ederim seni buna pişman edeceğim. Annen seni almamızı istedi ve sen lanet olası bir orospu gibi davranıyorsun-" Bana doğru uzanırken arkamızdan bir ses yükseldi.

"Bırakın onu." Herkesin kafası döndü. Bir polis memuru görmeyi umuyorum ama değil. Henüz gelmemişler. Bu Peter ve delicesine kızgın görünüyor. Millie'nin gözleri açılıyor ve kafası Peter ile Dean arasında gidip geliyor. Bir yanım Peter geldiği için rahatladı ama diğer yanım onun yardımını nasıl kabul edeceğini bilemiyor. Karar vermek zorunda olmadığım için şanslıyım.

Dean Peter'in geçen geceki çekingen profesör olduğunu düşünür. Karşısında duran adamın bir Ferro olduğunun farkında değil. Dean bilseydi diğer tarafa kaçardı. Ferrolar acımasızdır ve Peter daha önce diğer kardeşlerinin toplamından daha fazla dövüşüyor. Bu kadar zengin olup da Manhattan'dan Manhattan'a yumruk atarken medyanın ilgisini çekmemenin bir yolu yok.

Ateş Adası. Peter'in pervasız davranışları arkasında Ferro'ların düşüşünü görmek isteyen bir sürü insan bıraktı.

Dean önüme geçti. Bu sahiplenici bir hareket. "Eve gidip aşkınızı kontrol altına alsanız iyi olur Profesör, yoksa-"

Peter durmuyor. Tozlu otoparkta yürüyüp doğruca Dean'e yaklaşır, kolunu geri çeker ve savurur. Enayi bir atış değildi ama Dean bunu beklemiyordu. Boynu çarpmanın etkisiyle yana doğru bükülür. Peter durmuyor.

Dün geceki adam değil. Bir şeyler değişmiş. Tam bir yumruk daha atacakken Dean hareket eder. Deli doğrudan Peter'a doğru koşar ve Dean omzunu Peter'ın karnına vuruyor. Bir *oof* sesi duyulur ve ikisi de devam eder. Peter hızla dönüyor ve Dean'i boğazından yakalamayı başarıyor. Dean'i kendine doğru çeker, böylece Peter'ın dudakları Dean'in kulağına değmek üzeredir.

Peter duyamadığım sözler söylerken gözleri benimkilere kilitleniyor. Peter onu boğarken Dean'in gözleri yarıklara dönüşüyor, tehditler fısıldıyor - muhtemelen

Aynı tehditler kardeşimi de sapsarı yapmıştı.

Sıcak rüzgâr saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. Saçlarımı geriye

tarayıp ikisini izliyorum. Gördüklerime inanamıyorum. Peter'ın kasları

sıkıca bağlanmış. Şakaklarından boncuk boncuk ter akarken gömleği vücuduna yapışmış durumda. Peter'ın bana bakışı çok şey anlatıyor ama bu hali beni korkutuyor. Dün gece Peter karşılık vermedi. Nedenini bilmek istiyorum. Onun bir savaşı olmadığını sanıyordum ama artık değil. Peter Ferro kendini koruyabilir ve önemseydiği herhangi biri. Bakışlarımız kilitlendi. Sadece bir saniye geçiyor ama bir ömür gibi geliyor.

Tam o sırada silahın horoz sesini duydum. Dönüp sesin geldiği yöne baktım. Deli bıyıklı yaşlı adam elinde bir tüfekle ayakta duruyordu. Dean ve Peter görüş alanında olacak şekilde kaldırıyor. Yaşlı adam yere tükürüyor, sonra hırıltılı bir sesle, "Bu aptallığı başka bir yere götürün. Şimdi."

Peter kızgın görünmektedir ama Dean'i serbest bırakır. İkisi birbirinden uzaklaşır ama bakışları karşılaştığında birbirlerini öldürmek istiyor gibi görünürler.

Dean ellerini havaya kaldırarak geri çekilir. "Bu saçmalığa ihtiyacım yok." Otoparka doğru yürür ve kamyonete biner. Motor çalışıyor ve uzaklaşıyor. Tüm bunlar olurken kardeşimin nerede olduğunu merak ederek gidişini izliyorum.

Peter ve Millie yanımdalar. Yaşlı adam silahını yanına bırakıp bize doğru yürümeden önce birbirlerine bakıyorlar. "Buraya bir daha bela getirmeyin. Burada istenmiyorsunuz. Gidin hadi."

Millie'nin ağzı açık kaldı. "Biz-"

Peter başını sallayarak onu susturmaya çalışır. Silahlı adama karşı kibar davranıyor. "Özür dilerim." Sonra Peter Millie'ye bakar ve şöyle der: "Bir sonraki dinlenme tesisinde dur. Seni takip edeceğim."

Tartışmadım. Millie'nin kolundan tutup onu arabaya ittim. Yaşlı adam sanki bütün olay benim suçummuş gibi beni izliyor. Suçluluk duygusu boğazıma tırmanıyor, çünkü içten içe haklı olduğunu hissediyorum.

BÖLÜM 5

Millie çenesini öyle bir açmış bana bakıyor ki bademciklerini görebiliyorum. "Bunu gördün mü? İngilizce öğretmeni Dr. Peter Granz'ın orada kıcını tekmelediğini gördün mü?" Millie saçının bir kıvrımını kulağının arkasına sıkıstırdı. O

bizi takip eden siyah arabaya bakıyor ve Peter'a el sallıyor. O el sallamıyor. Yakışıklı yüzünde çatık bir ifade var. "Dün gece kıcına tekme yediğini duydum. Öyle mi olmuş? Yani, o da neydi öyle? Kanunsuz gibi geldi. Dean'i ikiye ayıracak sandım."

"Peter dün gece karşılık vermedi. O değil-" Boğazımın arkasından sinirli bir ses çıkarıyorum. Dinlenme alanı tabelası birkaç mil uzakta olduğunu söylüyor. Durmak istemiyorum. Peter'la konuşmak istemiyorum.

"Ne değil? Çünkü, kahretsin, bu o kadar harikaydı ki kendimi yelpazelemeden duramıyorum. Bir adam seni kurtardı!" Koltuğunda dikleşti ve kendini düzeltti. "Hayır, bekle! Seni iki kez kurtardı. Sidney-"

"Millie, Peter görüldüğü gibi biri değil-"

Arkasına bakıyor. Sanki diğer tüm erkekleri maymuna benzeten bir adam bulmuşum gibi yüzüne bir takdir ifadesi yayılıyor. "Biliyorum..."

"Bilmiyorsun! O değil. Kahretsin, Millie, dikkatini ver." Millie arkasını döndü ve bana baktı, yani gerçekten bana bir göz attı. O kadar sinirliyim ki direksiyonu ellerimle koparabilirim. "Peter, Peter Ferro'dur. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Gözleri yavaşça yemek tabağı kadar büyüyor. Başını çeviriyor ve bizi takip eden adama bakıyor. "Vay anasını."

"Görüyor musun?" Bakmayı bildiğinizde çok açık; koyu renkli Ferro saçları,

güçlü çene, çarpıcı mavi gözler ve o öfke. Ferro erkeklerinin hepsinde var ve gündüz talk show'ları buna dikkat çekmeye bayılıyor.

Millie başını sallar. "Gördüğüm resimlere benziyor. Onu herkes gördü. Pete Ferro çok seksi. Neden öğretmen gibi davranıyor?"

"Ne yaptığını bilmiyorum. Dinle, bu mola yerinde ne derse desin, beni onunla yalnız bırakma. Anladınız mı? Başını salla ve söyle. Evet."

Başını sallıyor ve bana çarpık bir gülümseme veriyor. "İyi, ama-"

"Aması yok. Evet de. Ne dediği ya da ne yapmamı istediği umurunda değil.

Eğer Peter beni onunla yalnız bırakmaya çalışırsa, hayır de. Gitme." Çaresizlik

aklımı başımdan alıyor. Peter benimle gelmeyi teklif etmişti. Aramamı istedi.

Polisleri. Güvende olduğumdan emin olmak istedi ve beni böyle buldu, hiçliğin ortasında bir otoparkta, Dean beni asfaltta sürüklerken.

"Tamam, tamam. Gitmeyeceğim, Tanrım." Yüzüne hınzır bir gülümseme yayılır. "Pete Ferro hakkında ne derler bilirsin; doğru mu?"

Otoyoldan çıktım ve arabayı yavaşlattım. Piknik masaları ve tuvaleti olan küçük bir tuğla bina ile bir dinlenme durağı var. "Bu doğru mu?"

Kıkırdıyor ve bana doğru eğiliyor. Utanmış gibi eli sürekli ağzına gidiyor. "Aleti dedikleri kadar büyük mü?"

"Millie!" Bir park yerinde durdum ve arabayı park ettim.

"Daha önce duymadığınız bir şey değil. Pete Ferro, süper modellerin süper aşığı, ve onların anneleri, ve onların arkadaşları, ve onların mutfak personeli, ve
-"

"Evet, anladım. O bir erkek sürtük."

"O, kıyıdan kıyıya her kadınla yatmış, güçlü kuvvetli bir erkek sürtük." Millie aşık bir genç kız gibi sırtıyor. Peter'a bir bakış atıyor.

"Kapa çeneni," diyorum ve arabanın kapısını tekmeleyerek açıyorum.

Millie peşimden atladı. Ellerini çatıya koyuyor. "Oooh!

Testy! Onun namusunu mu koruyorsun?"

Ağzımı açtım ama Peter sözümü kesti.

"Benim erdemim yok." Peter'ın camı açık. Yanımızdaki park yerine girerken Millie'nin sesini duyuyor. Motoru durdurdu ve arabadan indi. Millie'nin

yüzü kıpkırmızı oldu. "Sana kim olduğumu söyledi mi?" Millie başını sallar ama ona bakmaz.

Peter arabanın etrafından dolaşp doğruca bana geldi. Kısa bir süre durdu, sanki ben ayrıldığımda ne olduğunu hatırlamış gibiydi.

"Yaralandın mı?"

Başımı sallıyorum. Kalbim küt küt atıyor. Tüm kabadayılığımı kaybediyorum.

beni deli ediyor. Kafamda bir aslan gibi kükrüyorum ama aslında konuştuğumda sesim bir fare gibi çıkıyor. "Ne yapıyorsun burada? Beni mi takip ettin?"

Peter dudaklarını birbirine çarpıyor ve sonra bana gülümsüyor, sanki gerçekten kızmış gibi. "Evet, öyle yaptım. Bensiz gideceğini düşünmemiştim. Bir kavganın ortasında çekip gideceğini düşünmemiştim."

"Kavga bitmişti. Eğer gidersem geri gelmememi söyledin, ben de gelmedim."

Peter nefes nefese kaldı. Öfkesi azalıyor ve gözlerinde o kadar büyük bir pişmanlıkla bana bakıyor ki kollarında erimek istiyorum. Peter

düşünüyor

Bir an için bana baktı ve sonra Millie'ye, "Finalleri atlayamazsın. Biri seni sınıfta bırakmadan önce üniversiteye geri dön."

"Ama acil bir durum vardı ve-"

"Bu sayılmaz. Finallerden kurtulmak için iyi davranamazsın. Her bir profesör seni sınıfta bırakacak." Peter arabasının anahtarlarını ona fırlatır. Millie onları yakalar. "Arabamı geri sür. Ben Sidney'le kalacağım."

"Hayır, gelmiyorsun. Millie benimle geliyor, sen değil." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Son iki kelimeyi söylerken başım bir o yana bir bu yana sallanıyor. Birkaç yıl Teksas'ta yaşamış olabilirim ama ben hâlâ sapına kadar bir Jersey kızıyım.

Peter bana sırtıttı, sonra Millie'ye dedi ki, "Ön taraftaki çantayı bana at. koltuk." Millie yapıyor. Ona şeytani bir bakış attım. Avuçlarımı yukarı kaldırıp omuz silerken gözbebeklerim yuvalarından fırlıyor. Bu *ne boktan bir poz* ve her santiminde ciddiğim.

Millie bana gülümsüyor. "Bence bu senin için iyi olacak. Gitmen gerekiyor ve görünüşe göre ikinizin çözmesi gereken bazı sorunlar var." Onu öldürmek istiyorum ama ihaneti karşısında konuşamayacak kadar şok olmuş durumdayım. Ağzım bir karışık açık öylece duruyorum.

"Ve sen," diyor Peter'a ve ona doğru yürüyüp göğsünü dürtüyor, "eğer ona zarar verirsen - eğer ona elini sürersen - babamın silahını alır ve seni vururum. Bu bir söz, tehdit değil." Millie o kadar küçük ve güzel ki, sanki bir porselen bebek tarafından tehdit ediliyormuş gibi görünüyor.

Peter ona sırtıyor. "Güzel. Başka türlü olmasını istemezdim."

"Aynen öyle." Millie tekrar bana baktı. Ona o kadar kızgınım ki konuşamıyorum. Kollarımı göğsümde sıkıca kavuşturdum. Ne kadar ihanete uğramış hissettiğimi biliyor.

"Bazen arkadaşlara ihtiyacın olur Sidney. Her şeyi tek başına yapamazsın. Birinin sana yardım etmesine izin ver, tamam mı?" Ona hiçbir şey söylemedim. Millie garip bir şekilde gülümsüyor ve Peter'ın arabasına binip beni geride bırakarak uzaklaşıyor.

Peter yanımda duruyor. "Konuşmamız gerek." demeden önce çenesini yokluyor.

"Konuşacak bir şey yok."

BÖLÜM 6

Yolcu koltuğunda oturmuş, pencereden gece gökyüzüne bakıyorum. Kendimi duygusal bir tren enkazı gibi hissediyorum. Garip ama ben annemin yasını çoktan tuttuğumu sanıyordum. Otururken, zaman içinde kaybolmuş anılar zihnimde rastgele beliriyor. Onları serbest bırakabilecek tek şey ölümün eli. Kendimi bir salıncakta görüyorum ve üç yaşından büyük olamayacağımı biliyorum. Annem beni itiyor ve ona dönüp bakmaya çalışıyorum, saçlarım zincirlere dolanıyor. Kafa derimdeki keskin çekişi sanki hala oluyormuş gibi hissedebiliyorum. Yüzümü kaplayan gözyaşlarını ve ne kadar korktuğumu hatırlıyorum. Annem beni çözdü ve bana sarıldı. Normalde hatırlayacağım bir anı değil ama şimdi aklıma geliyor. Annem o zaman beni sevmiştir. Şimdi kapıdan içeri girdiğimde ne diyeceğini merak ediyorum.

Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor ve beni titretiyor. Geç oldu, akşam yemeği vakti çoktan geçti. Peter'ın bakışlarından kaçmaya çalışırken tüylerimi ellerimle ovuyorum. Mola verdiğimizden beri konuşmadık. Onun tarafından ihanete uğramış hissediyorum. Sanki biri beni ters yüz etmiş gibi. Gözlerini üzerimde hissetmekten nefret ediyorum. İçimi dökmek istiyorum. Peter'ımı geri istiyorum ama o gitti. O Peter zaten hiç gerçek olmadı.

Birkaç çıkış daha geçtikten sonra Peter yoldan çekildi. Tennessee'de küçük bir kasabadayız. Burası çok engebeli, daha önce bulunduğumuz yerin tam tersi.

Her şeyin bir tava kadar düz olduğu Teksas. Koltuğumda kaydım ve ona baktım. Peter'ın yüzünde bütün günkü ifade vardı. Kızgın mı yoksa sinirli mi anlayamıyorum.

Umurumda değil.

Evet, kendine bunu söylemeye devam et.

Peter arabasını karanlık bir otoparka çeker ve arka tarafta bulunan eski bir otelin önüne doğru sürer. Ön kapıda sarı bir ışık yanmaktadır.

"Ne yapıyoruz biz?" Burada durmak istemiyorum. Burası Norman Bates'e ait gibi görünüyor.

"Gece için durmamız gerekiyor ve burası boş yer gösteren tek yer." Yüzümdeki ifadeyi fark ediyor ve ekliyor, "Merak etme. Bir şey olmaz. Daha önce de burada kalmıştım." Peter motoru durdurdu ve arabadan indi. Sonra etrafımda dolaşiyor, kapımı açıyor ve elini uzatarak inmemi bekliyor.

Gerçekten çıkmak istemiyorum ama yine de elini tutmadan çıkıyorum. Peter başını hafifçe sallıyor ve sonra benden uzaklaşırken geriniyor. Gömleği kalkıyor ve güzel vücudunun yanı sıra o korkunç yara izinin gölgelediği noktayı da görebiliyorum. Bu leke beni meraklandırıyor. Peter dövüşebilir ama dün gece dövüşmedi. Acaba bıçağın böğrüne saplandığı gece de düştü mü? Sanki orada bana anlatmadığı daha derin bir hikâye varmış gibi geliyor.

Peter ellerini kot pantolonunun ceplerine sokuyor ve bana bakıyor. Ona aval aval baktığımı görünce yüzüne merak yayılıyor ama yorum yapmıyor. "Hadi gel. Bir oda tutalım ve akşam yemeği yiyelim. Bütün gün bir şey yemedik ve eğer bir mısır gevreği daha yemek zorunda kalırsam-"

"Dört saat önce bütün mısır gevreklerini yedin." Ayrıldığımızdan beri ona söylediğim ilk şey bu. Alaycı yorum hafifti. Bir an için pişman oluyorum ama sonra geçmişe itiyorum. Onunla ne yapacağıma karar vermeliyim. Bütün gün yüzümü gizleyen saç perdesinin altından Peter'a bakıyorum. Sikerim böyle işi.

Sessiz muamele çabaya değmez. Elimi cebime atıyorum ve saçımı at kuyruğu yapıyorum. Başiboş bukleler muhtemelen Şeytan'ın boynuzları gibi dışarı çıkıyor ama umurumda değil.

Peter önde yürüyor ve kapıyı tutuyor. Benim için tutuyor, ben de içeri giriyorum. Burası cidden tüylerimi ürpertiyor. Peter önümden geçip resepsiyona gidiyor ve zili çalıyor. Yaşlılıktan iki büklüm olmuş yaşlı bir kadın arka odadan topallayarak çıkıyor. Gözlüklerini düzeltiyor ve Peter'a sıcak bir şekilde gülümsüyor.

Onu tanıyor.

"Peter Ferro. Seni bir daha burada göreceğimi sanmıyordum." Buruşuk dudakları bana bakmadan önce ona sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Bu iyi adam daha önce de burada kalmıştı. Bir Ferro yolun aşağısındaki diğer yerde değil de benim motelimde kalmayı tercih etti." Bana bunları söylerken gururla gülümsüyordu.

Peter cazibesini artırır ve gülümsemesini sonuna kadar açar. Kadının ellerini tutuyor ve şöyle diyor: "Çünkü burası en iyisi. Buradan geçip de durmadan edemezdim." Yemin ederim, yaşlı kadının yüzü kızarıyor. Peter bırakmadan önce elini okşuyor. "Nasılsın?"

Utangaç bir şekilde gülümser ve ona seslenir. "Yaşlı bir kadının gevezeliğini dinleyecek vaktin yok. Eminim çok acıkmışsındır. İşte restoranda yemek yemek için giriş kartınız. Her odada sıcak yemek var. Ve işte oda

Anahtar." Yaşlı kadın yavaşça döner ve arkasındaki panodan bir anahtar alır. Ona uzatırken açıklıyor. "Elimde kalan tek oda bu. Bunun için

üzgünüm."

Ben anlamadım ama Peter anlamış gibi görünüyor. "Mükemmel olacak. Çok teşekkür ederim." Ona bir kredi kartı uzatıyor ve o da kartı okutuyor.

"Çıkış saati dokuz ve bu oda balayı süiti olduğu için yatakta kahvaltı da var. Saat kaçta teslim edilmesini istersiniz?"

Neredeyse boğuluyordum. "Ne? Balayı süitinde kalamayız." Tezgâhta Peter'ın yanındayım, kenardan atlamaya hazırım. alternatif seçenek. "Başka bir odanız olmalı."

"Üzgünüm canım, ama yok. Bir kongre var ve hepimiz doluyuz. Oda çok güzel."

"Ama bu bir..." *Seks odası! Mutlu çiftler, evli çiftler için. Bizim için değil!* Hiçbirini söylemiyorum. Kelimeler kafamın içinde bowling topu gibi zıplayıp diğer tüm düşünceleri eziyor. İçgüdülerim bana devam etmemi söylüyor.

ama yapamıyorum ve bu durumu daha da kötüleştiriyor.

Peter bana sırtıyor. "Bu bir... ne, Sidney?" Üzerindeki dar tişörtle tezgâha yaslanmış, tembel ve seksi bir sırtıyla duruyor. Ondan nefret ediyorum.

"Hiçbir şey."

"Hayır, kesinlikle bir şey olduğunu düşündünüz. Devam et ve bize anlat." Benimle alay ediyor.

Yüzüm kızarıırken yanaklarım yanak yanak dolaşıyor. Siktir et. Aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. "Çok güzel bir oda olduğundan eminim ve geçen seferki gibi berbat olmasını istemiyorum. Peter'ın kendini kontrol etme sorunları var. Kuduz bir maymun gibi sevişiyor ve her şey kırılmaya meyilli. En güzel odanı mahvetmek istemiyorum. Hepsi bu."

Peter'ın muzip sırtışı sanki bu ifade doğruymuş gibi genişliyor. Onu utandırmak istemiştım ama belli ki işe yaramamış.

Yaşlı kadın elimi okşuyor ve bakışlarımı Peter'dan uzaklaştırıyor. "Biliyorum canım," diyor ve Peter'a bakıp göz kırpmıyor. Yüzündeki kız gibi ifade ne demek istediğimi çok iyi anladığını gösteriyor.

Onu yanlış duyduğumdan emin bir şekilde iki kez göz kırpmıyorum. Bu Peter'ı güldürdü. O da

anahtarı kadından alır ve şöyle der, "Teşekkürler, Betsy. Arkadaşımla vahşi maymun sevişmesi yaparken hiçbir şeyi kırmayacağıma söz veriyorum."

Peter beni kapıya doğru çekti. Dışarı çıktığımızda gece havası yoğun ve ılık. Hanımeli ve yasemin gibi kokuyor.

Ağzım açık kaldı. "Sen-"

Peter yürümeyi bırakmıyor. Arabaya yöneliyor ve çantalarımızı çıkarıyor. "Ne yaptım, Colleli?"

"Onunla yattın mı?"

"Bir sürü insanla yattım." Peter çantalarımızı odaya taşıyor ve anahtarı deliğe sokuyor. Ucunda büyük bir plastik etiket asılı olan gerçek bir pirinç anahtar.

"Bu nasıl bir cevap böyle?"

"Sana söylediklerim yerine gazetelerde okuduklarına inandığın için alabileceğin tek cevap bu." Peter karanlık odaya giriyor, dönüyor ve aniden duruyor. Tam çantaları bırakırken göğsüne vuruyorum.

Yüzü bana o kadar yakın ki konuşurken nefesini hissedebiliyorum.

"Doğu Yakası'nın yarısını becerdim, hatırladın mı? Buralardaki kadınlar çok memnun. İstersen seni daha sonra listeye ekleyebilirim."

İçimde öfke kabarıyor. Benimle konuşma şeklinden nefret ediyorum. Son kısmı söylediğinde, öfkem benden daha iyi oluyor. Elim havada uçuşuyor ve avucumla yüzüne bir tokat atıyorum. Peter irkilmedi bile. Elimi yakalıyor.

Ben elimi çekmeye vakit bulamadan elini onunkinin üstüne bastırıyor. Orada tutuyor ve mavi gözlerinde o kayıp bakış belirliyor.

Panik içime işliyor. Dün ve önceki gün ona karşı hissettiğim her şeyi hâlâ hissediyorum. Hâlâ ona dokunmak, öpmek ve tadına bakmak istiyorum. Peter eğilip aramızdaki boşluğu kapatırken kalbim daha hızlı atıyor. Dudakları öyle oyalanıyor ki benimkine yakın. En ufak bir hareket yaparsam öpüşeceğiz. Vücudum gerilirken nefes almıyorum. Eli, en ufak bir dokunuşu tüm vücudumda bir akım yaratıyor. Bana bakışı midemi bulandırıyor. Bana hissettirdiklerinden nefret ediyorum ve aynı zamanda seviyorum. Kapana kısıldım, hareket edemiyorum. Bu an sonsuza dek sürüyor. Kapatmayı düşünüyorum Mesafe; ağzımı onunkine bastırmayı ve ona tekrar sarılmayı düşünüyorum. Bakışlarım dudaklarına kilitleniyor ve tam eğildiğim anda Peter geri çekiliyor. Elimi bıraktı ve geri çekildi.

"Ben babam gibi değilim, artık değilim. Bir öpücüğün benim için anlamı var ve bunu senin gibi kadınlarla paylaşmıyorum."

Bana tokat atsaydı, daha az acırdı. "Benim gibi bir kadın mı?" Başını salladı. "Bu da ne demek oluyor?"

Peter tekrar yaklaşıyor ve yüzünü benimkine yaklaştırıyor. Hızlı ve tutkulu bir şekilde konuşuyor. "Adımla kör olmuş bir kadın, beni Ferro'dan başka bir şey olarak göremeyen bir kadın."

Onunla kavga ediyorum. Tartışıyorum çünkü buna ihtiyacım var. Çılgılık atmak ve ellerimi göğsüne vurmak istiyorum, o yüzden yapıyorum. Peter hareket etmiyor. Benden nefret ediyormuş gibi gözlerini kısmış. "Bana yalan söyledin!"

"Ben hala dünkü adamım ve bir hafta önceki adamım. "

"Hayır, değilsin! Geçmişinin en büyük kısmını sakladın ve bana hiçbir şey söylemedin! Sen bir yalancısın, tıpkı onun gibi!" Tıpkı Dean gibi. Bana sırtını dönene kadar gülümsüyor ve pohpohlanıyordu. Dean'in ihanetinin kapsamı yıllar sonra bana ulaşp beni boğuyor ve bu da aynı lanet şey gibi hissettiriyor. Ellerimi tekrar göğsüne vuruyorum. Bu sefer Peter bileklerimi tutuyor ve onları bir kenara atar.

Alnını alnıma bastırıyor ve tıslıyor, "Ben onun gibi değilim. Bunu nasıl söylersin? Birlikte geçirdiğimiz onca zamandan sonra, nasıl-"

Gözlerimden yaşlar akıyor ama düşmüyorlar. "Birlikte geçirdiğimiz onca zamandan sonra, bana gerçekte kim olduğunu nasıl söylemezsin?"

Hayal kırıklığına uğrayan Peter beni bıraktı ve bağırdı, "Çünkü böyle boktan

insanlar benim kim olduğumu öğrendiğinde ne olur!" Sert nefes alıyor ve Ellerini saçlarında gezdiriyor, sertçe çekiştiriyor. Kapının yanındaki sandalyeye oturup başını ellerinin arasına aldığında gözlerinde şimdiye kadar gördüğüm en üzgün ifade beliriyor. "Kahretsin Sidney, bu seninle ilgili değildi. Sadece yeniden başlamak istedim. Seninle ilgili değildi."

Bir süre onu izliyorum. Siyah saçlarını nasıl kavradığını ve ellerini ensesinde nasıl gezdirdiğini görüyorum. Acı çektiğini biliyorum ve Buna sebep olanın ben olmasından nefret ediyorum ama işleri bu şekilde bırakamam. "Bana dün gece neden kavga etmediğini söyle. Dean eşek sudan gelinceye kadar dövülmeyi hak ediyordu ama sen dövüşmedin. Neden?"

Peter bana bakıyor. Gözleri mavinin en koyu tonu, neredeyse siyah. Beni yerime mıhlıyor ve soyuyor. Kendimi savunmasız hissediyorum ve bundan nefret ediyorum ama hareket etmiyorum. Açık kapıdan gelen ışık odanın içine yayılıyor. Boyuyor Peter'ın güzel yüzüne düşen gölgeler onu olduğundan daha sert gösteriyor. "Buna neden cevap vereyim ki? Bunu bana karşı kullanacaksın."

Saçımı çekme ve ona bağırma dürtüsüne direniyorum. Derin bir nefes alarak ses tonumu sabit tutmayı başarıyorum. "Birbirine uymayan iki farklı versiyonun var. Son birkaç aydır bir yalanla mı birlikte olduğumu merak ediyorum. Dövüşebildiğini biliyorum. Eskiden sürekli kavga ederdin ama dün gece etmedin. Bu kasıtlıydı ve nedenini bilmek istiyorum."

Peter o kadar hüzünlü gülüyor ki kalbim parçalanıyor. Ayağa kalkıyor ve bana doğru geliyor. Yüzüme bakarak, "Sana beni böyle tanıman için bir şans verdim ve sen bunu çöpe attın. Ben ikinci bir şans vermem, Colleli. Artık bana böyle bir şey sormaya hakkın yok. Yakala

Cüzdan. Yemeğe gideceğiz ve fişin karşılamadığı her şeyi sen alacaksın."

Sanki göğsüme uzanıp kalbimi ezmiş gibi hissediyorum.

Göster. Yüzüm tamamen hareketsiz, umurumda değilmiş gibi rahat. Başımı salladım ve dedim ki, "Yeterince adil. Bütün gün benzin parasını sen ödedin."

Konuşma sona erdi ve olmak istediğim yerden kilometrelerce uzaktaydık. Aklımın bir köşesinde onunla işleri düzeltmenin mümkün olduğunu, Peter'ın beni her zaman olduğu kişi olduğuna ikna edebileceğini umuyordum ama o bunu denemiyor bile. Bunun yerine beni dışladı. Bunu yapan ben değilim. Onu kalbimden atma kararlılığım pekişiyor. Peter Ferro bir daha asla benim her parçamı tanıyamayacak.

BÖLÜM 7

Akşam yemeği yavaş ve sessizdi. Odaya döndüğümüzde, uzun ve sıcak bir duş için hazırım. Peter kapının kilidini açıyor ve ilk kez ışıkları yakıyor. Kapının hemen diğer tarafında olduğum yerde duruyorum. Peter sırtıma çarptı, neredeyse beni deviriyordu. Kolumu dirseğimin hemen üstünden tuttu ve beni sabitledi.

"Vay anasını." Oda... Söyleyecek kelime bulamıyorum. Duyularım kalın dokular, kırmızı kadifeler ve satenlerle dolup taşıyor. Zemini duvardan duvara kaplayan gül rengine tüylü bir halı var. Odanın ortasında kalp şeklinde kocaman bir yatak, tavanda da aynı şekilde kalp şeklinde bir ayna var. Orada ellerimi ağzıma kapatmış duruyorum.

Peter beni iterek geçti. "İlginç zevkleri olan hoş ve yaşlı bir kadın." Peter yatağa sertçe oturuyor ve ayakkabılarını çıkarıyor. Gözlerini yukarı kaldırıp bir saniye sonra. Kıpırdamadım. "Yetmişli yıllardan kalma bir porno setine benziyor. Bunda büyütülecek ne var?"

Gözlerim açılıyor ve ona bakıyorum. "Bir direk var." İleri doğru yürüyorum ve elimi yavaşça odanın ortasındaki pirinç direğe doğru uzatıyorum. Dikkatli hareket ediyorum, sanki ısıracaktı gibi.

Peter'ın yüzünde çarpık bir gülümseme var. "Çok namuslusun."

Kolumu geri çektim ve ona döndüm. "Delirdin mi sen? Bu oda namuslu bir insanın kalp krizi geçirmesine neden olur! Yatağa düşer ve tavandaki aynadan ölümlerini seyrederler. Bir direk var!" Son kısımda sesim gıcırıyor.

Peter gömleğini çıkarıp başını sallıyor. Bunu yaparken onu izliyorum ve keşke yapmasaydım diyorum. Vücudu o kadar güzel ki başka tarafa bakmak zor, ama başarıyorum. Dönmeden hemen önce midem küçük bir takla atıyor. "O zaman çamaşırlarını üzerine as ve korkmayı bırak."

"Ne tür bir evli çift düğün gecesinde direk kullanır?"

Sırıttırıyor. Peter yataktan kalktı ve bana doğru yürüdü. Yüzüme bakıyor. Çok yakınımda duruyor ve yüzündeki ifadeye bakılırsa bunu bilerek yapıyor. "Sanırım eğer bir erkek görseydin bu kadar korkmazdın. Daha önce direk dansı yapmadım. Kadının aslında direği becermediğini biliyorsun, değil mi?"

Çenem düştü. Tiz bir ses çıkarıp göğsüne bir tokat atıyorum. "Evet, bunu biliyorum. Ve sanırım bunlardan birinde bolca dans görmüşsündür."

"Evet, ama sadece striptiz kulüplerinde." Gözleri beni içine çekiyor. Çok karanlık.

Bir an için bakışlarımı tuttu ve ekledi, "Özel bir görüşmeye ne dersin? performans?" Yüzüne bir tokat daha atacaktım ama Peter bileğimi yakaladı ve beni durdurdu. Geçen sefer de beni durdurabileceği aklıma geliyor ama durdurmadı. Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Beni tokatlamayı kes, Colleli."

"Bana sebep vermeyi bırak, Ferro."

Peter'ın bakışı sertleşiyor. Bileğimi dikenlerden yapılmış gibi bırakıyor, yatağı işaret ediyor ve sert bir sesle "Otur." Kulağa isteğe bağlı gibi gelmiyor. Ne halt edeceğini merak ediyorum. Bir kez olsun onu sorgulamıyorum. Sadece parmağını takip ediyorum ve kalbin kenarına oturuyorum.

Peter direğe doğru yürüyor ve onu tutuyor. Bana bakmıyor. Onun yerine karanlık bakışları aşağı bakıyor ve uzun kirpikleri gözlerini gizliyor. Ne yapmasını beklediğimi bilmiyorum ama hareket etmeye başlıyor. Yüzüme bir gülümseme yayıldığını hissediyorum. "Direk dansının ne olduğunu biliyorum Ferro."

Söylediği tek şey "Hı-hı". Peter direğin etrafında hareket ediyor, yontulmuş kaslarını bana gösteriyor. Gözlerimi deviriyorum ve sıkılmışım gibi davranıyorum. Gülümsüyor ama başını kaldırıp bakmıyor. Bu kalbimin çarpmasına neden oluyor. Bu utangaç gülümseme beni ona çeken ilk şeydi. Peter'ın beni eritmek isteyen bakışlarından biri de bu. İlk başta gülmeye hazırım, ama ondan sonra bir şeyler değişiyor. Vücudunu hareket ettirme şekli iç gıcıklayıcı. Sıcak hissediyorum ve bazı parçalarım dikkat istiyor. Bakmayı bırakmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Peter kotunun düğmesine uzandığında ayağa fırlayıp onu durduruyorum.

Ne yaptığımı ve ona dokunmamam gereken bir şekilde dokunmaya ne kadar yakın olduğumu fark etmeden önce ellerim ona doğru uçuyor. Nabzım hızla atıyor ve her şeyin sesi çok daha yüksek çıkıyor - benim nefeslerim, onun nefesleri.

Ellerim onun kaslı karnına, tam onunkinin üzerine indiğinde Peter donup kalıyor. İkimiz de hareket etmedik. Bir saniyeliğine öylece duruyoruz. Kollarımı ona sarma dürtüsü içimden fırlıyor. Peter'ı bana karşı hissetmek istiyorum ama o kapı kapalı.

Yer değiştirip uzaklaşmaya çalışıyorum ama Peter izin vermiyor. Yukarı bakıyorum. Hata yaptım.

Gözleri beni yerimde tutuyor ve vücudumdaki tüm hava çekiliyor.

"Dokunmak yok, Colleli."

"Ben... Yani, benim için soyunamazsın." Ellerimi çekiyorum ve nefes nefese uzaklaşıyorum.

Sırıttıyor. "Değildim.

"O zaman ne yapıyordun?"

"Kotumu çıkarıyorum. Ben komando olarak dolaşmam. Ya sen?" Başımı sallıyorum. Bu düşünce beni korkutuyor. "Hayır."

Peter bakışlarımı çok uzun süre tutuyor. Yüzündeki ifade her şeyin eskisi gibi olmasını dilediğini söylüyor. Eğer kalbime taş adımlarla geri dönebilseydi, bunu yapardı. Farkında olmadığı şey ise hala orada olduğu.

Titriyorum ve arkamı dönüyorum. Bu odadan nefret ediyorum.

"Önce elini yüzünü yıkayabilirsin. Banyo hemen köşede." Önümdeki kırmızı duvarı işaret ediyor. Başımı sallıyorum ve çantamı alıyorum.

Köşeyi döndüğümde kocaman şampanya camlı küvete bakıp yürümeye devam ediyorum. Arka tarafta bir kapı var. Duşun orada olduğunu varsayıyorum ama kapıyı açtığımda sadece bir tuvalet olduğunu görüyorum. Yavaşça dönerek odanın ortasındaki ucubeye bakıyorum.

"Peter...?"

"Öyle mi?"

"Seks küvetinde temizlenmemi mi istiyorsun?"

"Seks odasındasın Sidney. Aş artık bunu."

Güzel. Ne göt herif ama. Suyu bulup açana kadar etrafı kurcaladım. Büyük cam küveti dolduruyorum ve duvara bakıyorum. Peter'ın oturduğu yerden beni göremez. Çabucak soyunuyorum ve cam küvete giriyorum. Görüldüğü kadar derin değil. Kalbim küt küt atıyor. Peter yanıma gelirse, gözlerini benden alamayacak. Beni gizleyecek hiçbir şey yok. Elimden geldiğince çabuk yıkanıyorum ve saçlarımı fırçalamaya çalışırken neredeyse boğuluyordum.

Havlumu aldıktan sonra pijamalarımı çıkardım. Erkek dostu değiller. Bu yolculukta yanımda kimsenin olmasını beklemiyordum ve Millie'ye yanıma almasını söylediğim çift bunlardı. Giyilemeyecek kadar kısa, yırtık pırtık beyaz bir atletim ve altım var. Külotumdan biraz daha uzunlar ama hiçbir şeyi örtmüyorlar. İffetli olmak istemiyorum, bu yüzden onları çekiştiriyorum ve saçlarımda bir fırça gezdiriyorum. Orada çok uzun süre durdum ve kendime baktım. Benim Farlar açık ve çok görünür. Oraya gidip Peter'ın yanından bu şekilde geçemem.

"Hadi, Colleli. Oraya girmem gerek." Peter'ın sesi köşeden geliyor. Tam orada durduğunu biliyorum. Raftan bir havlu çekip omuzlarıma sarıyorum. Popomu saklamak için hiçbir şey yapmıyor ama yapabileceğimin en iyisi.

Başım eğik ve elimde fırçamla yanından hızla geçmeye çalışıyorum. Yere bakarken ıslak saçlarım yanağıma yapışıyor. Peter'ın çıplak ayak bilekleri

dikkatimi çekti. Bakışlarım yukarı kayıyor ve Peter'ın boxerıyla orada durduğunu görüyorum. Bana sarılmasını o kadar çok istiyorum ki. Keşke bugün hiç yaşanmasaydı.

"Yatarken havlu mu giyeceksin?"

"Evet ve eğer onu benden almaya çalışırsan, seni öldürürüm."

Kaşlarından biri alnına doğru süzülüyor. "Çok mu alıngansın?"

"Hayır. Çok ciddiym. Yanımda kimsenin olmasını planlamamıştım. Rahat bir şeyler hazırlamıştım, yani bu eski..."

"Ve deliklerle dolu. Hadi ama Sidney. Seni ve eski püskü pijamalarını yargılayacak değilim." Havluya uzandı ama ben çığlık atıp dönerek uzaklaştım.

"Dokunma bana!" Kalbim şiddetle çarpıyor. Havluyu alamasın diye daha sıkı tutuyorum. Aşırı tepki verdiğimi biliyorum ama duramıyorum. Benim Duygularım kısa devre yapıyor ve korku içime akıyor.

Peter geri çekilir ve avuç içleri yukarı bakacak şekilde ellerini kaldırır. "Dokunmayacağım. Sana dokunmayacağım. Sidney, özür dilerim. İsteyerek yapmadım..." Sesi çok yumuşak, çok sıcak. Dudaklarımı sertçe birbirine bastırıyorum ve öylece tutuyorum. Ne söyleyeceğimden korkuyorum. Peter olduğu yerde kalıyor. "Sana zarar vermeyeceğim Sidney. Aramızda ne olursa olsun, sana söz veriyorum."

Omzumun üzerinden bakınca yüzünü görüyorum ve ciddi olduğunu anlıyorum. Boğazım konuşmak için çok gergin, bu yüzden başımı sallayıp yatağa doğru yürüyorum. Havluyu etrafımda tutuyorum ve yorganın altına giriyorum. Kendimi çok aptal ve korkmuş hissediyorum. Bir daha normal olabilecek miyim bilmiyorum ama keşke olabilseydim. Böyle hissetmekten, aşırı tepki vermekten bıktım. Artık insanları okuyamıyorum. Kendime güvenmiyorum ve kendime güvenemezsem onlara nasıl güvenebilirim?

Ama Peter seninle aynı odada. Ama

Peter sana dokundu.

Ama Peter.

Her zaman ama Peter.

BÖLÜM 8

Zihnim karanlıkta dolaşıyor, her zaman unutmaya çalıştığım anıları arıyor. Dean'in yüzü odak noktasına geliyor. Canlı gözleri zümrüt gibi parlıyor. Elimi tutuyor ve kulağıma tatlı sözler fısıldıyor. Daha gencim ve korkmuyorum. Duymak istediğim her şeyi söylüyor. Gülümsüyorum ve ona yaslanıyorum.

Çimenler ayaklarımın altında halıya dönüşüyor ve alışveriş merkezindeyiz. Kalbim daha sert atıyor; zihnim bu anıyı iyi biliyor. Midem bulanıyor ama durduramıyorum. Rüya devam ediyor ve Dean daha önce milyonlarca kez yaptığı gibi elimi tutuyor. Otoparkın arka tarafındaki minibüsüne doğru yürüyor. Onu takip ediyorum. Ona körü körüne güveniyorum. Arkaya bindik ve beni öptü.

Dean'in dudakları boynumu kaplıyor ve göğsümden aşağı iniyor. Bu beni aynı anda hem sersemletiyor hem de geriyor. Onunla birlikte olmaya hazır değilim, henüz değil. Yavaşlamasını istiyorum ama o beni sevdiğini söyleyerek devam etmem için ısrar ediyor.

Sesini kulağımın dibindeymiş gibi duyuyorum. "Seni seviyorum bebeğim. Sadece sana göstermek istiyorum."

"Dean, yavaşla." Hâlâ gülümsüyorum ama gerginim. Onu seviyorum. Onunla birlikte olmak istiyorum ama henüz hazır değilim. Kendimi ona bu şekilde teslim etme fikri beni biraz korkutuyor. Hayatımın geri kalanında ona bağlı olacağım. Dean boğazıma öpücükler kondururken kelimeler kafamın içinde bir gong gibi yankılanıyor.

"Hadi bir oyun oynayalım," diyor ve minibüsün arkasındaki kravatu alıyor. Dean üstümde yatıyor. Gömleğim gitmişti, onunki de öyle. Gözleri yüzüme dönmeden önce siyah dantelli sütyenime kayıyor. "Çocukken oynadığımız güven oyunu gibi. Ben geri düşerdim ve sen beni yakalardın."

"Ya da seni bırakırım."

Gülümsüyor. "Kesinlikle, ama biz bunu bir sonraki seviyeye taşıyoruz. Önce sen düş, sonra bana yaparsın."

Midem düğüm düğüm oluyor, hem iyi hem de kötü. Bu beni çok korkutuyor ama başımı sallıyorum. Dean gözlerimi bağlıyor ve dünya kararıyor. Sonra sert bir şeyin bileklerimi sardığını hissediyorum. "Dean, ne yapıyorsun?"

"Sen de benim için aynı şeyi yapacaksın. Güven bana, bebeğim."

Bileklerimi birbirine bağladı ve emniyet kemerini sonuna kadar çekti. Kemer yerine oturup kilitleniyor ve beni sabit tutuyor. Ne yaptığının farkında değilim ama

iyi hissettiriyor. Parmakları kıvrımlarımı izliyor, karnıma hafifçe dokunuyor
ve

Boynuma kadar bir çizgi izliyor. Nabzım gittikçe daha hızlı atıyor. Hoşuma gidiyor. Yaptığı şeyi ve beni nasıl hissettirdiğini seviyorum. Ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim.

geçer ama bileklerim ağrımaya başlar.

Dudaklarını belime kadar götürüyor ve kot pantolonumun düğmelerini açıyor. Sertleşiyorum ve ona durmasını söylüyorum ama durmuyor. "Düşme sırası sende bebeğim."

O saniyede her şey değişti. Dean artık beni dinlemiyor. Ben ona durmasını söyledikçe o daha hızlı hareket ediyor. Kotumu sıyırdı ve külotumla birlikte gittiler. Ona yalvarıyorum. Kelimeler dudaklarımdan tekrar tekrar dökülüyor. "Dur," ama o durmuyor.

Bana her yerde ve her zaman dokunuyor. Bana işi bittiğinde bunu ona yapabileceğimi söylüyor. Bunun gerçek olmadığını, gerçek olamayacağını düşünmeye devam ediyorum ama parmaklarının içime girdiğini ve ardından bacaklarımın arasında keskin bir acı hissettiğimi hissediyorum. Dizlerimi birbirine kenetlemeye çalışıyorum ama onları ayırmaya zorluyor. Dean'in kot pantolonu açık ve sert boyu içime giriyor.

Zihnime çekiliyorum. Kaçmanın tek yolu bu. Orada kalıyorum, dünyanın yarısı kadar uzakta, ama yeterince uzak değil. Dean bir şeyler söylüyor ama sesi boğuk, coşku içinde kaybolmuş. *Acıyor, acıyor, acıyor.* Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor ve bağırmayı kesiyorum. Sızlanıyorum, sessizce bitmesini bekliyorum. Ama ben Bunun hiç bitmeyeceğini, gözlerimi her kapattığımda bunun tekrar tekrar yaşanacağını bilmiyorum. Dean titriyor ve hareketsiz kalıyor. Üstüme uzanıyor, ben ağlarken zor nefes alıyor.

Rüya bulanıklaşıyor, kararıyor ama kalbim patlayacakmış gibi atmaya devam ediyor. Etrafımda kollar ve kulağımda yumuşak bir ses var. Peter bana sarılıyor, anlam veremediğim yatıştırıcı sözler söylüyor. Tamamen uyanık değilim ama uykuda da değilim. İki arada bir derede kaldım. Havlum etrafımı sarıyor ama Peter'ın sıcak tenini kollarımda hissediyorum. Yüzü boynuma gömülmüş bir şekilde bana tutunuyor. Yanaklarım soğuk ve nemli, sanki uzun zamandır ağlıyormuşum gibi. Keşke dursa diyorum ama hiç durmuyor.

Uyuşukluk beni ele geçiriyor ve tekrar altına çekiyor. Rüyalar etrafımda dönüyor, ama bu sefer beni esir almıyorlar. Gece geçiyor ve uyandığımda yatakta yalnızım. Gerinip doğruluyorum ve Peter'ı arıyorum. Başının altında bir yastıkla yatağın ayak ucunda sırtüstü yatıyor, yavaşça nefes alıyor, hala uyuyor. Bir an için onu izledim, acaba gerçekten yanımda mıydı yoksa ben mi hayal ettim. Daha cesur olsaydım, kalkıp onun yanına uzanırdım, ama artık işler böyle olamaz - bizim için

değil.

BÖLÜM 9

Peter arabamı sürüyor ve ben de dalgın dalgın onun yüzüne bakıyorum. Birkaç kilometre boyunca beni görmezden geldi ve sonunda "Size yardımcı olabilir miyim?" dedi.

Gözlerimi birkaç kez kırpttırıp diğr tarafa bakmaya çalışıyorum ama güneş hâlâ ufukta alçakta ve tamamen kör edici. "Hayır, sadece lazer görüşümle yüzünün yan tarafında bir delik açmaya çalışıyordum. İşe yaramadı."

Sırıttıyor. "Çok olgun"

Elimi gözüme götürüyorum, Peter'ın yüzünü ortalıyorum ve başparmağımla işaret parmağımlı birbirine sıkıştırıyorum. "Hayır, bu olgunca. Kafanı eziyorum. Devam et, başka bir şey söyle ve ben de tekrar yapayım, sürtüğ. Bu yavruları kullanmaktan korkmuyorum." Ona kem gözle bakarken birkaç kez daha çimdikliyorum.

Peter arabayı yavaşlatır ve yolun kenarına çekr, fren yapar ve park eder. "Çık dışarı."

"Ne?" Deli mi bu? Güneş doğduktan hemen sonra uzaylı kaçırma yolunun ortasındayız.

"Beni duydun, Colleli. Çık dışarı. Şimdi." Peter kapısını tekmeleyerek açtı ve çarparak kapattı. Ne halt ettiğini merak ediyorum ama takip etmiyorum.

"O benim arabam, göt herif! Bana ne yapacağını söyleyemezsin!" Peter kapımda. İrkiliyorum ve kalbim göğsümden fırlayacak gibi oluyor. Kapıyı çekip açıyor ve ben neredeyse dışarı düşüyorum.

"Evet, yapabilirim." Yolun kenarında, uzun otların arasında duruyorduk. Böcekler, tanımlayamadığım başka bir şeyle birlikte vızıldıyor.

Ayağa kalktım ve ona ters ters baktım. "Ne yapıyorsun sen? Arabayı durdurup dışarı çıkamazsın."

Bana deliymişim gibi bakıyor. "Bir şekilde yaptım..." Bir kamyon yanımızdan hızla geçerek sözlerinin geri kalanını yutuyor ve saçlarımı yüzüme savuruyor.

Peter'ın dudakları kıpırdamaya devam ediyor ve bir sonraki duyduğum şey, "dün gece, yani bir süre sen kullanacaksın" oluyor. Beni iterek geçiyor ve yolcu koltuğuna sertçe oturuyor.

Ne göt herif ama! Arabaya geri dönmem için beni tersledi. Dişlerimi sıkıyorum ve aceleyle sürücü tarafına geçiyorum. Camları açık bırakıp bir süre rüzgârın beni savurmasına izin verdim. Daha fazla dayanamayınca, "Neden geldin?" diye bağırdım.

Peter kolunu yüzüne kapatmış ve koltuğa yığılmış durumda. Dirseğinin altından dışarı bakıyor. "Affedersiniz?"

"Beni duydun. Duymamış gibi davranma. Orada oturup iki bin mil boyunca sinirleneceksen neden gelmeye zahmet ettin?" Cevap vermez. Onun yerine Peter yine yüzünü kapatıyor ve uyuyacakmış gibi davranıyor. "Hey!" Omzuna vuruyorum. "Sana söylüyorum."

"Neden sanıyorsun? Ve bana vurmayı kes. Beni hazırlıksız yakalayacaksın ve ben de yanlışlıkla suratına yumruk falan atacağım. Şimdi konuşmayı kes ve biraz uyumama izin ver, tamam mı?"

Nabzım hızlandı. Belki de rüya görmüyordum. "Dün gece iyi uyuyamadın mı?"

"Hayır." Hareket etmiyor.

Ona yanımda olup olmadığını sorma fikrini aklımdan geçiriyorum ama yanımda olduğundan oldukça eminim. Dün gece uyumamasının sebebi bendim. "Teşekkür ederim," diyorum ona bakmadan. Boş gözlerle yola bakıyorum.

Bu onun bana bakmasına neden oldu. "Ne için?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Bunu söylemek istemiyorum. Ona hiçbir şey için teşekkür etmek istemiyorum ama etmeliyim. Özellikle de bunun için. "Dün gece için. Beni uyandırıp sakinleştirdiğini biliyorum. Sonra da hiç olmamış gibi davrandın. Bu konuda berbatım. O yüzden teşekkür ederim."

Peter kollarını indirir. Uzun bir süre sessiz kalır. Yanakları kıvrılmış ve saçları dağılmış. Artık daha çok gazetede ki Pete Ferro resimlerine benziyor. "Sidney, ben..." Koltuğunda doğrulurken sesi kesiliyor. "Şerit değiştiren iyi olur."

Otoyolda bir kuş sürüsü var. Sanki film yıldızlarıymış gibi oturmuş güneşleniyorlar. Ona el salladım. "Hareket edecekler."

Peter konuşurken kuşlara bakıyor. "Hiç olmamış gibi davrandım çünkü senden faydalanmaya çalıştığımı düşünmeni istemedim." Elleri gösterge paneline doğru kalkıyor ve koltuğunda kıpırdanıyor. "Yavaşlamak ve bankete geçmek isteyebilirsin."

"Bir kuşa çarpacağımdan mı korkuyorsun? Bırakın bütün bir sürüyü, bir kuşu vurmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz?"

"Evet, bunu yapabileceğinden oldukça eminim."

"Bu ne anlama geliyor?" Koltuğumda doğruldum ve ona baktım.

"Sincap saldırısından sonra bunu açıklamama gerçekten gerek var mı?"

Ciddiyim,

Sidney, kenara çekil. O şeylerden biri hindiye benziyor." Peter gerilir

ve benimle yol arasına bakıp duruyor.

"Otoyolda güneşlenen hindi yok." Tam bunu söylediğimde, kuş sürüsü tıpkı düşündüğüm gibi havalanıyor, şeridin karşısına geçmeye karar veren kocaman bir kuş hariç.

"Uh, Sidney-"

"Neden uçmuyor?" Kuş bir alışveriş arabası kadar büyük ve benim şeridimde oturmaktan son derece mutlu görünüyor. Ne oluyor be? Neredeyse onun üzerindeyim.

uçup gitmeyeceğini anladığım zaman. Sert bir fren yapıyorum ve arabayı döndürüyorum ama lanet kuş yürümeye devam ediyor. Araba onu neredeyse biçerken çöp sıkıştırıcısındaki bir kedi gibi ciyaklıyor. Kuşu ıskalıyorum ve durmak için kayarken bankete doğru savruluyorum. Kalbim küt küt atarken arkamı dönüp lanet kuşa bakıyorum. Peter bana "*sana söylemiştim*" der gibi bir bakış attı. Parmağımla onu işaret edip, "Tek kelime etme." diyorum.

Sırıtiyor. "Ben bir şey söylemedim."

"Kim otoyolun ortasında lanet olası bir hindi görmeyi bekler ki?" "Ben. Sana söyledim, 'Hey Sidney, otoyolun ortasında bir hindi var. otoyol.'"

O şeye tekrar bakıyorum ve hayvan hâlâ güvendeymiş gibi şeritte duruyor. Günün ilerleyen saatlerinde olsaydı, şimdiye çoktan sıçramış olurdu. "Onun nesi var böyle?"

"Her zaman okuduğum intihara meyilli hindilerden biri olmalı."

Peter'ı görmezden gelerek kapımı tekmeleyip açıyorum ve sol şeritte mutlu bir şekilde gıdaklayan deli kuşun olduğu yere doğru yürüyorum. "Buraya gel hindi, hindi. Yoldan çekil, seni gerizekalı." Kedi çağırır gibi sesler çıkarıyorum.

Peter arkamdan yaklaştı. "Ne yapıyorsun?"

Dik duruyorum ve hindi bana bakıyor ama şişman kuş hareket etmiyor. "Kahretsin, aptalın teki. Onu orada bırakamam. Onu yoldan çıkarmak için arabadan bir şeyler getir."

"Ne gibi? Yanına yiyecek almamışsın ve Red Bull istediğinden de şüpheliyim." "Bilmiyorum. Git bir şeyler bul."

Peter geri döner ve bagajı karıştırır. Elinde bir şeyle geri geldi. Tutuş şeklinden ne olduğunu göremiyorum. Peter önümde durdu. "Hindiyi kurtarmamı istiyorsun, değil mi?"

"Yapabilirim."

Elini kaldırıyor ve otoyola doğru yürüyor. Yola bakmaya devam ediyorum, yaşam belirtisi bekliyorum. Peter yavaşça kuşa doğru ilerliyor ve bir adım uzaklaştığında ona pembe bir şey fırlatıyor. Yüzüm

buruşuyor.

Elinde ne olduğunu fark ettiğimde, sütyenimi. Bir kayış kuşun kafasına iniyor. Peter çekiştiriyor ve kuş ona doğru geliyor. Peter hayvanı kucağına alıp kolunun altında tutarken sütyenin diğer ucunu kuşun etrafına sarıyor. Gagasını çoğunlukla kapalı tutuyor, böylece o şey bizi gagalayamıyor.

Peter hindiyi bana uzattığında, hayvan pembe dolgulu bir sütyen giymiş gibi görünüyor. "İşte kuşun. Bu arada sütyenin güzelmiş."

Kaşlarımı çatıyorum. Sütyen hindiye daha çok yakışıyor. Biz konuşurken birkaç araba geçiyor. "Onun nesi var?" Ona bakıyorum ama bir şey söyleyemiyorum. Ona dokunduğumda ürkmüyor, sanki kanatları incinmiş gibi. "Hindilerin uçuşması mı gerekiyor?"

"Sanmıyorum ama emin değilim. Çiftlik hayvanlarıyla ilgilenmiyorum."

"Her şeyi iki ayak üzerinde beceremediğini bilmek güzel." Peter bir şeyler mırıldanıyor ama onu duymazdan geliyorum. "Şuradaki gobbler zımbırtısı dışında hindiye benzemiyor." Gagasından sarkan kırmızı yumruyu gösteriyorum.

"Gobbler thingie?" Peter'a bir bakış attım ve kucağımda kuşla arabaya döndüm. "Onu nereye götürüyorsun?"

"Bir veterinere. Uçup gitmeliydi."

"Sidney." Peter dirseğimden tutup beni çevirdi. "Onu yanımızda getiremezsin."

"Neden olmasın?"

"Bu vahşi bir kuş. Sütyenini çıkarırsa gözlerimizi oyar."

"Sen sütyenimi çıkaramadın, onun da çıkaracağını sanmıyorum. Onu arka koltuğa bağlayacağım. Sorun olmaz."

Peter peşimden geliyor. "Çoğunlukla sütyenini çıkardım."

"Çoğunlukla sayılmaz," diyorum arabaya doğru eğilip kuşu arka koltuğuma koyarken. Vahşi bir hayvana göre, arabayı ya da kucağa alınmayı gerçekten umursamıyor gibi görünüyor. Belki de birinin evcil hayvanıdır. "Sence o bir hindi mi? Yani, çok koyu renk." Tüyleri o kadar kahverengi ki neredeyse siyah.

Peter iç çeker. "Ben İngilizce öğretmeniyim Sidney. Bu bir kuzgun ya da albatros değil. Ondan sonrasını ben tahmin ederim."

Hafifçe gülüyorum. "Ah, edebiyattaki ünlü kuşlar."

"Onun gibi bir şey." Peter kuşa bakar. "Cidden arka koltukta sütyen takmış bir kuşla Jersey'e mi gideceğiz?"

"Evet, orada onu bedavaya iyileştirecek birini tanıyorum."

Peter koltuğuna oturur ve parmaklarıyla burnunun kenarını sıkarak.
"Harika. Şimdi hayırsever olmak için harika bir zaman."

Kapısını çarpıp açık pencereden içeri eğildim. Peter bana bakıyor.
"Daha önce olmadığımı kim söyledi? Seninle neredeyse acıma seksi yapıyordum. Yoldan bir leş kazımdan bahsediyoruz." Ona göz kırpıyorum ve arabanın etrafında dolaşıyorum.

İçeri girdiğimde Peter beni izliyordu. "Ne kadar gurur verici." "Pohpohlanmayı severim."

"Ve ben tamamen centilmenlikle ilgiliyim. Senin için bir hindi ayırdım, seni çılgın insan."

Dikiz aynasına bakıyorum. Hindim camdan dışarı bakıyor ve en güzel sütyenimi giymiş. Gülmeye başladım ve duramadım. Oraya her baktığımda, görüntü beni daha önce hiç görmediğim kadar sert vuruyor. Arka koltuğumda boudoir pozları veren bir hindim var.

BÖLÜM 10

Peter koltuğunu yatırmıyor. Onun yerine yolcu koltuğunda gözleri çoğunlukla kapalı bir şekilde oturuyor. Hâlâ açık olduklarını söyleyebilirim çünkü arada bir gözlerini kırptığında kirpikleri titriyor. İkinci güne girdik ve güneş batıyor. Çok yorgunum ve Peter'ın da çok yorgun olduğunu biliyorum çünkü kafasının arkasında hindi varken uyumuyor.

"Seni ısırmaz."

Peter cevap verirken gözlerini kapalı tutuyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Bu çok rahatlatıcı ama riske atmamayı tercih ederim."

"Kuş fobin olduğunu düşünmeye başlıyorum." Peter'ın ağzının kenarı gülmek ister gibi seğiriyor ama yutkunuyor. Hindi arka koltukta kıpırdanıyor ve tekrar yerleşiyor. Hayvan hareket etmeyi bırakana kadar Peter'ın gözleri açık kalıyor. "Koca Kuş sana kâbus mu gördürdü yoksa Bir şey mi?"

"Ya da başka bir şey," diyor ve kuş durduğunda gözlerini kapatıyor.

Bu da ne demek oluyor? Peter'a bakıyorum. Gösterge paneli ona yumuşak bir parlaklık veriyor ve güzel yüzündeki belirginliği ortaya çıkarıyor.

yontulmuş kollar ve yüz. Midemin çukuru pişmanlıkla doluyor ve bundan nasıl kurtulacağıma dair hiçbir fikrim yok. Onu biraz sıkıştırmaya karar veriyorum ama cevap vereceğinden şüpheliyim. "İngilizce öğretmeni olmaya karar vermene ne sebep oldu?"

Peter başını kaldırıyor ve aptalca bir soruymuş gibi göz ucuyla bana bakıyor. "Okumayı severim."

"Vay canına, ne kadar derin ve ayrıntılı bir cevap. Bu karara ışık tuttuğunuz için teşekkür ederim. Sanırım mezun olduğumda sizin gibi olabilmek için öğretmen olacağım. Hayatımı değiştirdiniz." Ona takılıyorum ve son noktaya kadar sözlerim hafif ve şakacı geliyor, ama o son dört

Kelimeler gerçektir. Ağzımdan yuvarlanıp havayı kurşun yığınları gibi doldurana kadar bunun farkında değilim.

Peter koyu renk kirpiklerinin altından beni tembelce izliyor ve başını sallıyor. "Güzel, Sidney, gerçekten güzel."

"İki gündür yan yana oturuyoruz ve sen neredeyse hiçbir şey söylemedin."

"Sen de öyle. Benimle bu şekilde konuştuğun tek zaman yolcunu oraya götürdüğümüz zamandı." Peter başparmağını arkamıza doğru uzattı.

Gariplik omurgamdan yukarı doğru süzülüyor. Sanki çenemin üzerinde bir el varmış, onu açmaya zorluyor ve beni konuşturuyor. "Seninle nasıl konuşacağımı bilmiyorum artık."

Peter biraz doğrulur. "Ne yaptığının farkındasın, değil mi?" Ona hızlıca bakıyorum ve bununla nereye varmaya çalıştığını merak ediyorum. "İnanılmaz. Bilmiyorsun, değil mi?"

"O zaman beni eğit, öğretmen adam. Bana bu kadar korkunç bir şekilde yanlış olan ne yaptığımı söyle." Ellerim direksiyonu daha sıkı kavradı. İşte bu yüzden iki gündür konuşmuyoruz. Çünkü ağzımı her açtığımda kavga ediyoruz ve ben kavga etmekten bıktım.

"Bana sırt çevirdin. Sana adımı söyler söylemez *onlardan* biri gibi davrandın." Peter önüne bakıyor ve çenesini çalıştırıyor. Daha fazlasını söylemek istediğini biliyorum ama söylemiyor.

Gözlerimi karanlık yoldan ayırmıyor, noktalı beyaz çizgilerin yaklaşmasını izliyorum. "Söylemedim. Onlara yalan söylemedin, onlar her kimse."

Peter irkildi. "Güzel gramer."

"Siktir git Ferro. Bana yalan söyledin, hem de çok büyük yalan söyledin. İlk günden beri başka biriymiş gibi davrandın ve mecbur kalana kadar bana hiç ipucu vermedin."

"Bu doğru değil."

"Psh, doğru. Eğer kardeşim Dean'le birlikte ortaya çıkmasaydı, bana hiç söylemeyecektin. Daha sonra bir muhabir senin kim olduğunu öğrendiğinde kendimi aptal ve kullanılmış hissederdim. Aramızda olan onca şeyden sonra-" Dudaklarımı bastırıp çenemi kilitliyorum. *Konuşmayı kes*. Söylememem gereken şeyler söyleyeceğimi, pişman olacağım şeyler söyleyeceğimi biliyorum.

Peter iç çeker ve başını koltuğa yaslar. "Sana anlatırdım Sidney. Sana söylemek isterdim ama bunu konuşmak kolay değil. Bunu herkesten çok senin anlamam gerekir."

"Evet, anlıyorum. Anlıyorum ama mesele şu ki, başıma gelenleri sana anlattım. Hepsini anlattım. Sen bana sadece yarısını anlattın. Eğer bana güvenmiyorsan-"

"Öyle değil."

"O zaman ne oldu? Aman Tanrım, bir şey söyle! Hoşnutsuz bir süper model gibi bütün gün orada oturup kara kara düşünüyorsun. Neyin var senin böyle? Ne söyleyeceksen söyle!" Ona çok kızgıyım. Kimseye içimi ona döktüğüm gibi dökmemiştim ve Peter kendini tuttu. Buna dayanamıyorum. Onun benim içimi dışımı bildiği ve benim onun lanet olası adını bile

bilmediğim fikrine tahammül edemiyorum.

"Yapamam, Sidney! Yapamam işte!" Şimdi bağıyor, elleri nereye gideceklerini bilmiyormuş gibi havada uçuşuyor. "Her şeyi berbat ettim, bunu biliyorum. Söyleyeceğim hiçbir şey bunu düzeltmeyecek. Yapacağım hiçbir şey sana ne kadar üzgün olduğumu göstermeyecek. Seni kaybettim ama yanımda oturuyorsun!" Gösterge panelini kavradı ve bana bakmak için döndü.

"Beni mahvettin. Bununla başa çıkabileceğimi sanmıştım, yapabileceğimi sanmıştım-"

Peter'ın konuşması kesildi. Arkamıza bakıyor, aynı anda dikiz aynamda yanıp sönen ışıklar disko gösterisi yapıyor. Peter bana bakıyor ve elini yüzüne kapatarak koltuğuna doğru kayıyor. "Kahretsin. Ne kadar hızlıydın Gidiyor musun?"

Kenara çekerken ona şeytani bir bakış attım. Hiçbir fikrim yok. Çılgılık atmak ve yumruklamak istiyorum. İçimde serbest kalmak için savaşıyor milyonlarca duygu var. Arabayı durdurup yolun kenarındaki çimenlerin üzerinde kenara çekerken çenemi kilitliyorum. yola çıktım. Camı indirdim ve ellerimi polisin görebileceği şekilde direksiyonun üstüne koyarak oturdum.

Yürümesi zaman alıyor. Bir eyalet polisi. Yaşlı bir adam, zayıf, yıpranmış bir cildi ve köşeli yüz hatları var. Eğilip arabanın içine bakıyor. "Ehliyet ve ruhsat lütfen..." Adam gözleri bozulmuş gibi kırıştıyor ve sonra elindeki kalemin ucunu arka koltuğa doğru uzatıyor. "Siz ikiniz o hayvanla ne yapıyorsunuz?"

Aman Tanrım. Kuşu unutmuşum. "Veterinere götürüyorum. Yaralanmış." Adam bana deliymişim gibi baktı. Sonra bakışları Peter'a kaydı. "Efendim, O kuşla ne yapıyorsunuz?"

"Ne dedi? Uçamıyor ve otoyolda bir ileri bir geri dolaşıyormuş. Arkadaşım onun yollarda telef olmasını istemedi."

Ona kartlarımı uzatırken memur bana garip bir bakış attı. Kartlara baktı ve "Pek çok insan böyle bir kuşu kurtarmaz Bayan Colleli" dedi.

"Biliyorum. Bir çatal isteyip onu yiyebilirlerdi."

Askerin yüzü buruşur ve öne doğru eğilir. Kuşa tekrar bakar. "Kimse o şeyleri yemez. Onlar yaşayan çöp kutuları. Yolda ölmüş."

"Ne demek istiyorsun? Bu bir hindi."

Adam doğruldu ve büyük bir kahkaha attı. Peter önce kuşa sonra da bana baktı. Omuz silkiyor. Asker tekrar eğildiğinde hâlâ gülümsüyordu. "Bu bir akbaba, hindi akbabası." Gülümsememeye çalışıyor ama gülümsemek istediği belli. "Neden sutyen taktığını söyleyebilir misiniz

byan?"

"Arkadaşım kuşlardan korkuyor ve onu bağlayacak başka bir şeyim yoktu."

Adamın kaşları şapkasına kadar kalkıyor. Peter'a hitap eder. "Bu doğru mu, efendim?"

"Evet." Peter bana bir bakış attı. Peter'a bakarken memurun gözleri kısılıyor. "Adın ne evlat?"

Peter umursamıyormuş gibi koltuğuna yaslanıyor. "Dr. Peter Granz."

Adam Peter'ın yüzünü seçmeye çalışır gibi bakmaya devam eder. "Ve sen bunun ne tür bir hayvan olduğunu bilmiyordun, senin seviyendeki bir adam eğitim?"

"Bu kadını bir şeyi kafasına koyduktan sonra ondan vazgeçiremem."

Memur önce bana sonra Peter'a baktı. "Ne demek istediğinizi anlıyorum." Yine sessizleşti ve sonra biri yüzüne su sıçratmış gibi irkildi. Gülümsemesiyle birlikte tanıma duygusu da artıyor. "Birine çok benziyorsun - sen Pete Ferro'sun, değil mi?" Peter gülümser ve başını sallar. "Peki, bunu bana neden söylemedin?" Eyalet polisi konuşmaya devam ediyor ve ben oturuyorum.

ve dinliyor. Peter'ın bu ilgiden rahatsız olduğu bellidir ama yine de gülümser. Adamla, herhangi biriyle konuştuğu gibi konuşuyor. Polisin biraz şaşkın olduğu açık.

Polis nihayet bizi bırakmaya hazır olduğunda, elime bir uyarı tutuşturuldu ve yavaşlamam söylendi. "Yaptığından emin olun, Bay Ferro."

Peter gülümser ve el sallar. "Yapacağım."

Arabayı vites taktım ve yavaşça hızlanarak kenara çektim. Peter koltuğa geri yaslanıyor ve başparmaklarını şakaklarına bastırıyor. Göz ucuyla ona bakıyorum ve "Hindiyi tamamen unutmuşum" diyorum.

Peter bana bakıyor. Gözlerinin altında koyu halkalar var. Yüz ifadesi yıpranmış, hırpalanmış ve tamamen stresli ama bana baktığında sırtıyor, sonra sırtması gülümsemeye dönüşüyor ve gülüyor. "Bir akbabayı kurtardın."

Peter gülmeye başlıyor ve ben sessiz kalamıyorum. İçimde kahkahalar patlıyor.

Çok yorgun ve stresliyim ve bu bana çok komik geliyor.

"Ve ona pembe bir sütyen giydirdin." Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor ve gülmeyi bıraktığımda karnım ağrıyor. "Tanrım, bizim deli olduğumuzu düşünmüş olmalı."

"Senin deli olduğunu düşündü Colleli, benim değil." "İnsanlar senin yanında hep böyle mi

davranır?"

"Ne? Sahte mi?" Başımı salladım. Memur sanki kendisinin parlak bir versiyonuna dönüşmüştü. Sözleri heyecanlı ve iltifat doluydu. Anlık bir duvar gibiydi ve bir kez yükseldikten sonra inmesi mümkün değildi.

"Evet, çoğu zaman. Gençken dağınık bir görünümüm vardı.

Çoğu insan beni böyle hatırlıyor. Temiz kalırsam Ferro'ya benzeyebilirim ama genelde bana böyle bir şey sormazlar."

Düşünerek başımı sallıyorum. Ona bakarak, "Sen de kimseye güvenmiyorsun, değil mi?" diyorum. Peter kollarını göğsünde kavuşturmuş, savunmacı umurunda değil pozuna geri dönüyor. Bu bir kapa çeneni, siktir git duruşu.

"O kadar da değil, hayır."

Kahkahalar gitmiş. Arabadan emildi ve onun yerine bu boş, umutsuz hissi. Gözlerimi yoldan ayırmadan yüksek sesle düşünmeye başladım. "Çok berbat durumdayız Peter ve bu hiç adil değil. Ama hayat adil değil, değil mi?

Öyle mi? Ne kadar dilerseniz dileyin, hiçbir şeyin telafisi yoktur."

Peter karanlıkta beni izliyor. Ona bakmak için dönmesem de gözlerini yüzümün kenarında hissedebiliyorum. "İlerlemeye devam et, Sidney. Geçmişe bakmak seni sadece geçmişe sürükler."

"Evet, ama geriye dönüp bakmazsan bundan ders çıkaramazsın." "Bilmen gereken her şeyi öğrendin."

Ona sııttım. "Hayır, yapmadım. Bunu nasıl düşünebilirsin? Dean'le bir hata yaptım ve seninle de aynı şeyi yaptım. Karakterleri yargılayamam, hem de hiç. İkiniz hakkında da tamamen yanılmışım."

Sözlerim Peter'a sertçe çarptı. Karnına bir levye indirmiş olabilirdim. Bana bakmadı. "Düşündüğün şey bu, bizim Aynı mı?"

"İşin özünde aynı aldatmaca var, değil mi?" Ciddi ciddi soruyorum, çünkü zihnimin sert kısmı evet diyor, ama daha yumuşak bir sesle Peter'ın hiç de aynı olmadığını söyleyen bir nokta var.

"Olabilir. Yalan yalandır." Peter sertleşir ve susar.

Keşke söylemeseydim. "Belki. Belki de değil. Bunu neden yaptın?"

Peter'ın bakışları beni kesiyor. O kadar keskin, o kadar acı ki gözlerimi kaçırmak istiyorum. "Bilmeni istemedim. Haklısın, tamam mı? İkimiz de sana yalan söyledik, ikimiz de almamamız gereken şeyleri aldık ve ikimiz de bunun için üzgün değiliz."

Sanki bunu o söylememiş gibi yavaşça göz kırpmıyorum. Nefes alamıyorum. Sanki onun

Kelimeler karnıma inen bir yumruk gibiydi. Tam önümde bir çıkış var.

Neredeyse geçiyordum ve son saniyede inmeye karar verdim. Aniden şerit

değiştirdiğimde Peter hiçbir şey söylemedi.

Bir motelin önünde durduk ve çıkıntının altına çektim. Sikerim böyle işi. Keşke Peter'ı Teksas'ta bıraksaydım. Kapıyı tekmeleyerek açıyorum ve içeri girip bize bir oda tutuyorum. Peter beni takip etmedi.

Oda anahtarıyla geri döndüğümde, başını salladığını ve bir telefon görüşmesini bitirdiğini görüyorum. Parmaklarını siyah saçlarında gezdiriyor ve tekrar Bay Hindi'ye bakıyor. Arabaya girip tekrar kuşa bakıyorum. "Onu çözmüşsün, sayılır." Kuş hâlâ sutyen takıyor ama gagası serbest.

"Evet, konuşmak istedi."

Bir an Peter'a bakıyorum, aklından neler geçiyor olabileceğini, neden burada olduğunu ve benden ne istediğini merak ediyorum. "Neden benimle gelmek için ısrar ettin?"

Peter bana sorudan sıkılmış gibi bakıyor. "Sana zaten söyledim." "*Zaten bildiğini* söylemen bir neden değil. Söyle bana. Sadece söyle."

Peter başını sallar ve gülümser. "Tamam. Her şeyi kendi başına yapmak istiyorsun ama yapamıyorsun. Dean denen adamın yanındayken beynin sanki kapanıyor. Gözünü kırpmadan geçmişine çekiliyorsun. Şiirini okudum, yüzünde görüyorum ve seni yalnız bırakırsa ne olacağını biliyorum. Seni yalnız yakalayamayacak." Peter'ın bakışları benimkilere kilitlenirken

Kelimeler şiddetle yanıyor. Yutkunmam gerekiyor ama yapamıyorum.

"Sen tamamen centilmensin." Eskiden bu konuda ona takılırdım ama artık takılmıyorum.

"Onun gibi bir şey."

Kalbim boğazımda. Birbirimize çok uzun süre bakıyoruz ve bakışlarımız birbirine karışıyor. İkimiz de başka tarafa bakamıyoruz.

Sanki ikimiz de kaybolmuş gibiyiz,

Amaçsızca sürükleniyorum, hayat ve başımıza gelen her şey tarafından yakılıyorum. Nabzım kulaklarımda ikiz davullar gibi çarparken başka tarafa bakıyorum. Sanki başımda bir lastik varmış ve beni geri çekiyormuş gibi hissediyorum ama dönmeyi reddediyorum.

Arabayı park ettim. Peter dönüp indiğinde, onu motel odasına kadar takip ediyorum. Küçük bir çift kişilik yatak var, tüylü halı yok, sapıkça seksi küvet yok. Sadece sıradan bir motel odası.

BÖLÜM 11

Peter'in telefonu çalıyor ve ben duş alırken o dışarıda kayboluyor. Dışarı çıktığımda, şeffaf pijama üstümü saklamak için havluyu omuzlarıma doluyorum. Saçlarım hâlâ o yeni sürünmüş, karmakarışık görüntüsüyle damlıyor. Peter'in duşa girmesini beklemem gerekiyor ki saçlarımı tarayabileyim.

İçeri girdiğinde Peter'in bakışları yukarı kaydı. Beni boğulmuş bir fare gibi ayakta dikilirken gördü. "Akbabayı çözdüm ve arabanın yanındaki çimlerin üzerine bıraktım. Sakat olduğu için bir yere gideceğini sanmıyorum."

"Ama ya onu bir kedi kaparsa?"

Peter kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Bence bu senaryoda endişelenmesi gereken kişi kedi. Ona bir şey olmaz. Şimdiye kadar tek başına hayatta kaldı." Peter yatağa doğru yürüyüp çantasını karıştırırken boğazını temizliyor. Bir çift eşofman altı çıkardı ve omzunun üzerinden bana baktı. "Kardeşim aradı. New York'a doğru bir tur atmamızın sakıncası var mı?"

York mu? Ondan bir şey almam gerekiyor."

"New York'un neresi? Ne almanız gerekiyor?" Kapının yanındaki hasır sandalyeye oturdum.

"Şehir, yani yoldan çok uzak değil, ama muhtemelen yolculuğumuza bir gün ekleyecek." Peter konuşurken gömleğini silkeliyor ve çantasına atıyor. Ben bir şey söylemeyince bana baktı. Gözlerim onun karın kaslarına kilitlendi. Her biri sanki Peter her gün binlerce mekik çekiyormuş gibi belirgin. "Gözlerim burada, Sidney."

Yüzüm hızla yayılan kızarıklıktan yanarken irkiliyorum ve gözlerimi kırptırıyorum.

Peter'in ağzının kenarları yukarı doğru çekiliyor. Bu gülümsemeden nefret ediyorum. Aptalca şeyler yapmak istememe neden oluyor. Peter kendinden emin bir edayla bana doğru yürüyor ve duruyor. Botları neredeyse ayak parmaklarıma değiyor. Belinden eğildi ve yüzünü benimkine yaklaştırıyor. Bu hareket beni tedirgin ediyor. Ne yaptığı umurumda değilmiş gibi sandalyemde kıpırdamadan oturmaya çalışıyorum, ama kendime yalan bile söyleyemiyorum - Peter'dan cinsel bir düzeyde etkileniyorum. Bu hiç kapanmıyor ve çok sinir bozucu. Sertçe yutkunuyorum, beni öpüp öpmeyeceğini merak ediyorum. Dudakları benimkinden bir nefes uzakta ve hâlâ o seksi sırtışını takınıyor.

"Evet?" Söylemeyi başardım. Tanrı'ya şükür sesim çıktı. Sanki

hırıltılı nefes alıp verme seslerinden ibaretmişim gibi hissediyorum.

Peter'ın bakışları dudaklarıma kayıyor ve orada çok uzun süre kalıyor. Aramızdaki gerilim bende kıkırdama ya da bir şeyleri yumruklama isteği uyandırıyor. Midem kıvrım kıvrım olurken vücudumda enerji birikiyor. Eğilip onu öpmek istiyorum. Kollarını bana dolamasını istiyorum. Parmaklarımı üzerinde gezdirmek istiyorum.

göğsünün kıvrımlarına bakıyorum ama bakmıyorum. Orada öylece oturup kaşlarımı kaldırarak bir şey yapmasını ya da söylemesini bekliyorum.

"Hmm? Oh, hiçbir şey. Sadece gözlerim daha yakın olursa bana erkek şekeri gibi davranmamanın senin için daha kolay olacağını düşündüm." Peter bana hınzırca sııttı.

Dudaklarım bir O harfine dönüşüyor ve sonra şakacı bir gülümseme.

"Ahmak."

Peter hareket etmiyor. Orada duruyor ve konuştuğunda dudakları neredeyse benimkilere değiyor. "Ogler."

"Saldırgan."

"Leerer."

"Pislik."

"Gawker."

"Jackass."

Sırıttıyor. "Güzel geri dönüştü ama sen bunu zaten kullandın." "Kapa çeneni."

"Yap beni." Peter o kadar mükemmel, o kadar öpülesi görünüyor ki. "Yap beni, Sidney." Sesi fısıltıya dönüşüyor ve bunu söylerken nefes almakta zorlanıyor. Safir gözleri yüzüme dönmeden önce dudaklarıma kayıyor. Orada kalıyor, koyu renk kirpiklerinin altından beni izliyor.

Kalbim gittikçe hızlanırken dudaklarım karıncalanıyor, onun dokunuşunu istiyorum.

Birdenbire söyleyecek sözüm kalmadı ve nasıl konuşacağımı hatırlayamıyorum. Isı ürpertiyor

Sanki biri fırından çıkardıktan sonra üzerime bir battaniye çekmiş gibi vücuduma yayılıyor. Parmaklarımı onun saçlarının arasından geçirmeyi düşünürken parmaklarım seğiriyor. Tanrım, bunu bana neden yapıyor? Onun bu kadar yakınımda olması ve ona dokunamamak işkence gibi.

Bu oyunu iki kişi oynayabilir. Elimi yanağına götürüyorum ve donup kalıyor. Avucum Peter'ın tenine değer değmez, o kendinden aşırı emin ifade gözlerinden kayboluyor. Elimi yavaşça yanağında gezdiriyorum. Parmaklarım yanağındaki tüylerin üzerinden geçip çenesine doğru inerken ikimiz de nefes almıyoruz. Sanki onu öpecekmişim gibi eğildim. Son saniyede

Çenesindeki elimle yüzünü kenara itiyorum ve yüzümde memnun bir

gölümsemeyle yanından geçip gidiyorum.

Sanırım bu kadar. Alay etme yarışında açık ara galip ben oluyorum ama Peter bileğimi yakalıyor. Beni nazikçe durdurdu. O kendinden emin gülümseme

Yüzümü ona döndüğümde. Peter her iki yanağıma birer elini koyarak yüzümü tutuyor ve başını eğiyor. Tüm vücudum karıncalanıyor, o öpücüğü bekliyorum. Gözlerimiz birbirine kilitlenmiş, her birimiz diğerine meydan okuyoruz. Peter kesik kesik bir nefes veriyor ve yavaşça tekrar içine çekiyor. Ilık havayı yüzümde hissediyorum.

Son kez böyle olduğumuzda, onunla birlikte olma fikri beni korkutmuştu, ama şimdi bunu yapıp yapamayacağımı, hoşuma gidip gitmeyeceğini merak ediyorum. Vücudum uğulduyor ama kimse hareket etmiyor. Sanki aramızda camdan bir duvar var ve ikimiz de onu kıramıyoruz. Peter'ın dudakları benimkilerin hemen önünde, hafifçe ayrılmış olarak duruyor.

Kirpikleri inerken, bakışları tek başına ağzıma odaklanıyor. Benim Bana hafifçe dokunduğunda göz kapaklarım ağırlaşıyor. Peter'ın elleri tekrar saçlarımın arasına giriyor ve boynumdan omuzlarıma doğru iniyor. Bir elini kaldırıyor ve yanağımı tekrar okşuyor.

Bunu yaptığında her yerim titriyor. Ne istediğimi bilmiyorum. Nedense ona hâlâ güveniyorum ama güvenmiyorum. Kafamın içinde iki kadın yaşıyormuş gibi hissediyorum. Biri dokunulmaya aç, diğeri ise herhangi birini, herhangi bir nedenle istemeyecek kadar bağımsız. Benimle savaşıyor, her görüntüyü, her yanlış yönlendirilmiş anıyı çılgınca bana fırlatıyor, ama hareket edemiyorum. Uzaklaşmak istemiyorum, bu yüzden oyalanıyorum, dokunuşunun ve nefesinin tenimde bıraktığı hissin tadını çıkarıyorum.

Peter yavaşça göz kırpmıyor. Kirpikleri her kapandığında beni öpeceğini düşünüyorum ama öpmüyor. Kalbim göğsümde daha sert çarpıyor ve kendimi her an daha çılgın hissediyorum. Eli tekrar yanağımı okşuyor ve ben omuzlarımda asılı duran havluyu daha sıkı kavriyorum.

Bu sefer Peter'ın kirpikleri aşağı indiğinde mesafeyi kapatıyor. Dudakları benimkilere öyle hafifçe değiyor ki, sanki bir esinti gibi geliyor. O bunu yaparken ben geriliyorum ama Peter öpücüğü derinleştirmiyor. Bunun yerine geri çekiliyor ve gözlerimin içine bakıyor. Yüzündeki ifade, vücudumda titreşen akımı durdurmak için dizlerimi birbirine bastırmama neden oluyor. Bana hiç istemediğim şeyleri istetiyor.

Çözölüyormuşum gibi hissediyorum ama bu sefer korkmuyorum. Çılgınca bir şey yapıyorum ve eğiliyorum. Alt dudağımı onunkine değdiriyorum ve bunu yaparken titriyorum. Peter'ın elleri yine boynumda, havlunun kenarıyla oynuyor. Bir an beni izliyor ve yavaşça öne doğru eğiliyor. O zaman

Dudaklarım yüzüme değiyor, derin nefes alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Peter'ın öpücüğü o kadar hafif, o kadar yumuşak ki daha fazlasını

istememe neden oluyor. Yarı uykudaymışım gibi yavaşça göz kırpıyorum. Süzülüyormuşum gibi hissediyorum ve buna pek aldırmıyorum. Korkutucu ama korku beni her zamanki gibi boğmuyor. Korkmuyorum.

hiçbir şey düşünmüyorum. Düşünceleri uzaklaştırıyorum çünkü artık hiçbir şey eskisi gibi değil. Peter'ın bana dokunuşu Dean'e hiç benzemiyor... *O hiçbir şey değil.*

Dean gibi.

Bu düşünce beni özgürleştiriyor. Parmak uçlarımda yükseliyorum ve dudaklarımızı birbirine bastırırken bir elimle yanağını tutuyorum.

Öpücüğüm onunki gibi hafif değil. Hafif.

nefessiz ve talepkar. Öpüşme derinleşirken Peter'ın avuçları yüzümü kavlıyor. Mutluluk dolu bir an için kendimi kaybediyorum. Hiçbir düşünce, hiçbir endişe yok.

Sadece Peter ve onun sıcak, yumuşak dudakları var, beni öyle mükemmel öpüyorlar ki dizlerimin bağı çözülüyor.

Geri çekildiğinde Peter kesik kesik nefes alıyor. Kirpiklerinin altından beni izlerken alnını benimkine bastırıyor. Ben de çok sert nefes alıyorum ama kontrol etmeye çalıştıkça daha da kötüleşiyor.

Peter'ın gözleri havluyu omuzlarımda tuttuğum yere düşüyor. Elini indirip benimkini tutarken beni izliyor. Elimi çekip alacağını düşünüp geriliyorum ama çekmiyor. Bunun yerine Peter elimi sıkıca tutuyor ve bana "Bırak. Senin için tutacağım."

Sözleri bana o kadar sert çarpıyor ki çenem titremeye başlıyor. Ağlamamaya çalışırken gözlerim yaşıyor. Uzanıp elimle yanağını tutmak ve parmaklarımı saçlarında gezdirmek istiyorum ama havluya tutunurken bunların hiçbirini yapamıyorum.

Peter sözlerinin beni ne hale getirdiğini fark ediyor. Eğiliyor ve yanağımı nazikçe öpüyor. Bu öpücük bana cesaret veriyor. Havluyu yere bırakacağı, bırakacağı için çok gerginim, ama teklif görmezden gelinemeyecek kadar fazla.

Yüzüne dokunmak istiyordum ama havluyu bıraktığımda ve o da benim için havluyu yerinde tuttuğunda ellerim göğsüne doğru kaydı. Parmaklarımı kaslarının üzerinde gezdiriyor, onu parmaklarımın altında hissediyorum. Ellerimi karnına götürmeden önce başparmağımı göğüs ucuna sürterek elimin altındaki küçük, sıkı deriyi hissediyorum.

Peter derin nefes alır ama kıpırdamaz. Yavaşça göz kırptıyor ve ellerim güneye doğru kayarken beni izlemeye devam ediyor. Her bir gerginliği hissediyorum

Pantolonunun bel bandında durana kadar karnının kaslarını inceliyorum.

Başparmaklarımı karnında ve sırtında gezdiriyorum. Parmağımın ucu üzerinde gezinirken yan tarafındaki yara izini hissediyorum. O noktaya dokunduğumda anıyı hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Yara izleri asla iyileşmez ve birine her dokunulduğunda,

Bunu yapan anılar canlanıyor. Ben de öyleyim ama bu Dean'le yaptığım her şeyden o kadar farklı ki hatırlanacak anılar, bastırılmaya çalışılacak hassas dokunuşların izleri yok. Bu benim için yeni bir şey.

Elim belinde gezinirken Peter'ın gözleri kapanıyor. Gözlerinin ardında anıların yanıp söndüğünü biliyorum çünkü kollarımda kaskatı kesiliyor. Her şeyi düzeltmek istiyorum; olanlar için kendini affetmesini istiyorum. Ne zaman ki

Gözlerini tekrar açtığında benimkilerle kilitleniyor ve üzüntüsü artık saklı değil. Gözlerine o kadar büyük bir pişmanlık yansıyor ki bakışlarını sürdürmekte zorlanıyorum. Artık ne göz kırpyorum ne de nefes alıyorum.

Yüzündeki kırılganlık bana bunu yaptırıyor. Elimi havluyu tuttuğu yere doğru kaldırıyorum. Elini elime alıp çekiyorum. Kalbim daha sert atıyor ama onu bırakmıyorum. Havlu omuzlarımdan kayıp arkama düştüğünde Peter bakmıyor. İçimden geçen titremeleri gizleyemiyorum. Onun önünde kendimi çıplak hissediyorum, öyle olmasam bile.

Peter benden daha az kıyafet giyiyor ama kendimi çok açıkta hissediyorum. Eğer yarasına dokunduğumda böyle tepki vermeseydi, bunu yapamazdım.

Ama yaptım ve şimdi orada yırtık pırtık bir tişörtle duruyorum ve meme uçlarım tüm dikkatimi vermiş durumda. Bakmasını istemiyorum ama bakmasını istiyorum. Ben

nefes alıyorum, göğsüm onunkine değiyor. Havlu olmadan temas içimde bir şimşek gibi çaktı. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve ona baktığımda Peter'ın da aynı şekilde nutku tutulmuş görünüyor.

Başını tekrar eğiyor ve bu sefer beni daha sert öpüyor. Elleri önce yüzümde, sonra saçlarımda. Omuzlarımdan üzerinden geçip sırtımdan aşağı iniyorlar, dili ağzımda hınzırca şeyler yaparken kumaşın üzerinde kayıyorlar. Midemin çukuru bir asansör boşluğundan aşağı düşüyor ve henüz dibe vurmadı. Normal bir insan gibi nefes alamıyorum. Bir adım bile atmamış olmama rağmen maraton koşmuş gibi ses çıkarıyorum.

Peter öpüşmeyi kesiyor. Nefesleri arasında dudaklarını yüzümün kenarlarına usulca, nazikçe bastırıyor. Elleri gömleğimin üstünde kalıyor. Kaldırmıyor

ve ellerini altına kaydırıyor. Bunun yerine, beni anlamsızca öperken vücudunu benimkine bastırıyor.

Ona sıkıca tutunuyorum, kaybolmasın diye tırnaklarımı sırtına geçiriyorum. Peter boğazıma sıcak öpücükler kondururken yüzümü yana doğru itiyor. Başım geriye düşüyor ve gözlerimi kapatıyorum, dudakları tekrar tekrar içime girerken her öpücüğü hissediyorum. Durduğunda ona bakıyorum.

Peter'ın dudakları aralandı ve zor nefes alıyor. "Durmaliyiz."

Başımı salladım. "Yapmalıyız." Bu zihnimde bildiğim bir şey ama bedenim bunu kabul etmek istemiyor.

Peter bizim adıma karar veriyor ve uzaklaşıyor. Bana dokunmayı

kesmek işkenceymiş gibi ellerini saçlarında gezdiriyor. Onun üzerinden
baktığında

omzuma bakıyor, gözleri göğsüme sabitleniyor.

Orada dimdik duruyorum ve bakmasına izin veriyorum. Heyecanlı göğüslerimin dış hatlarını ve tişörtün içinden soluk tenimin tonlarını görebildiğini biliyorum.

Sinirlerim midemde dönüyor ama hareket etmiyorum. Peter başka tarafa bakmıyor. Gözleri göğsümde yapışık kalıyor.

Bir süre sonra, "Gözlerim burada, Profesör" demeyi başardım.

Peter'ın bakışları yavaşça kalkıyor ve yüzüne günahkâr bir gülümseme yayılırken benimkilerle buluşuyor. "Tekrar söyle."

Tembelce yüzümü işaret ederken ağzımın köşesi yukarı doğru çekiliyor. "Gözlerim burada."

Peter bana doğru adım atıyor ama bu sefer bana dokunmuyor. O içinde durur

bir kol mesafesinde. Yanağında bir gamze beliriyor ve onu yalamak için delice bir istek duyuyorum. Gözlerim o noktadan uzaklaşıyor ve onunkilere kilitleniyor. "Hayır, diğer kısmı. Bana yine *profesör* de." Peter umutlu görünüyor, daha çok Teksas'ta tanıştığım adam gibi. Bana bakışı dans ederkenki bakışına benziyor.

Kız gibi gülümsemekten kendimi alamıyorum. Kirpiklerimin altından başımı kaldırıp fısıldıyorum: "Benimle dans edin Profesör."

Peter'ın gülümsemesi genişliyor. Bir elini uzatıyor, ben de tutuyorum, diğer eli de belime dolanıyor. Başka biri olsaydı, botlarının ayak parmaklarını ezmesinden endişe ederdim ama Peter asla üzerime basmıyor. Birkaç adım atıyoruz

Beni döndürmeden önce defalarca. Beni geri döndürdüğünde, beni sıkıca tuttuğu göğsüme doğru dönüyorum. Ellerim beline ve yara izinin üzerine kayıyor. Peter'ın gözlerinin kontrol edemediği anılarla dolmasını izliyorum. Gülümseme

tamamen yok olana kadar güneş ışığındaki bir yıldız gibi kaybolur.

Peter sanki bir rüyadan uyanıyormuş gibi birkaç kez göz kırpmıyor. Beni bırakıyor ve arkasını dönüyor. Yataktan eşofmanlarını aldığı anda, eğildi ve havlumu alıyor. Peter bana dönüp havluyu omuzlarıma yerleştiriyor ve ben havluyu alana kadar önünde sıkıca tutuyor.

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ve "Teşekkür ederim." diyor.

Yavaşça başımı sallıyorum, anlamıyorum. Reddedilmiş gibi hissediyorum ama aklımın bir köşesinde bundan daha fazlası olduğunu biliyorum. O da en az benim kadar, hatta belki de daha fazla geçmişine sıkışıp kalmış durumda.

"Bizim için bir gelecek olmadığını biliyorum," diyor. "Geçmişte işleri çok kötü batırdım ve bunu anlıyorum ama şu anda gerçekten iyi bir

arkadaşa ihtiyaım var ve senin de olduğunu biliyorum. Bu"-derin bir nefes
alıyor ve aramızda bir işaret yapıyor
-"Bir daha olamaz. Bunu biliyorum, ama-"

Sözünü kestim. Ona doğru yürüdüm ve yanağından öptükten sonra şöyle dedim: "Peter, şşşt. Ben senin en azından arkadaşınım. En fazla, neden bekleyip görmüyoruz?"

Bana bir serapmışım gibi bakıyor. Gözleri çok geniş, çok savunmasız. "Ben eskiden olduğum adam değilim. Ben artık Pete Ferro değilim." Gözleri yan tarafını saran yara izine dalıyor. "Anlamıyorsun, o değişti. Mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şekilde. Dövüşmeyi bıraktım, bildiğim her şeyi yapmayı bıraktım. Doğru insanı bulmak sadece tek bir şansınız olan bir şeydir ve ben bunu berbat ettim. Onu kaybettim.

"Hayatım o gece değişti ve ne yaparsam yapayım her şeyi eski haline getiremiyorum. Sonra seninle tanıştım ve yanıldığımı düşündüm." Bana bakıyor, tamamen kaybolmuş görünüyor. "Dean'i gördüğümde bir şey tersledi. Eğer yaşlı adam silahını çekmemiş olsaydı, Sidney, ne yapardım bilmiyorum. Haklı olup olmadığımı söyleyemem ama o adamı her gördüğümde sanki..." Ellerini sıkıca kavrar ve ne olursa olsun yutkunur. söyleyecekti.

Onu izliyorum çünkü başka tarafa bakamıyorum. Bu, her şeyin kopacak kadar büküldüğü bir an gibi geliyor. Ne demek istediğini biliyorum; bunu çok iyi biliyorum. Ona dokunmaya korkuyorum, öne çıkmaya korkuyorum ama başarıyorum. Elim ön koluna kayıyor. Kasları her an kopacakmış gibi gergin. Tenim onunkine değdiğinde Peter seğiriyor. Önce elime sonra da yüzüme bakıyor. "Artık Pete Ferro değilsin. Anlıyorum. Ben artık Jersey'de dolaşan Sidney değilim.

O yıllar önce de. Bizden alınan geri alamayız, Peter.

Öylece yok oldu. Yangından sonraki toprak gibi, kömürleşmiş, kapkara ve çorak."

Başını iki yana sallar. "Hayır, senin için değil. Bir şekilde bundan büyük ölçüde kurtuldun. Bunu gözlerinde görüyorum."

"Yatarken havlu giyiyorum, Peter." Ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum. "Akıl hastası olduğumu biliyorum. Bunu kabul ettim. Sana güveniyorum ama yine de bu şeyi bırakamıyorum." Havluyu omuzlarıma daha sıkı sarıyorum.

"Daha önce yaptın."

"Bu farklıydı." Başka tarafa bakıyorum. İçimdeki duygular, ormana kaçıp hindimle yaşamak istememe neden olan bir yoğunlukla akıp gidiyor. Ondaki uzaklaşıyorum ama Peter elimi tutuyor. Aramızdaki bağ kopmuyor. Bana dokunduğu sürece, sanki kafamın içini görebiliyormuş gibi hissediyorum,

ve bu beni her şeyden çok korkutuyor. Orada canavarlar var, hatırlamak istemediğim anılar var.

"Neden?" Sesi çok yumuşak ve nazik. Kaşmir gibi, narin ve baştan çıkarıcı. Eğer ona cevap verirsem, bu ses asla sahip olamayacağımı düşündüğüm birçok şeyi vaat ediyor. Alt dudağım istemsizce titriyor.

Peter'ın bakışları

Küçük bir seğirmeyle elini kaldırıyor ve parmağını dudaklarıma bastırıyor. Gözleri parmağıyla benim gözlerim arasında gidip geliyor.

"Söyle bana." Parmağı kayıyor, ağzım açık kalıyor ve nefesim kesiliyor.

"I..." Bunu söyleyemem.

Ona söylemek istiyorum ama yapamıyorum. Gözlerimi kapatıp yere bakıyorum ama Peter öyle kalmama izin vermiyor. Eli çenemin altından geçiyor ve başımı geriye yatırıyor. Gözlerimiz buluşuyor ve dünyanın geri kalanı eriyip gidiyor.

Bir kez olsun cesur olmak istiyorum. Söylemek ve ne olacağını görmek istiyorum. Ona çok kötü davrandım ve o da bana çok kızdı. Korku sürekli

Kelimeler boğazımdan aşağı iniyor, ama kendi akılları varmış gibi isyan ederek tekrar yükseliyorlar. Cümleyi önce dilimde, sonra dudaklarımda hissediyorum. "Önceden farklıydı -havluyu bırakabiliyordum- çünkü bir şey düşünüyordum, düşünmemem gereken bir şey." Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken dudaklarım aralanıyor. "O anın içinde kayboldum."

Biri odadaki tüm havayı emmiş, çünkü nefes alamıyorum. Peter'ın eli çenemi tutarken kendimi oltaya takılmış bir balık gibi hissediyorum. Beni serbest bırakmıyor; kelimeleri alıp beni geri fırlatmıyor. Bunun yerine öpecek kadar yakınıma eğiliyor ve nefes alıyor, "Ah? Ne düşünüyordun ki bana bu şekilde güvenecek kadar güvende hissettirebilir mi?"

Boğazımda yutkunamadığım bir düğüm var. Beni sersemletiyor, güzel pembe ipin ucundan sallanıyor ve geri çekilmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Bu konuşma beni korkutuyor ama aynı zamanda heyecanlandırıyor da. Eli sıcak, nazik ama sert. Çenemden yanağıma doğru ilerliyor. Dokunuşuna doğru eğiliyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Bir an için her şey doğru gibi geldi.

hiçbir şey olmadı. Benim olduğum kıza yapışmış ve onu geri çekmiş gibiydin. Senden korkmuyor ve hâlâ burada normalde istemediğim şeyleri istiyor."

"Bana ne istediğini söyle Sidney." Peter'ın gözleri benimkileri arıyor, bakıyor, umudun ötesinde bir umutla.

Çenem açık kaldı ama hiç ses çıkmadı. Kafamın içinde çok farklı geliyordu. Bunu yüksek sesle söylemek düşüncayı sağlamlaştırıyor ve

gerçek kılıyor. Peter

dudaklarını yanağımda gezdiriyor ve geri çekiyor. Gözleri dudaklarıma kayıyor, sanki beni tekrar öpmeyi düşünüyormuş gibi. Cesur olmak istiyorum, bu yüzden söylüyorum ve ona "Seni istedim" diyorum.

Dudaklarında utangaç bir gülümseme beliriyor. "Beni istemek, beni arzulamak gibi mi?"

Bir allık yüzümü kırmızıya boyuyor. Yanaklarımda yanıkların oluştuğunu hissediyorum ve gülümsememi engelleyemiyorum. Başka tarafa bakmaya çalışıyorum ama o izin vermiyor. Peter'ın parmağı yine çenemin altında, başımı geriye doğru eğerek bakışlarımızın buluşmasını sağlıyor.

"Belki."

"Belki dediğinde, bu genellikle evet anlamına gelir." Sırıttıyorum. "Belki."

BÖLÜM 12

Gecenin geri kalanı yavaş geçiyor. Yatakta dönüp duruyorum ama bedenimi bir türlü sakinleştiremiyorum. Peter'ın yatağın ayak ucunda olması beni çıldırtıyor. Kollarını bana dolamasını istiyorum ama bana yanlış dokunursa delirip ona kaybolmasını söylemekten korkuyorum. Sırt üstü yuvarlanıyorum ve yüzüme yastık. Havlu sırtımın altında bir yumru gibi, iki büküm olmuş ve korkunç derecede rahatsız edici. Çekildiğini hissettiğimde yastıkla kendimi boğuyordum.

Peter o muhteşem gözleriyle bana bakıyor. "Huzursuz bir gece mi?"

"Belki." İkimiz de usulca gülüyoruz. *Lanet olsun. Bunu yaptığının farkında değildim.*

Evet düşünürken belki demeyi bırakmayı aklıma not ediyorum.

Peter elini uzattı. Tutuyorum ve beni yataktan çekiyor. Havluya uzanmaya çalışıyorum ama Peter gözlerini kapatıyor. "Bırak onu. Bakmayacağım." Kollarını iki yana açtı. "Dans et benimle."

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Peter, ben-"

"Belki" dedin. Belki evet demektir. Ama gözlerimi açamadığım için sen önderlik etmek zorundasın." Peter'ı izlerken kararımı veriyorum. Göğsü çıplak ve gri bir eşofman altı giyiyor. Karanlıkta onu zar zor görebiliyorum. Sokak lambası perdelerdeki yarıktan sarı bir parıltı yayıyor. Sıkı vücudunu ve açık kollarını aydınlatıyor.

Boşluğa adım atıyorum ve ellerini tutuyorum. Birini belime koyuyorum ve avucumu diğerinin içine sokuyorum. Parmaklarımız birbirine dolanıyor ve yavaş bir rock adımına başlıyoruz. Bunu milyonlarca kez yapmış olmamıza rağmen kalbim küt küt atıyor. Geçmişte Peter benim öğretmenim ve patronumdu. Şimdi yarı çıplak ve gözleri kapalı. *Buraya nasıl geldik?* Onunla o gece restoranda ilk tanıştığımda sonumuzun böyle olacağını asla düşünemezdim.

Tam sakinleşirken, bir şey kapıyı tırmalıyor. Sanki bir çivi metalin üzerinde yavaşça sürükleniyormuş gibi ses çıkarıyor. Ben ona sarılırken Peter'ın gözleri fal taşı gibi açılıyor. Havluyu ve yırtık pırtık pijamalarımı unutuyorum. Bu ses çok yanlış, metal üzerinde sürüklenen bir sustalı bıçak gibi ya da Dean'in bıçağı gibi. Peter bana bakarken ben de ona bakıyorum. İkimiz de bir şey söylemedik ve sonra ses tekrar geliyor.

Peter beni serbest bırakıyor ve yatağın ayak ucunda bırakıyor. Parmağını dudaklarına götürdü ve dışarı bakmak için uzaklaşmadan önce

başımı sallamamı bekledi
perdelerdeki yarık. Peter bir an orada durur, dokunmamaya dikkat eder.

kumaşı. Bana döndü ve fısıldadı, "Ben bir şey görmüyorum. Belki de gitmişlerdir." Ama tam bunu söylerken, o korkunç ses tekrar geliyor. Bu sefer daha yüksek ve daha uzun.

Zihnim benimle dalga geçiyor, beni geçmişe fırlatıyor. Gözlerimin arkasında gümüş ışıltılar parlıyor. Kendimi Peter'a bastırıyorum. "O bıçak, Dean'in bıçağı..."

Peter beni sıkıca tutuyor. Bırakmak istemediğini söyleyebilirim, ama ses yine geliyor. Belki de kapıya bir şey kazıyordur. Belki de bitirip gidecek. Peter kulağıma yatıştırıcı sözler fısıldıyor ama asla gözlerini kapıdan ayırmıyor. Sanki gerçekten bir şey yapabilecekmiş gibi zihnimde defalarca *git diye* sayıklıyorum.

Peter'ın elleri beni sıkıca göğsüne bastırıyor. Kapıyı izliyoruz, açılmasını bekliyoruz ama sessizlik kulaklarımızı dolduruyor. Sertçe yutkunarak ona bakıyorum, kapıya bir şey çarptığında konuşmaya hazırım ve

Aynı anda kapı kolu sanki biri açmaya çalışıyormuş gibi tıkırdıyor. Çılgınca, odada bizi savunacak bir şey arıyorum ama yanımda hiçbir şey yok. Nabzım kulaklarımda uğulduyor, bu yüzden Peter beni bırakıp kapıya doğru adım attığında çıldırıyorum.

Peter öfkeliydi ve testosteron dalgalar halinde ondan akıyordu. Yanındaki yara izi, yerdeki ışık şeridini geçerken bembeyaz yanıp sönüyor. Bir market tarayıcısı gibi vücudunun üzerinde yanıp sönüyor. Ben bir şey söyleyemeden Peter kapıyı fırlatıp açtı. Duvara o kadar sert çarpıyor ki kapı tokmağı bir delik açıyor.

Peter dışarı çıkar. "Dışarı çık, seni orospu çocuğu, ve bunu şimdi hallet!" Yalınayak otoparka doğru yürürken yumrukları iki yanında geriliyor. Yanımızdaki odanın ışıkları yanıyor. Pencerelerinin dışındaki zeminde, otoparka yayılan altın ışıltısını görüyorum.

Peter'ın geri gelmesini istiyorum. Onu kaybedemem. Kaybedemem. Peşinden koşarken kapının yanındaki çalılığın arkasından bir şey fırlıyor. Pençeleriyle çıplak ayaklarımdan üzerinden geçerek doğruca bana çarptı.

Çılgılık atıp geri çekiliyorum, ne olduğunu anlayamadan ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. Peter bana doğru koşuyor ve duruyor. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirliyor ve endişem buharlaşıyor. Sonunda durup bacaklarımdan üzerinde oturan şeye baktığımda hala saldırıya uğramış gibi geri çekiliyorum. Hindi akbabam üzerime yürümeden önce bana deliymişim gibi bakıyor. Gagasını metal kapıya sürtüyor, iğrenç bir ses çıkarıyor ve sonra odaya giriyor.

Kalbim küt küt atarken Peter'a dönüp baktım, "Ne oluyor lan?"

Peter kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş. "Görünüşe göre büyük yırtıcı kuş otoparkta uyumak istemiyor."

Bakıyorum, hala inanamıyorum. *Neden?* "Neden bu boktan şey Ben mi?" Başparmağımı yan odada bizi izleyen insanlara doğru salladım. "Bu onların başına gelmiyor."

Peter başını sallar ve eliyle örtmeye çalıştığı gülümsemesiyle onlara el sallar. İnsanlar odalarına geri dönerler. "Öncelikle, otoyoldan total bir kuşu alıp bütün gün sütyen takmasına izin vermediler. Eğer onu normal bir insan gibi ezseydiniz, bu konuşmayı yapıyor olmazdık." Peter gülmeye o kadar yakın ki yüzünü tutamıyor. "Bu arada, bir dahaki sefere seni dev bir tavuktan kurtarıırken içeride kal."

Peter kolunu omzuma atıp beni içeri götürüyor ve kapıyı arkamızdan kapatıyor. "Dışarıda her ne varsa onunla savaşıacaktın, değil mi?" Başını sallıyor. "Bir adamı barışçı yapan ve sonra tekrar barışçı yapan nedir?"

"Böğrüne saplanan bir bıçak adamı değiştirir." Peter etrafta hindiye arıyor. Lavabonun altında, süsleniyor. "Sidney. Odada o şey varken yerde uyumam. O şey odadayken uyuyabileceğimden bile emin değilim."

"O zaman onu dışarı atın."

Peter önce hayvana sonra da bana bakıyor. Gülüyor ve başını sallıyor. "Hayır, teşekkürler. Ayrıca, yine yapacaktır."

"Muhtemelen bir kedi onu yemeye çalışmıştır."

Peter yüksek sesle güler. "Muhtemelen kediyi ve onu kovalayan köpeği yemiştir. Şimdi yatmaya hazır. Eğer gerçekten yakından bakarsanız

Peter işaret ediyor, "ben de onun ne gördüğünü görmek için öne doğru eğildim, "bir kedinin kuyruğunun beyaz ucunu görebilirsiniz."

Omzuna bir tokat atıp gülüyorum. "Sen bir

aptalsın." "Beni yatağa davet edeceksin."

Yüzüm karardı. "Affedersiniz?"

"Bir akbabayla kaşılaşmayacağım. Benim küçük parçalarımla ne yapacağını Tanrı bilir."

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Küçükler mi? Bu bir kızın duymaktan hoşlanacağı türden bir şey değil."

Peter yanıma oturdu. "Bu yoruma verilecek cevabın gelip kendin görmen gerektiği olduğunun farkındasın, değil mi? Bunu gerçekten söylememi istiyor musun?"

Gülümsememeye çalışıyorum. Ciddi görünmeye çalışıyorum ama ağzımın kenarları seğiriyor. "Belki."

Peter gülüyor ve bana doğru uzanıyor. Parmakları yanlarımı hafifçe gıdıklıyor ve Peter üzerime eğilirken yatağa geri düşüyorum. "Sizinle uyuyabilir miyim, Bayan Colleli?"

"Bu oldukça ileri bir yaklaşım, Dr. Granz."

"Ellerimi kendime saklayacağım. Söz veriyorum."

"Her şeyi kendine saklayacaksın." Kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor. Açıklıyorum: "Gençken seksi ilk duyduğumda kulağa iğrenç geldiğini düşünürdüm. Bir insanın neden böyle bir şey yapabileceğini hayal bile edemezdim. Ama bebekler gerçekten çok tatlı ve bir yerden geliyorlar, bu yüzden kendiliğinden olmalı."

"Tek başına mı?" Peter bana şaşkın bir bakış attı.

"Evet, sanki" -paketini gösteriyorum- "gecenin bir yarısı ikisi de uyurken gizlice geliyor ve işi kendi başına yapıyor."

Peter yüksek sesle bir kahkaha attı ve bana sıkıca sarıldı. "Onu pantolonumun içinde tutacağım, Colleli."

BÖLÜM 13

Sabah Peter arabayı yüklerken ben de oda faturasını açıyorum. Kuş dolaptan ya da uyuduğu yerden çıkıp arabaya atlarken birkaç kez göz kırpıyorum. Sanırım beni evlat edindi ama emin değilim.

Sayfanın üst kısmını geriye katlayıp Peter'a bakıyorum. "Burada bir şey için 250 dolarlık bir ücret var. Ben uyuduktan sonra bir sürü porno mu sipariş ettin?"

"Hayır, o paraya bir fahişe bile bulabilirim. Şuna bir bakayım." Peter bagajı kapattı ve elini uzattı.

Kağıdı avucuna yerleştiriyor. "Evet, tahta bacaklı bir fahişe, belki."

Bana bakmıyor. "Korsan bir fahişe bulması gereken kişi sensin, ben değil. Göz bandı seni tahrik ediyor."

Çenem düştü ve ona bakakaldım. "Bunu nasıl söylersin?"

"Çünkü bu doğru. İtiraf et, korsan gömleği giyen, iri kollu, teninde deniz kokusu olan bir adam fikri hoşuna gidiyor." Hiçbir şey söylemiyorum. Peter bana bakıyor ve elindeki kâğıdı yana bırakıyor.

"Jersey'deki erkeklerin yarısını tarif ettin. Kahretsin, Peter, bundan daha iyi bir zevkim var."

"Gerçekten mi?" Başımı sallıyorum. Arabaya bir göz atıyor ve sonra parmaklarıyla faturaya dokunuyor. "Bundan emin misin? Yani, evcil bir akbabanız var."

"O bir hindi. Sadece yanlış anlaşılmış, hepsi bu."

"Gecenin bir yarısı yüzünüzü yiyecek ve 250 dolar da temizlik ücreti çünkü bu otelin evcil hayvanlardan arındırılmış olması gerekiyor."

Hiç düşünmeden suratımı astım. "O bir evcil hayvan değil. O bir kaza kurbanı.

Bir şey kanatlarını mahvetmiş."

"Bunu halledeceğim ve sonra gidebiliriz." Peter motelin önüne doğru yürümeye başladı. Arkasından seslendiğimde durdu.

"Haklısın, belki. Korsan gömleği giymeni isterdim."

Peter dudaklarında alaycı bir sırıtişla arkasını döner. "Oooh, benimle edepsiz konuş, bebeğim."

"Belki."

Peter elini kalbine bastırır ve ayağı kaymış gibi yapar. "Burada, otoparkta olmaz. Sen ağzını açtığında kendimi nasıl kontrol edebilirim ki? böyle mi?"

"Dikkat etmen gereken dudaklar." Bunu söyledikten sonra gözümü kırpıyorum, kulağa ne kadar edepsiz geldiğini fark etmemiştim.

"Sidney, lütfen! Beni utandıracaksın." Peter bana göz kırpmıyor ve koşarak ön tarafa doğru ilerliyor.

Arabaya bindim ve kuşa dönüp baktım. "Tam bir baş belası olacaksın, değil mi?" Kuş başını arkaya çevirmiş, gagası bir kanadının altında. Yanlış görünüyor. Kafaların öne dönük olması gerekir. "Bir isme ihtiyacın var. Bir bakalım..."

Peter hızla arabaya dönüyor ve sürücü koltuğuna geçiyor. Koltuğuna zıplayıp bana bakışı gerçekten çok sevimli. Koyu renk saçları gözlerinin önüne düşüyor ve gözlerini değerli taşlardan daha mavi gösteriyor. Ne düşündüğümü unutuyorum ve anın içinde kayboluyorum.

Peter bana sırtıttı. "Ogler."

Sertçe gülümsüyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Hoşuna gitti."

"İstemediğimi söylemedim. Aslında, istediğin zaman beni gözlerinle okşayabilirsin."

Kahkaha atıyorum ve ayaklarımı kaldırıp gösterge paneline koyduktan sonra koltuğa geri yerleşiyorum. "Vay canına, ne tavlama cümlesi ama."

"Bir tavlama cümlesine ihtiyacım yok. Seni zaten elde ettim ve hafızam beni yanıltmıyorsa, bana gelen sendin." Peter arabayı park yerinden çıkarır ve otoyola doğru yönelir.

"Mmm, öyle demiştiniz. Peki eskiden, masanıza oturan rastgele kızları eve götürmek sizin için normal bir şey miydi?"

Yüzünde mahcup bir ifade beliriyor ve göz açıp kapayıncaya kadar kayboluyor. "Belki."

"Yani gazeteler senin bir playboy olduğunu söylüyordu, o haberler...?" Balık tutuyorum, geçmiş hakkında bir fikir edinmeye çalışıyorum. Onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Parmağımla kot pantolonumdaki bir lekeyi karıştırıyorum ve göz ucuyla ona bakıyorum.

"Hafif bir ifade. Ben..." Nefes nefese kaldı ve bana baktı. "Tam olarak ne soruyorsun?" Peter gergin görünüyor ve direksiyonu daha sıkı kavlıyor.

"Söylentilere göre bir süre karşınıza çıkan herkesi yumrukladım ya da düzmüşünüz."

"Erkekleri yumrukladım ve kadınları becerdim, tam tersi değil. Bana sorduğunuzun bu olmadığını söyleyin, ben biseksüel değilim ve kadınlara vurmam." Bana hızlıca bakıyor ve sonra bakışlarını yola çeviriyor.

"Bildiğim iyi oldu." Sessizleşiyorum, onun hakkında ne düşündüğümü ve bunun zaten bildiklerimle nasıl örtüştüğünü anlamaya çalışıyorum.

"Peki ya sen?"

"Peki ya ben?"

"Aynı sorular - biseksüel eğilimleriniz var mı veya rastgele kadınları yumrukluyor musunuz? İkisine de katılabilirim, biliyorsun."

Ağzımın kenarları kalktı. "Çok aptalsın." "Cevap vermediniz, Bayan Colleli."

Omuz silkiyorum. "Seninle tanışana kadar kırıldığımı düşünüyordum. Böyle biriyle birlikte olma fikri bana cazip gelmiyordu."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi, belki bu fikri biraz ortaya atıyor olabilirim." Dişlerimi sıkıyorum ve yüzüm ısınırken zihinsel olarak kendimi azarlıyorum. Eğiliyorum ve yüzümü dizlerime bastırıyorum.

"Sana üzerime gelmeyi sevdiğini söylemiştim. Bence bu şekilde oynamalıyız." Ona bakıyorum, kızarmış yüzüme yorum yapmaması hoşuma gidiyor. "Seninle seks yapmayacağım. Bu konuda karar verecek olan sensin ve ben

Seni takip edeceğim, tamam mı?" Elimi tutuyor ve sıkıyor. "Bunu düşünmek kötü bir şey değil, biliyorsun. Hayatına devam ediyorsun demektir."

Ruh halim bir balon gibi sönüyor. Elimi geri çektikten sonra pencereden dışarı bakıyorum. "Hayır, değilim. Sadece üstesinden gelmeyi beklemekten yoruldum."

"Sidney, sen benden daha uzaktasın. Yakında seni gözden kaybedeceğim. Sanırım haklısın: Olanları gerçekten unutmayız, ama kabullenir ve onunla yaşamayı öğreniriz. Ben bunu henüz yapmadım ama sen yaptın ve yapıyorsun. Keşke..." Sesi kesiliyor. Ona baktığımda fark ettim ki

Çenesi ne kadar sıkı, sanki konuşmamak için kilitlemiş gibi.

"Anlat bana," diyorum nazikçe ve eline uzanıyorum. Avuç içi sıcak ama sırtındaki deri dokunulamayacak kadar soğuk. Acısını silebilmeyi dileyerek parmaklarını kendi parmaklarımın arasından geçiriyorum.

Hüzünle gülümsüyor. "Bazen zihinsel bir uçurumun kenarında duruyormuşum gibi hissediyorum. Ayak parmaklarım uçurumun kenarında ve en ufak bir rüzgar dengemi bozuyor. Düşeceğimi biliyorum ama geri çekilemiyorum. Bu benim hayatım. Bu kardeşimin hayatı, ama o uçuruma yuvarlandı. Sonumun böyle olmasını istemiyorum. Orada durursam düşeceğimi biliyorum ama geri çekilemiyorum." O

Yavaşça nefes alıyor ve bana bakmadan titrek bir nefes veriyor.

Hindi arka koltukta hışırdarken ağaçlar pencerelerin önünden geçiyor. Hayvan bir ses çıkarır ve uykusuna geri döner. "Evet, ne demek istediğini

anlıyorum. İlk birkaç yıl kendimi bir uçuruma düşmüş gibi hissettim.
Benim

Midem sürekli boğazımdaydı. Dibe vurduğumda bana ne olacağından endişeleniyordum."

"Dibe vurduğunu mu düşünüyorsun?" Başımı salladım. "Orada ne vardı?"

Bir an düşündüm ve ona gülümsedim. "Sen de oradaydın. Restorandaki o gece, çukurumun dibiydi. Serbest düşüşü sona erdirdi ve her şey değişti." Peter başını sallıyor ama bir şey söylemiyor. "Her şeyi kontrol edemezsin; bunu bilen birinden dinle. Biraz kendini bırak ve sonunun nereye varacağını gör. O kadar da kötü olmayabilir."

Peter elimi sıkıyor ve dudaklarına götürüyor. "Seni hak etmiyorum."

"Mutluluğun bana göre olmadığını düşünüyordum ama sonra seninle tanıştım. Yaptığın ve seni içten içe kemiren her şeyden kurtulmayı hak ediyorsun. Bu kadar çok düşünmeyi bırak ve hayatın seni nereye götürdüğünü gör. Kim bilir, belki de kendini çılgın bir kız ve akbaba kılığına girmiş biriyle aynı arabada bulursun."

Peter sıcak bir şekilde gülümsüyor. Orta koltuğa geçip başımı omzuna yaslıyorum.

BÖLÜM 14

Pennsylvania'ya vardığımızda Peter benzin almak için durdu. O depoyu doldururken ben tuvalete koşuyorum ve çıkarken ikizimle karşılaşıyorum, kelimenin tam anlamıyla onunla karşılaşıyorum. Sam önüme geçti ve ben onun zayıf bedenine çarptım. Özür dilemek için başımı kaldırdım ama sonra kim olduğunu gördüm.

"Demek geldin." Sam'in saçları bir kasketin altında saklı. Üzerinde liseden kalma eski bir eşofman tişörtü ve kot pantolon var. Ben evden ayrılmadan önceki görüntüsünün aynısı. Sam'in omuzları yorgunluktan hafifçe öne doğru çökmüş. Dükkânın arka tarafındaki buzdolabı kasasına doğru bakıyor.

Dean'in sırtı bana dönük bir şekilde durduğu yere.

Kapıya doğru ilerlemeye devam ediyorum. Bir mini markette daha tartışmaya girmeyeceğim. "Tabii ki geldim." Dükkânın önüne kadar geliyorum ve kapıyı itiyorum. Kapıda kanımı donduran bir zil çalıyor. Dean'in gözlerini üzerimde hissediyorum. Soğuk bir pençe gibi sırtımda geziniyorlar ama durmuyorum. *Arabaya bin. Arabaya bin. Arabaya bin.*

"Adam seninle mi?" Sam etrafta Peter'ı arıyor ve onu arabamın yanında durmuş yakıt doldururken görüyor.

"Tabii ki. Evde görüşürüz."

Sam başını sallar. Peter'a baktığında bakışları daralır. "Ondan hoşlanmıyorum Sid. Biraz garip görünüyor, sanki bir anda çıldıracakmış gibi."

"O zaman onu kızdırma." Arabaya ulaştığımda konuşmamı bitirdim. Peter Sam'i görünce gözlerinde öfke parlıyor. "Hadi, gidelim buradan." Hızla koltuğuma kayıyorum ve emniyet kemerini kucağıma çekiyorum. Peter'a bir şey söylememe gerek yok. İşaretimi alıyor ve gidiyor ama iki adama da bakmadan önce değil. Peter'ın dengesiz olup olmadığını merak ediyorum ama bu düşüncüyü aklımdan uzaklaştırıyorum. Hepimiz bir dereceye kadar dengesiziz. Arkamı kollayan birinin olması kötü bir şey değil.

Yola çıktıktan sonra Peter, "Sana dokundu mu?" diye sordu.

"Hayır, pek sayılmaz. Sam'e doğru yürüdüm. Dean hiçbir şey söylemedi. Sadece bir sürüngen gibi beni izledi." Tüylerim diken diken oldu. Onları elimle düzeltiyorum ama geçmeleri biraz zaman alıyor. Hindiye tekrar bakıyorum ve ölüp ölmediğini merak ediyorum. "Pek hareket etmiyor, değil mi?"

Peter aynaya bakar. "Sadece geceleri seninle seks yapmak üzereyken. Sanki bir şaperonumuz varmış gibi." Peter gergin görünüyor, sanki

damarlarında kan yerine sıvı kaygı akıyor. "Seninle

Sorun olmazsa bu akşam kardeşimle yemek yiyeceğim. Bir konuda yardımına ihtiyacım var."

Neden gergin olduğunu anlamadan başımı sallıyorum. Dean ve Sam'in ne kadar uzakta olduklarını merak ederek arkamıza bakmaya devam ediyorum. "Bu hangi kardeş?"

"Sean, en büyükleri. Küçük kardeşim özgür bir ruha sahip ama Sean daha ayakları yere basan biri. Baktan şeylerle uğraştı, bu yüzden onunla konuşmak istiyorum." Peter iyi görünüyor, ama sesi biraz fazla gergin ve elleri direksiyonda on ve iki konumunda. Bunu sadece sinirlendiğinde ya da endişelendiğinde yapar.

"Onunla ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Sen ve ben. Acını kimseyle paylaşmak istemiyorum ve belki de buna gerek kalmayacak ama Sean'ın ne yapacağı belli olmaz. Sana, ailene ve Dean'e olanlardan bahsedip bahsedemeyeceğimi bilmem gerekiyor."

"Karısını öldürdükten sonra bile ona güveniyor musun?"

"Evet, ama o gece ne olduğunu bilmediğimi söylemeliyim. Kimse bilmiyor. Sean bu konuda hiç konuşmadı ama onu öldürdüğünü sanmıyorum. Bebek için çok heyecanlıydı. Bu hiç mantıklı gelmiyor." Bir an sessiz kaldı, düşünüyordu.

Birini öldürmeye iten şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Dean'den nefret ediyorum ama onu öldürmek istemiyorum, en azından aklım başımdayken ya da uyanıkken. Ama Dean'e bir kamyon çarpsa uykularım kaçmazdı. Bunun aynı şey olup olmadığını merak ediyorum ve bir düzeyde öyle olduğunu varsayıyorum.

Peter'a bakıyorum. "Ne istersen söyle. Sadece sabah bütün hikâyenin internete düşmesini istemiyorum. Ona anlattığında da duymak istemiyorum. Bana bara falan gitmemi söyle." İçim içimi yiyor. Bu fikirden nefret ediyorum, ama eğer Peter kardeşine ihtiyacı var, bence bu onun için iyi olacak.

Ailemden kopmak beni bazı açılardan özgürleştirdi ama pişmanım. İşlerin bu şekilde bitmesini istemedim ama nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Bu Peter'ın kardeşiyle arasını düzeltmesi için bir şans. Sean Ferro ismi tüylerimi diken diken etse de bunu teşvik etmek istiyorum.

New York'a oldukça geç vardık. Otele vardığımızda Peter kardeşini arıyor. Hemen duş alıp giyiniyoruz. Ben göz kalemi sürerken Peter'ın arkamdan geçtiğini görüyorum. Belinde bir havlu vardı ve saçları

nemli ve karışık. Durduğum yerden, aynaya bakmadığı sürece beni göremiyor. Banyonun dışındaki duvar odanın içine doğru uzanıyor ve mahremiyet yanılsaması yaratıyor. Donup kalıyorum ve daha önce üzerimi değiştirdiğimi görüp görmediğini merak ediyorum. Nerede durduğunu hatırlayamıyorum ama burası olduğunu sanmıyorum.

Gözlerim harekete doğru kayıyor ve Peter'ın havluyu bıraktığını görüyorum. Sırtı bana dönük, tamamen çıplak bir şekilde duruyor. Gözlerimi hızla kırptırarak onu incelerken göz kalemi havada asılı kalıyor. Belindeki yara izi dışında Peter'ın vücudu kusursuz. Yara, aşağı doğru uzanan ve yan tarafını saran ince beyaz bir çizgi. Sırtı tamamen kaslıydı ama bunu daha önce de biliyordum.

Gözlerimi ayıramadığım şey, o mükemmel kık. Her bir parçası kaslı ve poposu da bir istisna değil. Tırnaklarım o mükemmel popoyu ısırırken o çıplak bedenin benimkine sürtünmesinin nasıl bir şey olacağını merak ederek bakarken ağzım bir karışık açık kalıyor. Kafamda mantıklı bir düşünce yok. Sadece bakıyorum, onun her santimini altımda hissetmeyi düşünüyorum, bunun nasıl bir şey olacağını merak ediyorum.

Tam o sırada boxer'ını almak için eğiliyor ve ben neredeyse ölüyorum. Daha iyi görebilmek için aynanın önündeki pozisyonumu değiştirirken nefesim boğazımda düğümleniyor. İşte o zaman kalemi gözümeye sokmayı başarıyorum.

Peter ne olduğunu görmek için arkasını dönüyor ve onun muhteşem çıplak vücudunu göremediğimi düşünüyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve küfürler mırıldanıyorum. Başımı kaldırdığımda camdaki güzel mavi gözlerini görebiliyorum, benimkilerle kilitleniyorlar ve yüzüne hınzır bir gülümseme yayılıyor. "Beni mi izliyordunuz, Bayan Colleli?"

"Hayır, sadece dün gece söylediğin korsan şeyini düşündüm, o yüzden-"
Ne diyorum ben ya?

"Yani kendini gözünden mi bıçakladın?" Bana doğru yürüyor, bu da beni o kadar geriyor ki ayağa kalkamıyorum. Sinirsel enerji kollarımdan aşağı yukarı inip çıkarken kalbim içimde gümür gümür atıyor. Kalemi tezgâha çarpıyorum ve ona bakmamaya çalışarak defalarca göz kırptıyorum. Daha önce hiç

daha önce çıplak bir adama bakmaya ilgi duymamıştım. Bütün bu yaygaranın nedenini hiç anlamamıştım. Demek istediğim, o kıllı paket bölgesi çekici değildi, ama aman Tanrım, Peter'da tamamen... Fikirler zihnimden sekiyor ve aynı anda milyonlarca yöne sıcıyor. Dokunmak ve elimi karnında gezdirmek istiyorum, onu aşağıdan öpmeyi düşündükçe dudaklarım karıncalanıyor

kemer ve dilim. Aklımı kaybetmiş gibiyim. Tamamen yabancı
Düşünceler içimde dönüp duruyor ve *asla yapmayacağım* dediğim şeyleri
söküp atıyor.

Liste.

Odayı geçtiğini fark etmeden önce Peter arkamdaydı. Adımlarını omzumun üzerinden aynadaki bize bakıyor. Kendimi bıçakladıktan sonra yüzümü çizdiğim için gözlerimden birinin üzerinde neredeyse siyah bir çizgi var. Gülünç görünüyorum ama umurumda değil. Onun çıplak yakınlığı

Her zerremde bir gerginlik hissettim. "Beni izliyordun, Colleli."

"Seni izlemek güzel, Granz." Sanki her zaman çıplak erkeklere bakıyormuşum gibi kendimden çok emin bir şekilde söylüyorum. Sonra kırmızı gözümü gösterip, "Umarım korsanlara karşı bir şeyim var. Eminim ben-" Peter ellerini belime koyduğunda boğazımdan istemsiz bir ses çıkıyor. O kadar gerginim, o kadar şehvet doluyum ki düşünemiyorum. Aynada birbirimizi izliyoruz.

Peter'ın gözleri çok karanlık. Konuşurken sesi her zamankinden daha derindi. "Arkanı dön, Sidney."

Dönüp bakmak istesem de başımı sallıyorum. Kendime yalan söylüyorum. Daha fazlasını istiyorum. İçimde akıp gittiğini hissediyorum. Bakmak istemiyorum; dokunmak ve yapacağımı hiç düşünmediğim şeyleri yapmak istiyorum. Oral seks şu anda kulağa o kadar da kötü gelmiyor ve bir an için bunu merak ediyorum. Şimdiye kadar hiçbir şey ilgimi çekmiyordu ve bir adamın aletinin üzerine oturma fikri

yüzünü ya da diz çöküp onu emmeyi... Düşüncemi bitiremiyorum bile. Bunu düşünürken dudaklarım seğiriyor, bu da Peter'ın yüzündeki seksi gülümsemeyi daha da parlaklaştırıyor.

Peter tereddüt ediyor ama sonra dudaklarını yavaşça boynuma indiriyor. Elleri omuzlarıma kayarken ağzı hafifçe bana sürtünüyor. Dokunuşu nazik ama sert. Başımı yana eğiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Peter geri çekiliyor ama omuzlarımı bırakmıyor. Aynadan ona bakıyorum. O da

Görebildiğim tek şey göğsü. "Giyinip aşağı insek iyi olacak." Başımı sallamaya çalışıyorum ama başım hareket etmiyor. Tanrım, beni kırdı. Şu anda istesem de tutarlı bir cümle kuramıyorum.

Deniyorum ve dilim ağzıma dolanıyor. "Gelmeyeceğimizi düşünecekler."

Peter'ın dudakları seğiriyor. "Hiç sevişmemiş birine göre çok fazla çift anlamlı kelime kullanıyorsun." Yanağımdan öpüp odayı geçmeden önce bana göz kırptıyor. Bir ürperti sırtımdaki deriyi gıdıklıyor, omurgamdan aşağı iniyor ve durmayan bir karıncalanmayla bacaklarımın arasına iniyor.

Söyledikleri önce aklıma gelmiyor, sonra aklıma gelince omuz silkip

gölümsüyorum. "Birlikte olduktan sonra kaç tane atacağımı görmek için bekle."

"Bu bir söz mü?"

Bu sefer belkiler yok. Aynada ona bakıyorum ve başımı sallıyorum.
"Evet."

BÖLÜM 15

Asansörden çıkarken Peter ellerimi tutuyor. Sinirlerim midemde uçuşuyor. Bu otel şimdiye kadar kaldığım her yerden çok daha lüks. Bu ürkütücü ve siyah elbisemin standartların altında olduğunu hissettiriyor. Peter yanında getirdiği takım elbiseyi giyiyor. Siyah elbiseyi giymemin tek nedeni, annemin cenazesi için ona ihtiyacım olacağını tahmin etmemdi; Yoksa buradaki restorana giremezdik. Kokteyl elbisesi almamıştım. Peter'ın kardeşi bu oteli seçti çünkü burada kalıyordu.

Peter şöyle açıklıyor: "Sean iş için şehre geldi ama normalden daha uzun kaldı. New York'tan nefret eder. Yılda bir kez gelir ve fırsatını bulur bulmaz da gider." Saatine bakıyor. Peter'ın kasıtlı olarak oyaladığını düşünmeye başlıyorum, ki bu benim için sorun değil.

Asansörden çıktığımızda, önümüzde şık bir restoran görüyorum. Tereddüt ediyorum. Ayaklarım yavaşlıyor ve Peter durup bana bakıyor. Bariz olanı söylemekten nefret ediyorum ama birinin bunu söylemesi gerekiyor. "Bunu karşılayamayız, Peter. Otel, oda için küçük bir servete mal oldu. Akşam yemeğini de nasıl ödeyeceğiz?"

"Ben bir Ferro'yum Sidney. Derin ceplerimiz var."

"Ama sen çekip gittin, o para artık senin değil. Mülk küçük kardeşinin."

Elimi okşadı, "Bir süre yetecek kadar var, o yüzden endişelenme. o."

"Ne yani, bir yerlerde benim bilmediğim bir fonun mu var? ne hakkında?" Hiçbir şey olmamış gibi başını sallıyor. "Varis olmadan da zengin misin?"

"Kendimi Ferro isminden ayırmaya ve kendi başıma yapmaya çalışıyordum."

"Ve ben bunu berbat ettim." Suçluluk duygusu beni boğarken gözlerimi yere indiriyorum. Onun hayatını mahvettim.

Peter çenemi kaldırıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Sen tam olarak aradığım şeysin. Mesele yalnızlık ya da ailemden uzaklaşmak değildi. sendin. Sana ihtiyacım vardı. Benim için ne kadar önemli olduğunu sana göstermek için gereken buysa, güven fonunu yakar ve hemen şimdi çekip giderim." Peter bakıyor

Odanın öbür ucundan bize gülümseyen ev sahibesine doğru ve sonra

asansöre geri döndü. "Hadi, gidelim. Unut bunu. Bunun için Sean'a ihtiyacım yok." Peter uzaklaşmaya başladı.

Aklından neler geçtiğini anlayamıyorum ama Sean'la bu görüşmeyi defalarca yapmaya çalıştı. Şimdi çekip gitmek aptallık olur. Peter'ın bu buluşmadan ne kazanmayı umduğunu bile bilmiyorum. Bunun bir kucaklaşma olacağından şüpheliyim. Hareket etmiyorum. Durdu ve bana baktı. "Para senin için önemli değil, değil mi?"

"Her zaman daha fazla kazanabilirim. Daha değerli olan başka şeyler de var. Onları hayatım pahasına korurum."

Bana bakışı her şeyi anlatıyor. Beni kastediyor, beni korumak ve benimle ilgilenmek istiyor. Kardeşiyle yaptığı bu görüşmenin beni korumakla bir ilgisi var, en azından öyle görünüyor. "Sidney, bunu atlatmamıza yetecek kadar param var. Hadi, çıkalım buradan. burada."

Başımı sallıyorum ve hostese bakıyorum. "Hayır, yapmak istediğin şey buydu. Ben zaten senin hayatını mahvettim. Bunu yapmak istemiyorum. tekrar."

Peter bana gülümsüyor. "Ne kadar değerli olduğunun, ne kadar mükemmel olduğunun farkında değilsin. Beni kurtardın Sidney. Bu borcu asla ödeyemem. Hayatımı mahvetmedin. Çökmüş bir adamı aldın ve onu yeniden canlandırdın. Bunu başka kimse yapamazdı. Sendin, hep sendin, seni Teksas'taki o küçük restorana girerken ilk gördüğüm andan beri hep sendin. Masama oturduğun için kendimi ne kadar şanslı hissettiğimi bilemezsin. Sen harika bir kadınsın."

İltifat alma konusunda berbatım ve bu şimdiye kadar aldığım en uzun, en harika iltifattı. Başka tarafa bakmak istedim ama Peter eğildi ve onun yerine beni öpüyor. Bu onun sözlerini kabullenmemi kolaylaştırıyor. Sanki tek yaptığım ondan bir şeyler almak ve ona hiçbir şey geri vermemekmiş gibi hissediyorum ama belki de bu doğru değildir. Düşüncenin dinlenmesine izin verdim. Bununla daha sonra ilgileneceğim. "Seni seviyorum."

Alnımdan öpüyor ve "Ben de seni seviyorum. Hazır mısın?" Başımı sallıyorum ve içlerindeki en çılgın Ferro olan Sean'la buluşmaya gidiyoruz.

BÖLÜM 16

Peter hostesin yanından geçiyor ve biriyle buluşacağımızı söylüyor. Kadın bizi geri götürmeyi teklif etti ama Peter çoktan inanılmaz

Oda. Peter bir masaya geldiğinde yavaşlayana kadar nereye gittiğinden emin değilim.

Peter restoranı yan taraftan keser ve bir adama yaklaşır.

sırtı bize dönüktü. Peter kardeşini görene kadar çevreyi dolaşmış olmalı. Sean'ı göremiyorum ve gerginim. Bunun Peter için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum ama o etkilenmemiş görünüyor.

Sean'ın karşısında oturan bir kadın var. Onu çok iyi görebiliyorum. Öne doğru eğilmiş, koyu renk saçları omuzlarına dökülmüş, Sean'a bir şeyler söylerken başını kaldırıp bakıyor. Biz yaklaşırken konuşmayı kesiyor ve Peter'a bakıyor. Masalarına yaklaştığımızda Peter benim önümde duruyor.

Elimdeki tutuş biraz sıkılaşıyor ve sonra bırakıyor. Peter kardeşini selamlarken bir adım geride duruyorum. Çocukken nasıl olduklarını, hayatlarının ne kadar trajik olacağını bilip bilmediklerini merak ediyorum. Hiçbir çocuk böyle bir şey olacağını düşünmez. Gelecek her zaman parlaktır; oraya varana kadar öyle olmadığını fark etmezsiniz.

Sean kardeşini masadaki kadınla tanıştırır. "Bu Pete Ferro."

Peter düzeltiyor, "Aslında Ferro kısmını atlamışım. Adım Dr. Peter Granz." Sean'ın sesi daha derin ve daha bıkkındır. "Onun adını mı aldın?"

Peter başını sallar. "Yaşanan onca şeyden sonra doğru geldi." Peter o öldükten sonra adını onunkiyle değiştirdi. Bu o kadar trajik ve güzel ki, boğazıma dolmak isteyen *awwwhhh* ile savaştım zorunda kalıyorum. Bunun ona ne yaptığını merak ediyorum. Her gün onun adını duymak Peter'a parmaklarının arasından kayıp giden hayatını hatırlatıyor olmalı.

Peter bana bakıp beni öne çekmeden önce birkaç şey daha söylediler. Bir duvar çiçeği gibi geride duruyordum. Sean'ın karşısındaki kadın beni izliyordu ama bana bir şey söylemedi. Kibarca adamların ikiz olup olmadığını soruyor. Bir modele benziyor. Saçları kabarmıyor ve makyajı da Vinci tarafından yapılmış gibi görünüyor. "Bu Sidney Colleli."

Sean ayağa kalkıyor ve dönüp bana bakıyor. O anda Ferro'nun adamları arasındaki çarpıcı benzerlikleri görüyorum. Fotokopi gibi görünüyorlar, ama Sean'ınki

Gözleri farklı, daha sert. Başını bana doğru eğiyor. "İyi akşamlar, Bayan Colleli."

"Lütfen bana Sidney de."

"Pekala, Sidney." Peter, Sean'ın yanındaki sandalyeyi çekiyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Peter Sean'ın deli olduğunu düşünmese bile, onun yanında rahat nefes almaya hazır değilim. Kendimi sandalyeye bırakıyorum ve sonra Sean tekrar oturuyor.

Peter karşımdaki koltuğa oturdu ve gülümsedi. *Endişelenme* diyen bir bakış.

Sean bana şöyle bir baktı ve "Bu Avery Stanz, benim..." dedi. Neden tereddüt ettiğini merak ediyorum. Kadına bakıyorum ve ağzının kenarlarında alaycı bir gülümseme beliriyor.

"Senin, ne?" der öne doğru eğilip kirpiklerini ona doğru savururken. Sean bakışlarını daraltıyor. Birbirlerine takılıyorlar mı, yoksa kimsenin ilk söyleyen kişi olmak istemediği o tuhaf orta noktada bir ilişkileri mi var, anlayamıyorum.

Sean konuşmadan ona bakmaya devam ediyor. Koltuğumda kayıyorum ve Peter'a bakıyorum. Bana hiçbir fikri olmadığını söyleyen bir bakış attı.

Avery sırtıyor ve onu takdim ediyor. "Ben Avery Stanz, onun favori telekızıyım." Benim yüzüm kıpkırmızı olurken o da Sean'a göz kırıyor. Bir an için onunla dalga geçtiğini düşünüyorum ama yüzündeki ifade aksini söylüyor.

Sean sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve başını sallıyor. Gülümsüyor ama onu boğmak mı yoksa ona sarılmak mı istediğini anlayamıyorum.

"Çok yavaş konuştum. Şimdi ikiniz de işlerin ne kadar boka sardığını ve neden ayrılmadığımı biliyorsunuz.

New York henüz. Eminim model değişikliğini fark etmişsinizdir, Pete.

Herkes fark etti." Sean konuşurken gözleri tekrar Avery'ye kayıyor. Ona bakışı o kadar yoğun ki bakamıyorum.

Peter Sean'ı izliyor ama bir şey söylemiyor. Sessizlik beni deli ediyor, ben de ağzımdan kaçırıyorum. "Gerçekten mi? Para için erkeklerle yattığın gibi mi?"

Avery'nin mükemmel pembe dudakları utangaç, seksi bir sırıtıştan kocaman bir gülümsemeye dönüşüyor. Gülüyor ve sanki beni daha önce fark etmemiş gibi bana bakıyor. "Ah, işte başlıyoruz. Sidney benim tarzım bir kız-"

"Ben kızlarla yatmam," diye ciyaklıyorum, bu da Avery'nin gülmeye başlamasına neden oluyor. Sesi bastırmak için peçetesini ağzına götürdü çünkü gülme sesi çok yüksekti.

Restoran. İnsanlar bize bakıyordu. Yüzümün alev aldığından oldukça eminim çünkü kızarmanın bu kadar kötü, bu kadar uzun süre acıtmasına imkan yok.

"Aman Tanrım, o da kızardı!" Avery peçeteyi bırakıyor ve bana sırtıtıyor. Sean tercüme ediyor, "Avery kendi mesleğindeki biri için anormal derecede kızarıyor ve aklına gelen her şeyi söyleme eğilimi var. Akli onda. Yüzündeki ifadeye bakılırsa seni uzun zamandır kayıp olan kız kardeşi sanıyor." Masanın altında bir itiş kakış duyduktan sonra Sean yüzünü buruşturuyor. Sanırım Sean'ı tekmeledi.

"Kapa çeneni! Onu korkutup kaçıracaksın," diye alay ediyor Avery.

Öne eğilip elimi kaldırıyorum, sanki okuldaymışım gibi. "Burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmayı kesebilir miyiz?"

Peter gülmemeye çalışıyor ve dudaklarında büyüyen gülümsemeyi gizlemek için eliyle ağzını kapatırken bebek mavisini gözlerini bana dikeyor.

"Aman Tanrım. Onu seviyorum." Avery ayağı kalkıyor ve bana doğru yürümeden önce elbisesini düzeltiyor. "Siz sıkıcı erkek meseleleri hakkında konuşuyorsunuz. Daha iyi tanışmak için bara gidiyoruz." Avery bana hafifçe dokunuyor ama ben kalkmayınca kolunu benimkine doluyor ve beni çekiyor.

"Ben kızlarla yatmam."

"Evet, anladım tatlım." Hâlâ bana gülüyor. "Gel hadi. Çocukları yalnız bırakalım da konuşsunlar."

Oh. Şimdi kendimi daha aptal hissediyorum. Kol kola bara doğru ilerlerken Avery bana tutunuyor. Yaşlı bir adam ona başıyla selam veriyor ve birbirlerini tanıyıp tanımadıklarını merak ediyorum. Biz yürürken birkaç erkek başını çeviriyor. Benim kıyafetim onunkinden çok daha muhafazakâr, bu yüzden ona baktıklarını varsayıyorum. Ben olsam Onun vücuduna sahip olmak için ölürüm. Her yeri kıvrımlı.

Eğilip şöyle diyor: "Bu şekilde yürümek insanların aklına fikirler getiriyor. Bu bakışlar ikimiz için de geçerli. Oturana kadar bekle. Ateşli bir adam beş dakika içinde numaranı isteyecektir." Tam bara geldiğimizde bana göz kırıyor.

Delicesine rahatsızım ama rahatlamaya çalışıyorum. Bu hatun sadece garip bir işi olan bir insan. İyi birine benziyor, gerçekten. Hiç düşünmezdim bana söylemeseydi fahişe olduğunu düşünecektim. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Ne konuşacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Avery benim yerime seçiyor. "Demek Teksas'tan buraya geldiniz?" Barmen aceleyle geldi ve Avery iki shot sipariş etti.

Başımı sallayarak, "Evet ama ben shot yapmam." dedim.

Gülüyor. "Ben de öyle. Bir saniye içinde dilimi bir kedi gibi tırmalarım. İzle ve gör."

Bu kadını okuyamıyorum. Benimle dalga mı geçiyor yoksa gerçek mi anlayamıyorum. Barmen iki küçük fincan kehribar rengi sıvı koydu. Birini

bardan aldı. Ben kendiminkini kaldırdığımda, ikisini birbirine tokuşturuyor ve şöyle diyor: "Mazel

Tov. Boktan Ferro kardeşlerin şerefine." İçkiyi geri devirir Ben daha konuşmadan, hayatımda gördüğüm en komik ifadeyi takındı. Anlaşılan sert içki içmeme konusunda yalan söylemiyormuş.

Gülmekten kendimi alamıyorum. Ağzı açık kalmış ve çılgınca yelpazeliyor. Tam çekimi yapmak üzereyken yanıma bir adam oturdu. "Hey, güzelim, sana bir içki ısmarlayabilir miyim?" Dönüp ona baktım. Vay anasını,

Çok seksi. Adam *GQ* reklamı gibi görünüyor, muhteşem gözleri ve güneşten öpülmüş teniyle tamamlanmış.

Şok içinde göz kırpyorum ve cevap veremiyorum. Avery'ye bakıyor.

"Özür dilerim.

Siz ikiniz birlikte misiniz?"

Avery o kara gözleriyle ona bir bakış atıyor ve elini koluma koyarken bana doğru eğiliyor. "Evet ve bu gece ona içki ısmarlayacağım. Scat."

Adam bize şehvetle karışık bir takdir ifadesiyle gülümsüyor. "Özür dilerim. İyi akşamlar." Tabureden kayarak indi ve utanç yürüyüşüyle bardan çıktı.

Ona bakakaldım. "Neden öyle dedin?"

"Çünkü kendini lanet bir duvar çiçeği sanıyorsun ama değilsin. Artık biliyorsun. Seksi erkekler seni istiyor, giydiğin o köpüklü şeyle bile." Bara vuruyor ve barmene başını sallıyor. Barmen Avery'ye bir shot daha getiriyor ama Avery henüz içmiyor.

"Bu bir frak değil! Sevimli göründüğümü düşünmüştüm." Elbiseme baktım. O kadar mı kötü?

"Bir öğretmen gibi görünüyorsun. Klasik "bana bakma" uzun siyah elbisesi. Latince'de buna *guyus replantunus* denir." Uzun eteğimi tutup ileri geri sallıyor. "Bu ne böyle? Süpürge sopası eteği mi? Onlar değil mi Teksas'ta dizlerini mi göstereceksin, yoksa bu yasa dışı mı?"

Eteğine bakıyorum. Dar değil ama çok daha kısa. Biçimli kalçalarını görebiliyorum ve odadaki diğer herkes de görebiliyor. Baktığımı fark ediyor ve sırtıyor. "Kadınlarla yatmıyorum, bu konuda hâlâ gerginsen diye söylüyorum. Aslında bu işi çok uzun zamandır yapmıyorum ve Sean Ferro benim ilk müşterimdi."

"Yok artık, gerçekten mi?" Biz konuşurken parmaklarım shot bardağının ağzına vuruyor.

Avery başını sallıyor. "Kardeşini nasıl buldun?" Arkamıza bakıyor. Buradan ikisini de görebiliyoruz. Aynalanmış ifadelerle konuşuyorlar. Birbirlerine bu kadar benzemeleri biraz çılgınca.

Gülümsedim çünkü bu hiç bana göre değildi. "Bir otoparkta yanına gittim ve onunla yatmayı teklif ettim. Rastgele bir şeydi. Deniyordum

yeni bir şey." Ona bakamıyorum.

"İşe yaramış gibi görünüyor."

"Aslında, beni ilk gece dışarı attı." Siktir et. Shot'ı yapıyorum. Bardağı dudaklarıma götürüyorum ve sıvının ağzıma dolmasına izin veriyorum ama çok yavaş. Bardağı boşaltmayı başaramadan yanmaya başlıyor.

Avery güler. "Lanet olsun, sen benden daha delisin. Yüzünde bir delik açmadan yut şunu!" Sesi çok yüksek. Herkes dönüp bize bakıyor.

Yüzümün kenarında çok fazla göz hissediyorum ve panikliyorum. İçkiyi yutamıyorum. Çok fazlaydı ve gözlerim beynim yanıyormuş gibi yanıyor. Ciyaklamaya ve yüzümü yelpazelemeye başlıyorum, sanki bunun faydası olacakmış gibi. Avery yutmam için bağılıyor ama yutamıyorum. Ağzımda çok fazla sıvı var ve dilimin ucundan alevler çıktığına eminim.

Çılgınca etrafıma bakıyorum, nasıl tüküreceğimi bulmaya çalışıyorum ama hiçbir yer yok. *Klas olmanın yolu*. Birkaç taburede oturmuş içen birkaç adam var. Ona en yakın olanın elinde uzun bir bardak var. Avery ona uzanıyor,

İçindekileri barın diğer tarafındaki gidere atıyor ve önüme çarpıyor. Avery histerik bir şekilde gülerken ben olabildiğince hızlı bir şekilde bardağın içine tükürüyorum.

"Aman Tanrım, tıpkı benim gibisin!"

Bundan emin değilim ama konuşamıyorum. İnsanlar yüzlerinde bilmiş ifadelerle bana bakarken açık ağzımı yelpazeliyorum. Avery gülerek bana doğru eğiliyor ve dilimi sıyırmamamı, çünkü bunun durumu daha da kötüleştireceğini söylüyor. Gözlerim sulanıyor ve yaşlar yüzümden aşağı süzülüyor. Barmen Avery'ye bir bakış atıyor ve önüme bir bardak su koyuyor. Avery çantasına uzanıyor ve ona büyük bir fatura uzatıyor. Her şey affedildi ve aslında ona gülümsüyor.

"Bu çok uzun zamandır gördüğüm en komik şeydi." O omzuma asılıyor ve sonra bana bakıyor. Küçük parmaklarıyla makyajımı bozmadan gözyaşlarımı siliyor. "İşte böyle. Yeni gibi oldu."

"Bu çok iğrençti. Kustuğuma inanamıyorum." Kıkırdamaya başladım ve duramadım. Avery de benimle birlikte kıkırdıyor. Sanki onu ezelden beri tanıyormuşum gibi hissediyorum. Bu gerçekten çok tuhaf ve benim için kayıp değil. Pek çok insanla iyi anlaşıyorum. Koluna birkaç kez dokunuyorum ve tamamen dürüst bir yüz ifadesiyle, "Bu çok kötüydü. Gerçekten. Frock you."

Avery kocaman bir kahkaha atar ve ellerini ağzına kapatır. İkimizden de çılgınca kıkırdamalar yükseliyor ve barı dolduruyor. Nefes alamıyorum ve taburemden düşmeme ramak kaldı. Bir adam bize asılmaya

çalıştı ama

İkimiz de ona bakacak kadar uzun süre gülmeyi bırakamıyoruz. Bir saniye sonra elini omzumda hissediyorum. Yüzümdeki gülümseme kayboldu. yumruk atmaya hazır. Avery elime dokunduğunda ben çoktan yumruk yapmıştım.

Rastgele bir adam değil. Sean orada duruyor ve çok ciddi görünüyor. Derin mavi gözleri Avery ve benim aramda gidip geliyor. "Bayanlar." Onaylamıyormuş gibi kara kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Akşam yemeği masada." Elini uzattı.

Bana dirsek atıyor. Tereddüt ediyorum çünkü almak istemiyorum. Bana ilk dokunduğu andan beri tüylerim hâlâ diken diken.

Avery öne doğru eğilir ve onun kolunu iter. "Hemen geliyoruz. Bize bir saniye verin." Sean sinirli görünüyor ama uzaklaşıyor. Duruşu çok mükemmel. Kendini Peter'dan farklı taşıyor ama kendinden emin adımları aynı. Avery beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. "İyi misin?"

"Evet, ben iyiyim." Ben iyi değilim. Normal bir insana göre çok gerginim ve o da bunu fark etti.

Avery bana bilmiş bir bakış attı. "Eğer konuşacak birine ihtiyacın olursa, ben cehennemi yaşadım ve geri döndüm. Çoğu zaman aptal gibi görünsem de bir şeyler bilirim."

Jestini takdir ediyorum ve ona gülümsüyorum. Bana bakışından ne olduğunu bir şekilde anladığını anlıyorum. Bunu gözlerinde görüyorum.

Başımı sallıyorum ve saçımı kulağımın arkasına atarak bakışlarını kırıyorum. "Aslında sana bir iki sorum olabilir." Ona ne düşündüğümü söyledim ve o da sorularıma yargılamadan cevap veriyor.

BÖLÜM 17

"Peter bana onun öğrencisi olduğunu söyledi." Sean bana ahlaktan yoksun olduğumu söyleyen sert bir bakış attı.

"Evet, Peter benim de patronumdu." Yemeğime göz gezdiriyorum.

Biz bardayken Peter benim için sipariş verdi. Yemekler güzel ama sanki yargılanıyormuşum gibi hissediyorum ve bundan nefret ediyorum. Özellikle de onun tarafından. Sean işiyor

Beni rahat bırak. Üstünlük taslıyor ve insanların herkesten daha iyi olduklarını düşünmelerine katlanamıyorum. Belki bunu söylememeliyim ama söylüyorum. Çatalımı yere bırakıp ona bakıyorum. "Dinle, eğer taş atmak istiyorsan, muhtemelen randevunu satın almamalıydın."

"Oh, şak." Avery sırtıyor ve bakışlarını salatasına indiriyor.

Sean'ın gözleri benimkilere dikildi. Aşağı bakmıyorum. Peter'ın daha sert kenarları olan bir kopyası. "Seni yargıladığımı mı düşünüyorsun?"

"Evet."

"Değildim," diyor, hâlâ bana hiç terbiyesi yokmuş gibi bakıyor. "O zaman neden bu konuyu açtın?"

Peter bizi izliyor ama müdahale etmiyor. Bunun yerine sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve parmaklarını dikleştirerek hafifçe birbirine vuruyor ve kardeşine bakıyor.

"Çünkü ilginç olduğunu düşündüm." Sean bakışlarını kardeşine çevirdi. "Her zaman böyle düşmanca mı davranır?"

"Sadece onu kızdırdığın zaman." Peter bana gülümsüyor ve yemeğini yemeye devam ediyor. Bir ısırık aldıktan sonra gözleri eğlenceyle parlıyor.

"Kaba bir soruydu," diyorum, hâlâ ona ters ters bakarak. Belki de buna izin vermeliyim

Git.

Sean sandalyesinde doğruldu. "Pekala. O zaman oyun adil bir oyundur. aynı kabalıkta bir şey sor." "Hödüklük mü?"

"Kaba demek-"

"Ne anlama geldiğini biliyorum. Peki, bir sorum var. Neden Avery'yi arayıp duruyorsun? Neden normal bir insan gibi onunla çıkmıyorsun?"

Sean, "Çünkü ben normal bir insan değilim" derken sesi tamamen ağırbaşlı çıkıyor.

Ona cevabının saçma olduğunu düşündüğümü belirten bir yüz ifadesi takındım.

Avery öne doğru eğilir ve dirseğini masaya dayayarak ona bakar. "Sean, sana sormasını sen söyledin. Ona ne istersen söyle." Hayatımda gördüğüm en tuhaf çift onlar. Kadın çok aydınlık, adamsa çok karanlık. İkisinde de daha fazlası olup olmadığını merak ediyorum. Bir yerlerde ortak bir nokta olmalı.

Sean sandalyesinde arkasına yaslandı ve bana baktı. "Senden hoşlanmıyorum." "Umurumda değil." *Lanet olsun, bu çok açık sözlüydü. Kim böyle şeyler söyler ki?*

Bu mu? Peter telaşlanıyor ama ben başımı hafifçe sallıyorum. Onun beni kurtarmasına ihtiyacım yok, bu adamdan değil.

Sean boğazının arkasından hoşnutsuz bir ses çıkarır. "Ondan metresim olmasını istedim."

"Ne kadar gurur verici." Avery'ye bakıyorum ve içimden gelen tepkinin doğru olduğunu anlıyorum

-Bu hiç de gurur verici değil.

"Öyle değil mi?" Sean'ın sesi samimi geliyor ama öyle olamaz. Avery'ye bakıyorum. "Ciddi mi?"

Avery başını sallar. "Yüzde yüz." Sesi hafifçe titriyor, sanki daha fazlasını istememesi onu rahatsız ediyor. Anladım ve Sean'ın bilip bilmediğini merak ettim. Biliyor gibi görünmüyor ama yine de bilerek göt gibi davranıyor.

"Sana iyi şanslar, Sean." Öyle demek istemedim ama Peter'a bakarken yüzümü buruşturdum.

Sean geçip gitmesine izin vermez. "Bunun uygunsuz olduğunu mu düşünüyorsun? Gerçekten, profesörünü ve amirini becerdikten sonra, beni yargılama hakkına sahip olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sean," diye uyarır Avery ve Peter'a bakar.

"Bu kadar yeter," diye azarlıyor Peter. Bu Sean'ı susturuyor ama ben Sean'ın alnında yanan deliklere bakıyorum. O da bana bakıyor.

"Ailesinin parasının peşinde olduğumu düşünüyorsun, değil mi? Onun için yeterince iyi olmadığımı, beyaz pislik bir servet avcısı olduğumu düşünüyorsun. Bu doğru değil mi?" Ben konuşurken çenem geriliyor. Bir şey söylemeden önce bunu gözlerinde görüyorum.

Cevap verme şansı yoktu, ben de sözünü kestim. "Onun lanet parasına ihtiyacım yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Her zaman yaptım ve her zaman yapacağım. Öte yandan sen sefil ve yalnız öleceksin. Seninle tanıştığım beş saniye içinde Avery'nin çok daha fazlasını, senin ona verebileceğinden çok daha fazlasını hak ettiğini gördüm. Bir hayalin peşinden koşuyorsun. Uyan artık." Avuçlarım masaya vururken son iki kelimeyi ona şaklatıyorum. Çatal bıçak takımı sallanıyor.

Peter'a bakıyorum. "Özür dilerim Peter. Bu gece buraya neden geldiğimizi bilmiyorum."

Peter yavaşça nefes verir ve Sean'a bakar. Gözlerinde bir uyarı var. İlk başta Peter'ın Sean'a geri çekilmesini söylediğini düşünüyorum ama öyle değil.

Sean gözlerini devirir, sanki bu kadar drama midesinde ekşime yaratıyormuş gibi. Bıçağının kabzasını masaya vurduktan sonra kaldırır ve bir işaretçi gibi kullanarak kardeşine işaret eder. "Çünkü Peter ikinizle birlikte gelmemi istiyor."

BÖLÜM 18

"Peter senden ne yapmanı istiyor?" Yemin ederim dün gece uyurken akbaba beynimi yemiş olmalı, çünkü Sean'ın bunu söylemesine imkân yok. Peter bana ne istediğini ya da Sean'a neden ihtiyaç duyduğunu söylemedi ama bu hiç hoşuma gitmedi çünkü Sean ortada hiçbir neden yokken benden nefret ediyor. Yüzleşmek zorunda olduğum şeyle yüzleşmek yeterince zor. Sean'ın da orada beni ezmesini istemiyorum.

Peter öne eğildi ve elimi tuttu. "Sadece bir ya da iki günlüğüne. Onunla konuşmak zorunda bile değilsin." Sean kıpırdamıyor ama bizi izleme şekli her şeyi anlatıyor. Küçük kardeşi için kötü haber olduğumu düşünüyor. Sean'ın bakışları tabağına dönüyor. Bifteğini keserken dudakları aralanıyor.

Peter aniden döner ve Sean konuşmadan sözünü keser. "Kapa çeneni ve yemeğini ye."

Avery yemeğini dürtüklüyor ve yavaşça yiyor. Yüzündeki ifadeye bakılırsa o da planlarını bilmiyordu. "Ne kadarlığına gideceksiniz?" Bu yüklü bir soru. Avery tarih sormuyor, gerçi bu da sorunun bir parçası. Sean'a başka bir şey soruyor. Acaba fark etti mi?

Sean'ın sesi yumuşar ama ona bakmaz. "Sadece birkaç gün." Kadın başını sallar. "Peki ya bu gece? Ya yarın?"

"Bu senin kararın," diye cevap verir Sean, sesi hiç umurunda değilmiş gibi çıkar. Avery çatalını yavaşça yere bırakır, sonra da peçetesini masanın üzerine koyar.

Ayağa kalktı ve Peter ile bana gülümsedi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Sean'a döndü ve ona başka bir erkeği hadım edebilecek bir bakış attı. Sesi soğuk ve tamamen kopuktu. "Ne istersen yap."

Avery uzaklaştı ama nedenini bilmiyorum. Gözümüzün önünde olmasına rağmen özel bir konuşma yapıyorlarmış gibi geldi. Sean yanlış bir şey söyledi. Sean onun peşinden gitmiyor, Avery de yavaşlamıyor ya da arkasına bakmıyor. Sean'ın onun peşinden koşmayacağını biliyor.

Masayı garip bir sessizlik kaplıyor. Peter bir koluna yaslanmış, yüzünde bir sırtışla kardeşini izlemektedir. Sean karanlık bakışlarını kaldırır ve fark eder ki

Peter'in eğlencesi. "Ne?" Sean tersler.

"Ondan hoşlanıyorsun, hem de çok."

"Bu seni ilgilendirmez." Sean bardağındaki o iğrenç kehribar rengi sıvıdan biraz yudumladı.

"Tabii ki hayır. Sadece bariz olanı söylüyorum." Peter'ın bakışları Avery'yi takip eder. "İlginç; hepsi bu. Kadın belli ki seni dize getirmiş ama sen onun peşinden koşamayacak kadar gururlusun. Kullanılmış mal olması çok kötü, değil mi?"

Peter'ı böyle bir şey söylediği için azarlayamadan Sean ayağa fırladı ve Peter'ı boğazından yakalar. Sean bir şeyler tıslar ama Peter tehditlere gülmemektedir. Peter kardeşinin ellerini çeker ve ağzından geçirir, "Sen çok Berbat."

Herkes bize bakıyor. Peter komikmiş gibi sırıtmaya devam ederken Sean tekrar oturuyor. Peter'ı durdurmak için masanın altına tekme atıyorum. Sean büyük dalgalar halinde çılgın bir titreşim yayıyor ve bizi otoparkta öldürmesini istemiyorum.

Peter başını sallar ve saçlarını gözlerinden uzaklaştırır. "Yani biliyorsun?"

Sean bardağından bir yudum almadan önce çenesini yoklar. "Tabii ki biliyorum."

"Neyi biliyor mu?" Sözlerini kesip aralarına bakıyorum.

Sean cevap vermeyince Peter şakacı bir ses tonuyla, "Onu seviyor," der. "O zaman neden fırtına gibi gitmesine izin verdin?" Sean bana zehirli bir bakışla bakıyor.

gözleri. Bundan hoşlanmıyor, ama hangi kısmını sakıncalı bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Siktir et bunu. Avery iyi biriydi ve bu adamın açıkça kışına bir tekme yemeye ihtiyacı var. "Ders kitabına falan mı ihtiyacın var? Avery çekip gittiğinde onu takip etmeyeceğini biliyordu. Onu istediğini söylemeni istedi. Seninle gitmek istedi. Eğer onu seviyorsan neden burada oturuyorsun? Ne kadar zarar gördün?" Onu hiç anlamıyorum. Sean'ın yüzünde benek benek beliren o soğuk güven çıldırtıcı, özellikle de onu gerçekten seviyorsa. Sean kendini kontrol altında tutuyor ve yüzüne yansıyabilecek her duyguyu içine gömüyor.

Peter, Sean'a hiç benzemiyor. Aynı görünüyor olabilirler ama değiller. Peter'da hâlâ bir hafiflik var. Şaka yapıyor, gülümsüyor ve dalga geçiyor. Sean'ın içindeki tüm ışık uzun zaman önce çekildi. Adam birini öldürmek için bekleyen bir fırtına gibi.

"Neden onun peşinden gideyim ki?" diye soruyor duygusuzca.

Koltuğunda oturduğu ve başını kaldırıp bana bakma zahmetine katlanmayışı ne düşündüğümün umurunda olmadığını gösteriyor, ama yine de Sean gibi insanlar kelimeleri boşa harcamazlar.

"Ne, derse falan mı ihtiyacın var? Eğer onu seviyorsan, umursamadığını düşünmesine izin veremezsin. Ve neden onu başkalarıyla paylaşıyorsun?"

Erkekler mi? Ya da kadınlar veya keçiler? Ya da her ne halt yapıyorsa?
Neden onu hâlâ kurtarmadın? Ne bekliyorsun, bir davet mi?"

Peter'ın bakışları ben ve kardeşi arasında gidip geliyor. Sean ona doğru baktığında Peter hoş bir şekilde gülümsüyor, sanki kardeşini sözlü olarak tokatlamamışım gibi. Sean Peter'a soruyor, "Peki senin fikrin...?"

"Bence büyük Sean Ferro düştü. Kaçmasına izin verdiysen tam bir pisliksin. Her ne sebeple olursa olsun sana tahammül ediyor gibi görünüyor ve sen gitmesine izin veriyorsun." Peter ekmek sepetini kaldırır ve bir parça ekmek koparır, sonra

ağızına atıyor. "Kanlı ya da paralı olmadıkça kimse sana tahammül edemez." Sean kırpılmış bir sesle, "O paralı," dedi.

"Bundan daha fazlası var, kör çocuk. Gözlerini aç." Bunu nasıl göremez?

Sean koltuğunda döndü ve bana baktı. "Avery'nin bizimle gelmesini mi istiyorsun?"

Omuz silkip Peter'a bakıyorum. "Seni ben davet etmedim ki. Oh, ve av tüfeği.

Hindinin yanında oturmayacağım."

Sean bana bakakaldı. Gözlerini yüzümün yan tarafında hissediyorum.

"Ne?" Hindi için üzülmememe rağmen açıklama yapmıyorum.

Sean kardeşine bakar. Peter eğlenmenin de ötesinde, gözlerini parlatan kocaman bir sırıtiş takınıyor. "Oh, o ciddi. 'Hindi' adını verdiği evcil bir akbabası var. Bu pek de iyi bir isim değil Sidney. Bir de av tüfeği eklemek istiyorum. Eğer uyuyakalırsan o piç kurusu gözlerini oyar."

BÖLÜM 19

Peter ve ben asansördeyiz. Sean'ı masada tek başına otururken bıraktık. Bu adam beni endişelendiriyor. Acaba Peter için uçurumun dibinde olan şey bu mu? Peter bana Sean'dan ilk bahsettiğinde, kardeşinin berbat durumda olduğunu söylemişti. Elini sıkıca kavradım ve ona doğru eğildim. "Sen de böyle miydin?"

"Ne, Sean gibi mi?" Başımı sallıyorum. Midemde düğümler oluşuyor. Peter'ın ne diyeceğinden biraz korkuyorum. Asansörden bizim kata çıkıyoruz ve koridorda yürüyoruz. Peter başını sallıyor. "Hayır, en azından ben öyle düşünmüyorum. Sean kalbini koluna takacak türden bir adam değil."

"Bu yetersiz bir ifade. Lanet olsun, ben de seni kafadan kontak sanırdım." Söyledikten sonra ne dediğimi fark ediyorum ve kelimeleri toparlayıp geri yutamadığım için garip bir şekilde gülümsüyorum.

Peter odaya girmeden önce beni durduruyor. Beni belimden tutuyor ve bir elini başımın iki yanına koyarak sırtımı duvara yaslamamı sağlıyor. Elbiseme bakıyorum ve gerçekten yaşlı kadınlar için yapılmış bir şey giyip giymediğimi merak ediyorum. Süpürge etekler, ayak bilekleri olan nineler içindir. Bu elbiseyi neden aldığımı hatırlamıyorum.

Peter'ın yüzünde bir gülümseme beliriyor. Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırarak, "Benim bir baş belası olduğumu mu düşündün? Ben mi? Sen de bu ilişkinin içinde olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Evet, ama Sean'ın meganut olduğu yerde sen ve ben eşit derecede deliyiz." Peter'a bakıyorum. "O biraz tuhaf. Neden onun gelmesini istedin?"

"Çünkü o biraz garip ve onun yardımına ihtiyacım var. Dean bundan sonra sana bulaşmayacak. Kimse bulaşmayacak." Peter alnımdan öpüyor ve elimi tutuyor. Sessizce odaya doğru yürüyoruz. Dean konusunda ne yapmaya niyetli olduğunu bilmiyorum. Yapılacak bir şey yok.

"Peter, ne yapacaksın?" Sesinin tonunu sevmiyorum ama aynı zamanda seviyorum da. Dean'ın yaptığı şeyi yapmasından ve ona hiçbir şey olmamasından nefret ediyorum. Kendi lanet ailemi bana karşı kıskırttı. Onun yüzünden her şeyimi kaybettim.

Peter bir şey söylemeyince omzundan tutup onu çeviriyorum. O canlı mavi gözler bana bakıyor. "Ona zarar verecek misin?"

"Artık sana zarar vermeyeceğinden emin olacağım. Endişelenme Sidney. Eve git, annenle konuş ve onunla barışıp barışamayacağına bak.

aileniz. Biz de bunun için geldik. Bırak Sean ve Dean'i ben halledeyim."

"Peki ya Sam?"

"Peki ya o?"

"Sanki bir şeyler yapmayı planlıyormuşsun gibi konuşuyorsun."

Bakışlarım onun gözleri arasında gidip geliyor, gerçeği arıyorum. "Sam'e zarar verme."

"Sam seni korumalıydı."

"Sam pisliğin teki, bunu biliyorum ama-"

Peter başımın üstünü öpüyor. "Sakin ol. Eğer o sana zarar vermezse ben de ona zarar vermem. Dean seni döverken orada durup hiçbir şey yapmazsa, o zaman bir sorunu olacak."

"Sam orada değildi."

"O zaman endişelenecek bir şey yok."

Yavaşça başımı sallıyorum. Birinin bana göz kulak olması çok farklı. İçimde yükselen duygularla ne yapacağımı bilemiyorum. Bir yanım kendi başımın çaresine bakabilmem gerektiğini söylüyor ama diğer yanım

yardıma ihtiyacım olduğunu biliyor. Dean geçen gece beni incittiğinde olduğum ürkek kıza dönüşüyorum. Ne kadar ilerlemiş olursam olayım, o yeniden ortaya çıkıyor. Bazen aklımın başımdan gideceğini, tahammül edebileceğimden daha fazla keder ve acıya katlanacağımı düşünüyorum.

Umarım asla o kadar ileri gitmem. Bu son derece

Sean'ın kırılma noktasının ötesine itildiği çok açık. Kırık bir zihinde, onarılamaz bir şekilde yaşama fikri beni korkutuyor. Böyle bir hayat istemiyorum.

Peter kapıyı açtı ve odaya girdik. Küçük ama lüks. Yatak kabarık beyaz koyunlardan yapılmış gibi görünüyor. *Canınız cehenneme, küçük kuzular!* Üzerine atlamak için sabırsızlanıyorum ve tüm o bulutlu güzelliği. Yatak başlığı kabarık beyaz yastıklarla kaplı. Çok yumuşak ve mükemmel görünüyorlar.

Peter takım elbisesinin ceketini çıkardı ve yatağa oturmak için yürüdü. Artık onun düzenini biliyorum. Soyunacak ve duş alacak. İçimde kelebekler uçuşuyor.

Midem bir girdap gibi. Elimi Peter'ın koluna koyup onu durduruyorum. "Bir saniye bekle." Peter bana baktı.

"Ne oldu?"

"I..." *Berbatım. Akıl hastasıyım. Seni seviyorum. Seni seviyorum ile devam et.* "Berbatım." Aman Tanrım, beynim beni dinlemiyor. Aşağı bakıyorum ve Peter'ın yüzünde tuhaf bir ifade var, şüphesiz ani çekingenliğimden kaynaklanıyor.

"Sean'a karşı kendini koruman hoşuma gitti." Başımı salladım. Sean hakkında konuşmak istemiyorum. Peter hakkında konuşmak istiyorum. Cesaretimi kaybetmeden önce Peter'la bir şeyler yapmak istiyorum ama nereden başlayacağımı bilmiyorum. Sanki o

hissediyorum. Peter yumuşak gülümsemeler ve nazik sözler söylüyor. Bakışlarıyla buluşmam için çenemi yukarı kaldırıyor. "O güzel kafanın içinde ne düşünüyorsun?"

"Seninle bir şeyler denemek istiyorum ama ne kadar ileri gidebileceğimi bilmiyorum." Bunu söylerken garip hissediyorum. Zihnimde bir isyan var ve her geçen gün daha da güçleniyor. Peter'la ne kadar çok vakit geçirirsem, onunla o kadar çok birlikte olmak istiyorum ama bu o kadar basit değil. İlerlemeye çalıştığımda kendimi kapatmayı bekliyorum. Peter'la ilk kez birlikte olmayı denediğimde, biriyle birlikte olabileceğim en ileri noktaya ulaşmıştım ve o zaman bile büyük bir çıldırma bekliyordum. Böyle dokunulmak onun yarasını okşamak gibi bir şey. Bana olanları unutmanın bir yolu yok. Umarım bir gün bunu geride bırakabilirim, artık hayatımı belirleyemez. Peter'la bunu istiyorum ama bana ne yapacağını bilmiyorum. Sadece bu düşünce bile beni korkutmaya yetiyor, ama kelimeleri çoktan ortaya attım. Bu yüzden "Sorun olur mu?" diye sorarak bitiriyorum.

"Bunu bana sormak zorunda değilsin, tamam mı? Ne zaman ve nerede istersen gider ve dururuz. Seni hiç zorlamayacağım, bu yüzden inisiyatifi sen almalısın.

Burada." Bana o çok sevdiğim çocuksu gülümsemesini veriyor.

Başka tarafa bakıyorum. İnisiyatif almak mı? Bunu yapamam. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Peter bana doğru uzanıyor ve ellerimi dudaklarına götürerek parmak uçlarımı öpüyor. "O zaman bana ne istediğini söyle, ben de bunu gerçekleştirireyim."

Kalbim onun öpücükleriyle, sözleriyle çırpınıyor. Belki bunu yapabilirim. Avery'nin barda bahsettiği şeyleri, seks dışında yapabileceğim şeyleri, devam etmek istersem Peter'la birlikte olabilecek kadar güvende hissetmemi sağlayacak şeyleri tekrarlıyorum.

Ben bunları teker teker söylerken Peter'ın bakışları kararıyor. "Bunu yapabilirim. Aslında kulağa mükemmel geliyor."

"Sadece bir fahişe tutacak kadar seni kızdırmıyor mu?"

Gülüyor. "Hayır, hiçbir şey seni terk etmeme neden olamaz. Ve seninle bu şekilde birlikte olmak kulağa mükemmel geliyor. Fark ettin mi bilmiyorum ama ben biraz çekingenim. Kahve içtiğimiz o ilk gece tamamen korkmuştum ve bunu saklayamamıştım. Bu geçmedi. Duygular... öyle olmadığını bildiğim halde ihanet, aldatma gibi geliyor. Daha yavaş olmak benim için iyi, söz veriyorum."

Ona inanıyorum. Söylediği her kelime beni daha da yaklaştırıyor. Peter eğiliyor ve dudaklarını hafifçe dudaklarıma değdiriyor. "Burada bekle.

Hemen döneceğim." Başımı salladım. Kalbim güm güm atıyor ve sanki koşmam gerekiyormuş gibi çılgınca hissediyorum. Kollarımı sallıyorum ve bacaklarımı tekmeliyorum, ama işe yaramıyor, ben de bir çentik atıyorum. Bacağımı arkamdan sertçe tekmeliyorum, tutuyorum ve sallıyorum. Sonra Sinir enerjim tükendi, bu yüzden diğer bacağımla tekrar yapıyorum. Arkamı dönüyorum.

Şifonyeri tekmelemiyorum ya da aynayı yumruklamıyorum ve kollarımı da çalıştırıyorum. Hızlı olmaya çalışıyorum ama görünüşe göre çok uzun sürüyor.

Peter beni gördü. "Hokey pokey mi yapıyorsun?" Banyo kapısına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sanki hep orada duruyormuş gibi. Nasıl oluyor da onu hiç aptalca bir şey yaparken yakalayamıyorum?

Kendimi aptal gibi hissederek, "Belki" diye cevap verdim.

Sırıttıyor ve odayı geçiyor. Banyoda su akmaktadır. Peter lambaları kapatır, böylece sadece banyodan gelen beyaz bir ışık çizgisi odayı aydınlatıyor. Sonra bana doğru yavaşça, mükemmel hatlarla yürüyor ve ayak parmağımızın ucuna geldiğimizde duruyor. Yüzümü kavrayan Peter beni bir öpücüğün içine çekiyor. Yavaş yavaş derinleşiyor ve güçleniyor. Geri çekildiğinde ikimiz de nefessiz kalmıştık. Peter siyah elbiseme bakıyor, sonra gözleri benimkilere kayıyor. Ellerime uzanıyor ve onları göğsüne koyarak beni düğmelere doğru götürüyor.

İçimde bir heyecan patlaması yaşıyorum. Gülümsememeye çalışıyorum ama elimde değil ve dudaklarımın kenarları yukarı kalkıyor. Önce kravatını çıkarıyorum, sonra düğmelerden başlıyorum. Düğmeleri teker teker küçük deliklerden geçiriyorum ve gömleğinin önünü iterek açıyorum. Önünde beyaz bir atlet var. Pantolonuna, kemerine bakıyorum ve sertçe yutkunuyorum. Ona doğru uzanıyorum, kemeri çekiyorum ve açıyorum. Damarlarımda dolaşan endişeyi ya da midemi nasıl simit haline getirdiğini düşünmüyorum. Onu daha önce de çıplak görmüştüm. Bu yeni bir şey değil ama geçen sefer soyunmuştu. Kıyafetlerini çekiştiren ben olunca işler değişiyor. Endişemi yutarak, düğmelerini açtım.

Pantolonunu. Gömleğini çekip çıkardım ve yere attım. Sonra ellerimi teninde gezdirip atletini başının üzerinden kaldırıyorum.

Peter zor nefes alıyor, beni izliyor. Ellerim göğsünün üzerinde geziniyor, altındaki sıkı kasları hissediyorum. Yavaşça eğiliyorum, sırada ne olduğunu ya da ne kadar ileri gideceğimi düşünmemeye çalışıyorum ve dudaklarımı göğsüne bastırıyorum. Avery bana ilerisini düşünmememi, çünkü bunun beni sadece korkutacağını söylemişti. Bu konuda haklıydı. Canım ne yapmak isterse onu yaparken güven dolu anlar geçiyor. Peter parmaklarını saçlarımın arasından geçirirken nefes nefese kalıyor. ellerini karnının üzerinde gezdiriyor. Kendimi geri çektiğimde, gözlerini üzerimde hissetmememe rağmen ona bakmaya cesaretim yok.

Göğsünün yükselip alçalması hipnotize edici. Yavaşça içime çekerken gözlerim olduğum yerde kilitli kalıyor. Peter'ın kokusu kafamı dolduruyor. Tanıdık bir koku haline geldi. Bana gülümsemeleri, teri ve

dansı hatırlatıyor. Ellerimi sadece

kalbinin üstüne koyup yaklaşıyorum. Hiçbir şey dikkatimi dağıtmıyor. Zihnimin arkasında gizlenen uzak düşünceler yok. Kendimi güvende hissediyorum. Bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Bunu hemen şimdi durdurabileceğimi ve Peter'ın beni hâlâ seveceğini biliyorum.

Gerginlik vücudunda dolaşıyor ama bu sadece arzu değil. Bundan daha fazlası. Peter'ın bir kısmı kendini tutuyor çünkü o da korkuyor ama farklı nedenlerle. Gina'dan bahsederken sesindeki acıyı duymak beni öldürüyor. Gina onu umursamaz bir çocuktan, karşımda duran adamın bozulmamış versiyonuna dönüştürdü. Bazen bir hayat bunu yapabilir, bir insanı değiştirebilir. Onda ne gibi değişikliklere yol açtığımı merak ediyorum ve iyi yönde olmasını umuyorum.

Peter'ın göğsü ellerimin altında sıcacık. Gözleri yüzümde - orada beni okşadıklarını hissedebiliyorum - ama başımı kaldırıp bakmadım.

Baktığımda

Ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Peter'ın bakışlarında derin ve karanlık bir pişmanlık izi var. Son kez böyle bir şey yaptığımızda, hiçbir yere gitmemiştik. Onun yanında yattım ve kelimenin tam anlamıyla uyuduk. Ondan önce beni itmişti. Ama şimdi, yapacağını sanmıyorum. Bence daha fazlasını istiyor.

Nefes almayı hatırlayarak titreyen bir nefes çekiyorum ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Böyle mi olması gerekiyordu?"

Sesi derin ve zengin. "Duruma göre değişir. Nasıl hissediyorsun?"

"Gergin, heyecanlı, mutlu..."

Peter gülümser ve başını sallar. "Doğru insanı bulduğunda, evet, işte böyle hissediyorsun." Derin bir nefes alıyor, elimi tutup kalbinin üzerine koymadan önce kendini dengelemeye çalışıyor. Kalbi hızlı ve sert atıyor. "Bunu hissediyor musun? Daha hiçbir şey yapmadık bile ama sana böyle tepki veriyorum."

İyi olup olmadığını merak ederek bir süre onu izliyorum. Peter'ın dudaklarında tembel bir gülümseme belirliyor ve koyu renk saçları gözlerine doğru sarkıyor. Elimi kaldırıp ipeksi saç tellerine dokunuyorum ve onları geriye itiyorum. Saf masmavi ikiz havuzlar yüzümü inceliyor, yanaklarımın kıvrımlarını öğreniyor ve dudaklarımın şeklini okuyor. Peter geriniyor ve ellerini saçlarında gezdirirken gergin bir iç geçiriyor.

Düşünmeden tepki veriyorum. Peter'ın duygusal olarak yaralı olduğunu söyleyebilirim. Bu değiştirebileceğim bir şey değil ama ikimizin de buna ihtiyacı varmış gibi hissediyorum. Eğer bu kısmı atlatabilsek, bunun için daha iyi olacağız. Peter'ın ellerini ellerime alarak onu suyun hâlâ aktığı banyoya doğru çekiyorum. Küvet yakında taşacak. Ellerim belini buluyor. Ona doğru eğilip avuçlarımı sırtının küçük kısmından geçirirken başparmaklarımı pantolonunun kenarından geçiriyorum. Pantolonunu

indirip bir kenara koyuyorum, sonra aynı şeyi çorapları için yapıyorum.

her bir ayağını soyduktan sonra. Peter gözleriyle aynı renkte mavi bir boxer giyiyor. Bu beni sırttırıyor. Acaba bunu bilerek mi yaptı?

Bitirdiğimde, Peter neredeyse hiçbir şey giymeden orada duruyordu ve ben hala tamamen giyiniktim. Peter bu şekilde yapmama izin verdi - ikimiz de kontrolün bende olmasının daha iyi olacağını düşündük. Arkama uzandım ve elbisenin fermuarını parmaklarımın arasında hissettim. Yavaşça aşağı çekiyorum ve giysinin önden açılmasına izin veriyorum. Peter'ın gözleri kumaşın kayıp gitmesini ve altındaki siyah sütyenin ortaya çıkmasını izliyor. Elbiseyi kalçalarımın üzerinden geçiriyorum ve yere düşmesine izin veriyorum. Eğildim ve çoraplarımı çıkardım. Bunun müstehcen olduğundan şüpheliyim, ama ayağa kalktığımda Peter'ın yüz ifadesi bunun seksi olmanın ötesinde olduğunu söylüyor. Gözleri açgözlülükle beni içine çekiyor, ama öne çıkıp bana dokunmuyor, henüz değil.

Sütyenime baktığımda ondan bir adım uzaktaydım. Kopçası öndeydi. Kalbim patlayacakmış gibi çarpıyor, ama kopçayı açıyorum ve sütyeni yere bırakıyorum. Peter titreyerek nefes alıyor ve bir kez göz kırptıyor - sanki rüya görüyormuş gibi. Gözlerim boxer'ına ve bariz çekiciliğine takılıyor. Sertçe yutkunuyorum ve ona doğru bir adım atıyorum. Meme uçlarım göğsüne değiyor ve o da içine çekiyor. Restorandaki o gece gibi, ama daha fazlası, aman Tanrım, daha fazlası.

Geri çekilip bakışlarımı boxer'ına indirmeden önce ona sıkıca tutunuyorum. Dizlerimin üzerine çöküp önünde diz çöküyorum ve Parmaklarım kemerinde. Elbiseyi çıkarıyorum ve nefesim kesiliyor, elimde değil. O mükemmel ve tam önümde. Dudaklarım onu oradan öpmek istiyor ama yapmıyorum. İşlerin yavaş ilerlemesini istiyorum. İkimizin de kaçmasını istemiyorum.

Ayağa kalkıp geri adım attıktan sonra başparmaklarımı uyumlu külotuma geçirip kalçalarımın üzerinden geçiriyorum. Onları tekmeleyerek çıkarıp atılmış giysi yığınının üzerine fırlatıyorum. Orada çıplak olduğumu düşünüp çıldırmadan önce Peter'ın elinden tutup onu banyoya götürüyorum. Küvet dolu ve köpükler yere dökülüyor. Odada hafif bir vanilya ve lavanta kokusu var.

Küvet küçük bir havuz gibi, çok büyük. İkimiz de aynı anda sırt üstü yüzebiliyoruz. Büyük odanın bir köşesine yerleştirilmiş. Önce Peter giriyor ve beni tedirgin eden kısımlar suyun altında kayboluyor. Ben de arkasından giriyorum.

Avery bunun doğrudan yatağa atlamaktan daha kolay olacağını söyledi ve Eğer beklememiz gerekiyorsa ikimize de birlikte olmayı erteleyebileceğimiz bir nokta verir. İyi bir tavsiyeydi. Sinirlerim ılık sudan çıkar çıkmaz kayboluyor.

Yaramaz yerlerimi yutuyor. Peter'a baktığımda tek gördüğüm çıplak omuzlar ve hınzır bir sırıtış. O dudakları öpmek istiyorum.

İlk başta sadece Peter'ın yanında oturuyordum ama bu sanki otobüs bekliyormuşuz gibi hissettiriyordu, ben de "Bana sarılır mısın?" diye sordum.

"Elbette." Kollarını benim için açıyor ve ben de yüzümü ona dönerek göğsüne yerleşiyorum. Peter kollarını belime, göğüslerimin hemen altına doluyor. Sarılmak iyi hissettiriyor. Başımı omzuna yaslıyorum. "Bunu sevdim."

"Sevindim. Ben de öyle." "Çok hızlı değil mi?"

Peter başını sallar. "Hayır, bu mükemmel."

Bir süre böyle kalırız ve sonra işler kendiliğinden değişir. Kıpırdamadan oturmak artık huzurlu değil. Dönüp onunla yüzleşme dürtüsü içime işliyor ve durmak bilmiyor. İyi bir dikkat dağıtıcı olacağını düşünerek ona sabun veriyorum ama Peter'ın elleri boynumda, kollarımda ve sırtımda gezinirken daha fazlasını istiyorum. Bu masum fikir beni suyu kaynatacak kadar ateşlendiriyor ve Peter'ın da tahrik olduğunu hissediyorum. Sabunu ondan alıyorum ve ona dönmeden önce bir kenara koyuyorum.

"Alabilir miyim?" Ne istediğimi gerçekten bilmiyorum ama Peter başını sallıyor. Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve ona doğru ilerliyorum. Bacaklarımı ayırıp altımdaki suyun kaydığını hissettiğimde nabzım daha da sert atıyor. Kendimi yavaşça kucağına bırakıyorum, sert uzunluğunu altımda tutmaya dikkat ediyorum. Peter kalçalarını yatırırca, sarılmaktan çok daha fazlasını yapmış olacağız.

Kollarımı ona doluyorum ve çıplak bedenimi onunkine bastırıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve orada kalıp kalp atışlarının sesini dinliyorum. Karıncalanmalar içimi dolduruyor, garip yerlerimi ısıtıyor. Ona sürtünme arzusu beni tüketiyor. Onu bir kenara itmeye çalışıyorum ama dürtü geri çekilmiyor. Başımı kaldırıyorum ve dudaklarımı boynunun dibine bastırıyorum. Ona küçük bir öpücük veriyorum ve sonra bir tane daha. Peter'ın elleri sırtımda kalıyor. Çok aşağıya inmiyorlar ya da gitmemeleri gereken yerlere gitmiyorlar. Öpücükler devam ettikçe tutuşunun sıkılaştığını hissediyorum. İçgüdülerimi ve aklıma gelen fikirleri takip ederek dilimi boynundan yukarı kaydırıyorum.

Peter'ın güzel dudakları bir şey söylemek ister gibi aralandı. Bana doğru uzanırken, dudaklarımı kendi dudaklarına doğru çekiyor. Göğüslerim ona doğru kayıyor.

Ona yaklaşmaya çalıştıkça göğsüm kabarıyor. şehvet o kadar yüksek sesle içimde dolaşıyor ki artık onu görmezden gelemiyorum. Onu istiyorum. Ona ihtiyacım var. pckler daha da sıcaklaşıyor.

İçimdeki duygularla savaşıyorum ama onlar beni tamamen yutuyor. Nefes alıyorum ve kendimi biraz sudan çıkarıyorum.

Sesim fısıltı gibi. "Yapabilir miyim?" Parmaklarım Peter'ın siyah saçlarına dolanıyor. Banyodan kalma nemli saçları ensesinde kıvrılıyor.

Gözleri benimkilere kilitlendi. Sertçe yutkunuyor ama evet demiyor. Elleri hâlâ çıplak tenimde, beni orada tutuyor. Gözlerinde uzak bir bakış var. başka bir yerdeymiş gibi bakıyor, ama olmadığını biliyorum. Tereddüt ediyorum. Hazır değilse onu zorlamak istemiyorum. Şu anda aklından neler geçtiğini hayal bile edemiyorum. "Sorun değil. Bekleyebiliriz."

Peter bana gülümsüyor. Yüzünde gördüğüm en sıcak, en çarpıcı gülümseme bu. Elleri belimi buluyor. "Benimle seviş, Sidney. Ben seninim. Her zaman senin olacağım."

Belimdeki baskı artıyor. Ona doğru eğiliyorum, kalçalarımız aynı hizaya gelince göğsüne doğru kayıyorum. Mükemmel yere doğru kayarken Peter'ın altımda olduğunu hissediyorum. Peter gözlerini kapatıyor ve adımını inliyor. Elleri kalçalarımı itiyor, onları eğiyor, bu da hareketi ilahi hissettiriyor.

Artık ne yaptığımı bilmiyorum. Planım yok ve durmaya da niyetim yok. Peter'ın inlemesine ve kapanmasına neden olan her şeyi yapıyorum. gözleri. Yüzündeki ifade mükemmel; mutluluk, şehvet ve aşk bir arada. Tekrar tekrar üzerinden kalkıyorum. Her seferinde lezzetli bir sıcaklık oluşuyor.

içimde. Birlikte sallanan bedenlerimizin ritmi daha hızlı ve sabit hale geliyor. İkimiz de daha yükseğe tırmanıyoruz, şehvet içinde kayboluyoruz. Tam ben paramparça olurken, Peter kendini bırakıyor ve sakinleşiyor. Göğsüne doğru kayıyorum ve sıkıca tutunuyorum.

Birkaç dakika sonra her şey kafamda oturmaya başladı. Peter'la seviştik. Çıldırmadan seks yaptım. Dudaklarıma yumuşak bir gülümseme yayıldı ve ona daha sıkı sarıldım.

BÖLÜM 20

Ertesi sabah yüzümde saklayamadığım kocaman bir gülümseme var. Yuvarlanıp Peter'a baktığımda, o çoktan uyanmış ve yüzünde aynalı bir ifade vardı.

"Nasılsın?" Başlı hâlâ yastığın üzerinde, alt bedeni çarşaflara dolanmış durumda.

"Gerçekten iyi." Pijamalarımı giyiyorum çünkü aklım başımda ve çıplak uyuyamıyorum. Battaniyeleri çeneme kadar çekme isteğimle savaşıyorum. Beynimin bir kısmı on iki yaşında bir kız gibi ciyaklıyor, *ateşli bir adamla yataktayım!* Gülümsememi durdurmaya çalışıyorum ama yapamıyorum, bu yüzden aptalca sırtışımları örtmek için çarşafları yukarı çekiyorum.

Peter elini uzattı ve beni durdurdu. "Hiç sanmıyorum. O dudaklardaki memnun gülümsemeyi görmek istiyorum." Bir süre bana bakıyor ve sonra saçlarımı yüzümden çekip alıyor. "Tanrım, çok güzelsin."

Bu gülümsemeyi daha da kötüleştiriyor ve dün gece aklıma geldikçe yüzüm kızarıyor. Peter bundan hoşlanıyor. Kapı çalınana kadar beni kollarının arasında tutuyor ve kulağıma tatlı sözler fısıldıyor. Bu kadar erken saatte kapıyı kimin çalacağını merak ederek ona bakıyorum. Daha gün doğmamıştı.

Peter ayağa kalkar, boxer'ını çeker ve odanın diğer ucundan kapıya doğru ilerler. Gözetleme deliğinden dışarı bakar ve iç çeker. "Ben Sean." Battaniyeleri başımın üzerine çekip saklanıyorum. Sean'dan nefret ediyorum. Hayır, Dean'den nefret ediyorum; Sean'dan tiksiniyorum. Düşünüyorum. Bir liste falan yapmam gerekebilir.

Peter yatağın altına eğildiğimi gördükten sonra kıkırdıyor ve kapıyı açıyor. Başımın üzerindeki kuştüyü battaniye sayesinde seslerini duyabiliyorum. "Günaydın, Pete. Bugünkü programda bir değişiklik oldu. Önce anneme uğramamız gerekiyor. Jonathan bir şey yaptı ve annem çok kızgın. Şehirde oyalanmamam gerektiğini biliyordum. Her ne kadar Sidney ve seninle gelmek istesem de, bisikletimi alacağım. Öğle yemeğinde orada görüşürüz. Bensiz yemek yeme." Bir ses duyuldu, sanki Sean Peter'ın koluna erkekçe bir tokat atmış gibiydi.

Peter diyor ki, "Kuştan mı korkuyorsun?" "Canavar nerede?"

"Alt kattaki köpek kulübesinde. Onu almak için onlara iki kat fazla para

ödemek zorunda kaldım," diye açıklıyor Peter.

Bir duraklama olur ve Sean ekler, "Ve sen eski adını kullandın."

"Belki." Bu beni sırttırdı. Peter tam da benim söyleyeceğim gibi söyledi.

"Beni arayabilirdin, biliyorsun," diyor Sean. "O şekilde ortadan kaybolmak annemi normalden daha fazla nevroitik yaptı. Seni bulmam için beni zorladı. Seni her zaman bulacağım, Peter. Seni buldum zaten. Seni yalnız bıraktım çünkü hayatına devam etmek için yapman gerekeni yaptığını düşündüm ama sana şunu sormalıyım: Bu kız senin için ne kadar önemli? Bu riski almaya değer mi?"

Peter'ın sesi serttir. "Bunun cevabını dün gece verdim zaten. Bana ya yardım edersin ya da etmezsin, ama oturup nedenlerimi sorgulama. Sen zaten niyetimi biliyorsun. Bu kadarla kalsın." Peter'ın sesi tıslayan bir fısıltıya dönüşür. Ses tonu kırılmış ve kızgınlığın da ötesinde. Dün gece ne konuştuklarını bilmiyorum ama Sean'ın benden hiç hoşlanmadığı çok açık.

"İyi. Sadece garip bir zamanlama, hepsi bu. Sonunda aklını başına topladın ve sana gözlerini diken ilk kış parçasını siktin-" Bir şey açık kapıya çarptığında büyük bir çatırtı duyulur.

Battaniyeleri geriye atıp ne olduğunu görmek için doğruldum. Peter, Sean'ı duvara sıkıştırmış ve iki adam birbirlerini öldürecekmiş gibi görünüyorlar. Ben odanın diğer ucuna daldığımda Peter tehditler savuruyordu. Sean da aynı şekilde üzgün bir şekilde cevap veriyor ama hiçbiri bana mantıklı gelmiyor.

Peter'ı çekiyorum ve adını sayamayacağım kadar çok söylüyorum. "Bırak onu, Peter. Kes şunu."

Peter geri çekilir ve ellerini birkaç kez esnetir. Gözlerini Sean'dan hiç ayırmadan hızlı adımlarla bir daire çizer. Sean'ın yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardır. "Düzgün düşünemiyorsun, Pete."

Çok kızgıyım. Sean buraya gelip böyle saçmalıklar yapamaz. Peter iyiydi, ama Sean işin içine girince Peter çileden çıktı. Sean'a yaklaştım. "Eğer doğru düşünemiyorsa, bu senin hatan, seni duygusuz piç. Peter yeterince şey yaşadı. Ya ona yardım et ya da onu rahat bırak. Onu sebepsiz yere kışkırtmayı bırak!" Bağırmiyorum. Ağzımdan çıkan ses, annemin bana ve Sam'e iğrenç bir şey yaptığımızda kullandığı alçak tonda.

Sean beni şöyle bir süzüyor; gözleri eski kıyafetlerimi ve saçlarımı fark ettikten sonra dağınık yatak takımına bakıyor. "Bir nedeni var, bayan." Gözlerini deviriyor

Sanki adımı unutmuş da bir önemi yokmuş gibi. "Görüyorsunuz, zehirli insanlar vardır, başkalarını zehirleyen insanlar. Bunu ona yapmana izin vermeyeceğim. Pete senin atlatabileceğinden çok daha fazlasını atlattı-"

Beynimin içinde bir şeyler koptu. Yapmak için yeterince yakınım, o yüzden yapıyorum. İki avucumu da Sean'ın göğsüne dayadım ve o

bağıramadan yüzüne bağırdım.

Cümlesini bitirdi. "Yapmadığımı mı sanıyorsun! Bunun lanet bir oyun olduğunu mu sanıyorsun? Ama değil! Ve evet, zehirli insanların ne olduğunu biliyorum, çünkü şu anda biriyle konuşuyorum!" Onu tekrar itiyorum ama piç kıpırdamıyor. "Sana katlanamıyorum."

"Hislerimiz karşılıklı."

"Neden? Yani, senden nefret etmek için yeterince sebebim var, ama sende bana karşı hiçbir şey yok."

"Peter'ın verebileceğinden fazlasını istiyorsun. Onu buraya benden bir şey istemek için getirdin."

."

"Sean, konuşmayı kes!" Peter bağıyor, böylece kardeşini duyamıyorum.

"Dur!"

Buraya gelmeyi o istemedi. Ayrıldığımız güne kadar kim olduğumu bile bilmiyordu. Ferro olmak istemiyor. Öğrendiğinde beni terk etmediği için şanslıyım, o yüzden saçmalamayı kes!"

O anda koridorun sonundaki asansörün kapıları açılıyor ve bir güvenlik görevlisi hızla bize doğru geliyor. Sean'ın bakışları hızla bana kaydı. "Onun kim olduğunu bilmiyor muydun?"

Ona ters ters bakıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Siktir git." Sırıttıyor. "Her şeyin bir zamanı var canım."

"Yemin ederim, Sean-" Peter, nöbetçiler üzerimizdeyken uyarıyor.

"Burada bir sorun mu var?" Adam daha yaşlı ve gerçekten sinirli görünüyor. "Çünkü sizde sorun yoksa ben her türlü sorunu yaratabilirim, anlıyor musunuz?" Peter ve Sean öylece durdular. Gardiyan bana baktı. "İyi misiniz bayan?"

"Hayır, bu pislik bizi rahatsız ediyor." Sean'ı gösterdim. Gözleri büyüdü. Benden nefret ediyormuş gibi daralmadan önce. Umurumda değil. "Onu çıkarabilir misin?" Gardiyan Sean'a "Hadi," diyor ve onu götürmeye çalışıyor.

Sean bana ters ters bakıyor ama dudaklarında bir gülümseme var, sanki çarpık bir nedenden dolayı bana saygı duyuyor. "Ona bulaşırsan o lanet olası boyun."

"Bay Ferro, lütfen diğer konukları tehdit etmeyin-" der güvenlik görevlisi, Sean'ı kapıya doğru çekerek.

Güvenlik görevlisine sesleniyorum ve Sean'ın arkasından bağıyorum, "Devam et ve dene!" Sean koridorun sonuna vardığında, öfke içindeydim. Ellerim iki yanımda yumruk olmuş ve çenem kilitlenmişti. Kapıyı çarpıp arkamı döndüm. Peter arkamda, kollarını göğsünde kavuşturmuş, duvara yaslanmıştı.

Beni dikkatle izliyor.

"Beni Sean'dan korumaya mı çalışıyorsun?" Sanki ben onu kendi berbat ailesinden korumaya çalışıyormuşum gibi? Peter bana öyle bir bakıyor ki öyle düşünüyor.

"Gerçek mi?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor. "Ne halt ettiğimi bilmiyorum. Beni çok sinirlendiriyor ve söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyor. Sanki lanet olası bir Ferro olduğu için benden çok daha iyi olduğunu düşünüyor."

Peter bana çarpık bir gülümseme veriyor ve duvarı itiyor. "Sean olduğu için herkesten daha iyi olduğunu düşünüyor. Ailemde başka kimse böyle değil, sadece o."

"Paranın peşinde olduğum için başka kimse endişelenmeyecek mi?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, servet avcıları şimdi Jonathan'ın peşinde. Sean ve ben ikinci plandayız. En azından ben öyleyim. Sean kim bilir ne yaparak kendi servetini yaptı. Zeki, acımasız ve hırslı biri, tabii ki kendi servetini yaptı. Ben ortanca kardeş, kalbi kırık ama beş parasız bir adamım."

"Beş parasız mı? Bir güven fonun olduğunu sanıyordum?"

"Ben biliyorum. Bu, zengin insanların *Pete Ferro'nun bir moron olduğunu ve milyarlarca dolarlık bir imparatorluktan kaçtığını* anlatır. Benim güven fonum

Ama bu ikimiz için yeterli. Sana bir malikane alamam-" "Malikane

istemiyorum. Sadece mutlu olmanı istiyorum Peter." Beynim tekrar çalışmaya başlıyor ve Sean'ın söylediği bir şeyi hatırlıyorum. "Sean neden bir şey istediğimi düşündü?"

"Sean her zaman herkesin bir şey istediğini düşünür. Bizimle gelmediğine şükret. Hadi. Gidelim buradan. Sana kahvaltı getireyim ve annemin evine gidip Jon'un ne yaptığına bakalım. Buraya çok uzak değil. Akşam yemeğine kadar ailenin evine varabiliriz." Duraksar ve başını sallar. "Belki de Sean'ı bırakıp senin evine gitmeliyiz."

Peter benimle ilgilenmek için çok uğraşıyor ve bu yüzden ona tapıyorum.

Çünkü

Nedense Sean'la olan şeyler ya hep ya hiç gibi geliyor. Peter eve gittiğimde kardeşinin yardımını istiyor ve ben de Dean'in benden uzak durmasını istiyorum.

Sean'ın annelerinin evine gitmesinin bir nedeni olmalı ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Her iki durumda da Peter'ın Sean'a ihtiyacı var.

"Hayır, sorun değil ve zaten durup öğle yemeği yememiz gerekecek. Jon'u görmek istiyorsan gidebiliriz. Dürüst olmak gerekirse, evde beni neyin beklediğini merak etmiyorum. Yolculuğa birkaç saat daha eklemek,

bununla biraz daha iyi başa çıkmama yardımcı olabilir."

Peter alnını benimkine bastırıyor. "Önünde ne olursa olsun sana yardım edeceğim."

BÖLÜM 21

Arazi, her yöne yayılan bakımlı arazisiyle nefes kesicidir. Mülkün merkezinde eski bir taş konak yer almaktadır ve bir şehir bloğu kadar uzanıyor. Ev ağaçların arasına sıkışmış durumda ve ön kapıya ulaşmak için uzun ve dolambaçlı bir araba yolundan gitmemiz gerekiyor. Sanırım bu sayede ev yoldan görünmüyor. Peter bana nereye döneceğimi söylemeseydi yanından geçip giderdim. Long Island'ın bu kısmına aşinayım ama burada böyle evler olduğunu bilmiyordum. Konakların çoğunun modern ve güney kıyısında olduğunu sanıyordum. Görünüşe göre adanın kayalık ve tepelerle dolu diğer tarafını tercih eden zengin insanlar var. Hindi durduğumuzu fark etti ve pencereden dışarı bakmak için boynunu uzattı.

"Onunla ne yapacağız?" Motoru durdururken başparmağımı arka koltuktaki akbabaya doğru salladım.

Peter gergin görünüyor, ama endişesini çabucak örtüyor ve kapımı açmak için etrafımda dolaşıyor. Tepesinde bir kemer oluşturan devasa ahşap kapıların önünde daire şeklinde bir arabadayız. Bir kaleye benziyor.

Tamam, itiraf edeceğim. Peter'ın hayatının böyle olduğunu bilmiyordum. O normal görünüyor ve burada yaşayan insanlar da sıradan olamaz.

Bu evin dış cephesiyle ilgili her şey hayattan daha büyük. Bana ev sakinlerinin bilgili iş insanları değil de kraliyet ailesinden olduklarını düşündürüyor.

Peter'a bakıyorum. Ailesinin parayı nasıl kazandığı ya da nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bazı insanlar vardır ki, nesiller boyu zenginlik içinde doğarlar. Peter'ın durumu da bu olmalı çünkü özel bir şey duyduğumu hatırlamıyorum. Eski paralı biri ve arka koltuğunda yırtıcı bir kuşla benim küçük, berbat arabamda oturuyor.

Sinirlerim vücudumda o kadar hızlı dolaşıyor ki kendimi zor tutuyorum. Bu Chihuahua etkisi. Bu sinirli küçük köpekler her zaman titrerler. Peter elini uzatıyor ve beni arabadan dışarı çekiyor. Kapıyı açık bırakıyor ve hindi arka koltuktan atlayıp uzaklaşıyor.

Peter kuşa sırtıyor. "Keyfinize bakın," diyor hayvana. Birden bir adam belirdi ve arabama girdi. Peter anahtarları kontakta bırakmıştı.

"Hey! Sen ne-" Sesim çok yüksek ve panikliyim. Adam kapıyı çarparak kapattı ve uzaklaşmaya başladı. Peter'dan uzaklaşmaya çalışıyorum ama o beni tutuyor.

"Sidney, o burada çalışıyor. Arabanı garaja götürüyor. Mahallede değilsin. Sakin ol." Peter'ın yüzünde sanki arabamın peşinden koşmaya niyetli olduğumu anlamış gibi bilmiş bir gülümseme var. Başımı sallıyorum ve ellerimi kollarımın üzerinde ovuşturuyorum.

"Üzgünüm, hiçbir fikrim yoktu. Bunların hiçbirisi hakkında hiçbir fikrim yoktu. Annen seninle benim hakkımda ne diyecek? Burada olmamız doğru mu?"

Peter eğildi ve burnumun ucunu öptü. "Senin harika olduğunu düşünecek, çünkü öylesin. Beni endişelendiren senin onlar hakkında ne düşündüğün." Peter daha detaylandıramadan bir erkek sesi ona bağırıyor.

"Peter! Bu sen misin? Vay anasını!" Adam yan çimenlikten bize doğru ilerliyor. Yürüyüşü önce depara, sonra da tam koşuya dönüşüyor. Yaklaştıkça, bir kez daha bakıyorum. Koyu renk saçlar, parlak mavi gözler ve Peter ve Sean'la aynı yapı. Sean ya da Peter'ın aksine, bu adam tamamen gülümsüyor ve hiçbir şey saklamıyor. Bu adam sahilde rahatlıkla koşabilecek ve hiç terlemeyecek gibi görünüyor. Her yeri kaslanmış ve bu şekilde koşmak onu hiç ürkütmüyor. Bize bir adım yaklaştığında durmasını bekliyorum,

ama yapmaz. Peter buharla sürülür ve bir erkek kucaklaşmasına çekilir. Bir sürü sırt sıvazlama ve bir sürü soru var.

"Nerelerdeydin? İyi misin? Burada ne işin var?" Adam geri çekilir ve Peter'a bakar. Yüzü sevinçle boyanmıştır ve gülümsemesini engelleyemez. Peter'ın heyecanlı ve gergin olduğunda takındığı o yarım gülümseme var. "Kahretsin, seni tekrar görmek çok güzel!"

"Sen de Jonathan. Büyümüşsün. Yani, şu haline bak."

Jonathan sırtlıyor ve Peter'inkine mükemmel bir şekilde uyan bir gamzeyi ortaya çıkarıyor. İpeksi kestane rengi saçları Peter'inkinden biraz daha uzun ve uçlarından hafifçe kıvrılıyor, bu da ona süper modellerin uğruna cinayet işleyeceği o seksi yatak başını veriyor. Onunla ilgili en çarpıcı şey muhteşem saçları, keskin yüz hatları ya da ışıltılı mavi bakışları değil; o gülümsemesi. Neredeyse alaycı ve güzel yüzünde beliren bu seksi sırıtışın nedenini öğrenmek için onunla daha fazla konuşmak istememe neden oluyor.

Bir süre sonra Jonathan bana baktı. Saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyor ve beni ilk kez gerçekten görüyor. Peter ve benim aramda bir bakış atıyor, hızlıca bir şeyler toparlıyor. "Nerede benim terbiyem? Jonathan Ferro. Ben bu adamın küçük kardeşiyim." Elini uzatıyor, ben de aynısını yapıyorum, sıkı bir tokalaşma bekliyorum ama Jonathan avucumu tutup dudaklarına götürüyor ve elimin arkasını öpüyor. Nefesimi içime çekerken, vücudum sertleşiyor.

Ben orada şok içinde durup zengin insanların tuhaf olduğunu düşünürken, Peter güler ve kardeşini tokatlayarak uzaklaştırır. "Kes şunu Jon! Onu korkutacaksın."

Jon koyu renk kirpiklerinin altından bana bakarak sırtlıyor ve hafifçe kızarıyor. "Sadece seninle dalga geçiyorum. Peki Pete, kim bu güzel kadın?" O

ellerini göğsünde birleştirdikten sonra kollarının altına sıkıştırıyor. İkisinin arasına bakıyorum. Birbirlerine çok benziyorlar ama gözleri farklı. Aynı renkte olmalarına rağmen Jon'un ki Peter ve Sean'ın ki gibi lanetli bir görünüme sahip değil.

Peter beni önüne çekiyor ve kollarını boynuma dolayarak arkadaş olmadığımızı, bundan daha fazlası olduğumuzu son derece net bir şekilde ortaya koyuyor. "Bu Sidney Colleli. Jersey'deki ailesini görmeye gidiyoruz."

Jon gözlerini kırıştırıyor ve yüzündeki gülümseme kayboluyor. "Siz evleniyor musunuz yoksa? Çünkü annem evlendikten sonra onay vermeyecek-"

Peter küçük kardeşinin sözünü keser. "Hayır, nişanlı falan değiliz." Peter'in sesi dehşete düşmüş gibi değil de hüzünlü geliyor, bu da iyiye işaret. Çıldırmadığı için biraz puan kazandı. "Aslında Sidney'in annesi ölüyor. Sean'la öğle yemeği için burada buluşacağız."

"Özür dilerim Sidney. Bu çok zor." Jonathan uzun, yavaş bir nefes alır ve Peter'a bakar. "Unvanını geri istiyor musun?"

Peter hayatında duyduğu en komik şeymiş gibi güler. "Tabii ki hayır. Sende kalsın."

"Annem geleceğini biliyor muydu?"

Peter başını sallar. "Hayır, bu tarafa gitmem gerekip gerekmediğinden emin değildim, o yüzden bir şey söylemedim."

Jon kardeşine memnuniyetle gülümser. "Öğle yemeği için daha iyi bir gün seçemezdin. Babamın burada kırk yedi numaralı kupası var ve eğer Sean da geliyorsa, havai fişekler kardeşim. Harika olacak! Hadi gel."

Jon'un ne demek istediğini merak ederek Peter'a bakıyorum ama adam çoktan gitmiş. "Her yere koşuyor mu?"

Peter başını sallar. "Hemen hemen. O benim küçük kardeşim, salak olan- babam ona böyle derdi."

"Güzel." Aslında, hiç de hoş değil.

"Evet. Jon, nasıl desek, düşünmeden hareket eden biri olarak ün kazandı. İstedığı bir şeyi görürse hemen alır. Önceden düşündüğü bir şey yok ya da en azından bizim gördüğümüz kadarıyla yok. Hala bir çocuk gibi

davranıyor, hayatı hızlı ve sert yaşıyor. Önüne çıkan her güzel kadını istiyor.

Yol. Ben burada olmasaydım, göz kamaştırıcı bir iltifat dizisiyle sana asılırdı. Böyle iyidir, bu yüzden sürekli başını belaya sokuyor. Ben gittiğimde Jon'un biraz sakinleşeceğini ve bazı sorumluluklar, ama görünüşe göre değil. Sean ona biraz akıl vermek istiyor. Jon bu sefer normalden daha çılgınca bir şey yapmış olmalı."

Ferro kardeşlerin yüz hatlarının çarpıcı bir şekilde birbirine benzemesi beni hâlâ etkiliyor. Sanki üçü de aynı kalıptan çıkmış gibi. "Jon kaç yaşında? Üçüz gibi görünüyorsunuz. Bu biraz ürkütücü."

Peter bana utangaç bir sırıtışla bakıyor. "Evet, bunu çok sık yaşıyoruz. Sean biraz daha büyük, yaklaşık bir yıl, Jon ise yaklaşık dört yaş daha küçük. Ben ayrıldığımda üniversiteye yeni başlamıştı, yani derslere girdiğini varsayarsak önümüzdeki sonbaharda birinci sınıf olacak."

O devasa ön kapıya doğru yürürken sırıtıyorum ve ona bakıyorum. Peter parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. Sinirlerim midemi doldurmasına rağmen konuşmaya devam ediyorum. "Eminim her zaman derslere girmişsindir, değil mi?"

"Ben ailenin iyilik timsaliyim. Sean kara koyun -ya da ruhunu sattığında kara koyunu feda etti- ve Jon da Jon. Bu her şeyi özetliyor."

"Sen dürüst bir kardeş misin? Tanrım, kimin aklına gelirdi ki?"

Peter gülüyor ve elimi sıkıca kavıyor. "Her şey kıyaslamada bebeğim. Sean'a kıyasla ben akli başında ve medeniyim. Jon'a kıyasla sorumluluk sahibi ve akli başında biriyim. Seninle kıyaslandığında, hiçbir şey seninle kıyaslanamaz, bu yüzden sadece şanslı olduğumu söyleyelim ve öyle bırakalım." Eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

BÖLÜM 22

Açık renk çarşafı uzun bir masada oturuyorum. Ortada hayal edebileceğiniz pembenin her tonundan oluşan devasa bir buket var. Uzun bir kristal sap, görüş alanımızı engellememesi için aranjmanı masadan uzakta tutuyor. Parlak renkli güller, kenarlarından damlayan küçük kristallerle odak noktalarını oluşturuyor - belki de bunlar elmaslardır. Sofra takımı soluk altının uyumlu bir tonunda. Bıçağı parmağımla dürtüyorum, merak ediyorum ne kadar ağır olduğunu.

Peter karşımda oturuyor ve ben de yine en sevdiğim kişinin, Sean Ferro'nun yanındayım. Sean peçetesini kaldırırken, benden başka kimsenin duymaması için alçak sesle konuşuyor. "Çantana sığıp sığmayacağını mı değerlendiriyorsun?"

"Isır beni."

"Eğer sofrta takımlarından herhangi biri kaybolursa, çıkışta muhafızlara üzerinizi aratırım."

Tam bir pislik. Sanki benimle bilerek kavga etmeye çalışıyor. Onu susturacak bir yorumla iğnemi yeniden yöneltiyorum. "Görüyorum ki Avery ile işleri karıştırmışsın. İyi hamle, Ferro." Yüzüne karşı ona ilk ismiyle hitap etmiyorum. Çok samimi geliyor, sanki ondan gerçekten hoşlanıyormuşum gibi.

Sean'a ters ters bakan Peter'a gülümsüyorum. Sean son derece medeni görünüyor ama herkes bunun sahte olduğunu biliyor.

Sean'ın sesi düz. "Çalışmak zorundaydı."

Şok olmuş bir şekilde ona göz kırpmıyorum. İş demek daha fazla müşteri demek, bu da şu anda başka bir adamla birlikte olduğu anlamına geliyor. Avery başka bir adam istemedi; Sean'ı istedi. Bunu söylememeliydim ama elimde değil. "Ne yaptın sen?" Avery'yi çok az tanıyorum ama onun için çok üzülüyorum. Sean bana cevap verme zahmetine girmede, zaten vereceğini de düşünmemiştim. "O daha iyisini hak ediyor."

"Anlaştık." Sean'ın tek kelimesi bir yumruk etkisi yaratıyor ve benim keskin bir cevabım yok. Yemeğin geri kalanında bana bakmadı. Adam bir tutam psikopatlık içeren bir muamma.

Ferro'ların bir geleneği var; tüm çocukların ebeveynlerinden önce oturtulması gerekiyor. Peter bana bunun aile birliğini teşvik etmek gibi bir şey olduğunu söyledi. Sean'ın burada bizimle olmasına şaşırdım. Öyle bir piç oldu ki, kimsenin sözünü dinleyeceğini düşünemiyorum.

Dilekler. Jonathan iki dirseğini masaya dayayarak öne eğilmiş ve tamamen sıkılmış görünüyor. Belki de bu çocuk sinirli bir collie gibi ve oturmak yerine koşmayı tercih ediyor. Hikayesinin ne olduğunu, tüm ailesini kızdıracak ne yaptığını merak ediyorum çünkü Jon, annesinin her an onu boğazlayacağını düşününce son derece sakın görünüyor. Öte yandan, umutsuz ve duygusal olarak kopuk olmak Ferro'ya has bir özellik gibi görünüyor. Üçünde de bir dereceye kadar var, Peter'da bile. Jon ve Sean'a gelince, işte

Alınlarına yapıştırılmış kalp kırıklığı damgası hariç. Acaba Sean'a da Peter gibi sıcak bir karşılama yapıldı mı? Eğer öyleyse, ben görmedim.

Biz oturduktan birkaç dakika sonra patrik odaya giriyor. Bay Ferro gümüş saçları ve yüzündeki geniş gülümsemesiyle yaşının çok ilerisinde. Zinde onu tanımlamak için doğru kelime değil ama kilolu da değil. İşleri daha da ilginç hale getirmek için, kolunda benim yaşına yakın bir kadın var. Delicesine aşağıya inen ve göğüs dekoltesini ortaya çıkaran, yapışkan gümüş rengi bir elbise giyiyor. Çocuklara gülümsüyor ve elbisesinin uçlarını sallıyor.

benim dışımda herkesi parmaklıyor.

Jonathan onun küçük el sallamasını ve göz kırpmasını yansıtıyor, ama diğer çocuklar sanki bir hafta içinde gidecekmiş gibi onu görmezden geliyorlar. Babası odaya girerken Jon'un doğrulmasını izliyorum. Önce bunun saygıdan kaynaklandığını düşünüyorum ama Jon'un metresi gördüğünde gözlerinin parlaması, en genç Ferro'nun babasının kız arkadaşını çalacak kadar deli olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Kahretsin, ben de ailemin berbat olduğunu düşünüyordum. Bayan Ferro nerede ve neden bu saçmalığa katlanıyor? Bu soruyu sormak isterdim ama sormuyorum. Bunun yerine yüzümde kibar bir gülümsemeyle oturuyorum ve Peter'ın neden buraya geri döndüğünü merak ediyorum.

Bay Ferro oturup Sean'ı gördüğünde şaşırır ama Peter'a baktığında afallar. Şok olmuş yüz hatları anında kocaman bir gülümseme. Bay Ferro ayağa kalkar, Boobie Barbie'den uzaklaşır ve masanın etrafında döner. Peter tam ayağa kalkarken, Bay Ferro ona Jon'un daha önce yaptığına benzer bir sarılma yapar. "Pete! Seni görmek çok güzel!"

Babası Jon'dan daha çok soru soruyor. Peter aslında hiçbirine cevap vermiyor. Onun yerine sadece gülümsüyor ve başını sallıyor. Babası bana bakınca, Peter bunu tanışma işareti olarak kabul ediyor.

"Baba, bu Sidney Colleli." Peter elini bana doğru uzattı. Sean tanışma faslını tamamen görmezden geliyor ve telefonunun ekranına dokunmaya devam ediyor. Oturur oturmaz telefonunu çıkardı. Hızlıca Jon'a

bakıyorum ve çekici bir gülümsemeye birlikte çapkınca başını sallıyor.

Bay Ferro'nun yüzünde etkilenmiş bir ifade var. "Demek oğlumu yaşayanlar diyarına geri getiren kadın sizsiniz?" Sanki ben mucizevi bir şey yapmışım, Peter'ın altı ayak altında kalmış gibi konuşuyor. Sean dahil herkes bana bakıyor.

Peter gerçekten o kadar ileri gitmiş miydi? Onunla tanıştığımda öyle görünmüyordu. Acı çektiğini biliyordum ama Peter'ı burada ve mutlu gören herkesin yüzündeki şaşkınlık gözümünden kaçmadı. "O iyi bir adam."

Sean'ın sesi sıkılmış gibi çıkıyor, sanki söylediklerim onu yere düşürüp komaya sokacaktı gibi. "Tabii ki öyle. O bir Ferro."

"Ve sen!" Bay Ferro Sean'a sert bir bakış atar. "Annenin doğum gününü ve aradaki tüm önemli bayramları kaçırdın."

"Özür dilerim," diye cevap verir Sean, sesi tamamen kayıtsız çıkar. "Çalışıyordum." Sean ipekten yapılmış gibi görünen siyah bir kazak ve koyu renk bir kot pantolon giymiştir. Ayağında botlar var ve saçları her zamankinden daha dağınık. Dün gece giydiği takım elbiseyle arasında güçlü bir tezat var.

Babasının Sean'a kızgın olduğu bellidir. Tam bir şey söyleyecekken başka bir ses sözünü keser.

"Vay, vay. İki müsrif oğlum da geri döndü." Altın sarısı saçları olan yaşlı bir kadın belirir. Saçları kısa kesilmiş ve başına doğru modaya uygun bir tarz. Gözlerinin soğuk derinliği onu ruhsuz gösteriyor. Yüzünde hiç ışık yok. Belki de Jonathan'ı evlat edinmiştir, çünkü adam hâlâ öğle yemeğinden sonra ona asılmayı planlıyormuş gibi metresine sırtıyor.

Bayan Ferro yavaşça Peter'a doğru yürür ve onu değerlendirir. Peygamber çiçeği mavisi takım elbisesi onu muhteşem ve son derece düzgün gösteriyor.

Bay Ferro'nun sesi medeni, ama sanki on yıllardır söylenmemiş sözler ve endişeler varmış gibi çok fazla gerginlik var. "Constance."

Bayan Ferro başını eğiyor, ama hepsi bu. Peter'ın yanından ikinci kez bakmadan geçer ve masanın başındaki koltuğa oturur. Bay Ferro karısıyla kol şekerinin arasına sıkışmış oturuyor. Her biri bu tamamen normalmiş gibi davranıyor. Annem onu aldatsaydı babama salata çatalını saplardı, bırakın bomba gibi bir şeyle hava atıp onu bizim eve yemeğe getirmeyi. Ne oluyor be? Sean'a bakıyorum ama o bile bu konuda yorum yapmıyor.

Aman Tanrım, eğer bu normalse, hiç şaşmamalı.

çok berbat durumdalar. Gerilim o kadar yoğun ki beni boğuyor.

Bayan Ferro peçetesini kucağına koyduktan sonra başını kaldırıp bana bakıyor. "Siz kimsiniz?"

Peter'a bakıyorum. Annesi korkutucu bir kadın. Sorusu daha çok gitmem için bir davet gibi geliyor. "Ben Peter'ın kız arkadaşım." Bunu söyleyebilirim,

Değil mi? Kulağa aptalca geliyor ama sanırım doğru.

Peter beni tanıştırıyor ve alışılmadık bir şekilde sessiz. Annesi masanın karşısından burnunun ucuyla bakıyor. "Sanırım buraya bana yalvarmaya geldin."

Önce Peter'a sonra da Sean'a bakıyorum. Jon her şey çok heyecanlıymış gibi gülümsüyor. Başımı sallıyorum ve onu düzeltiyorum. "Hayır, öyle değil. Aslında annemi görmeye gidiyoruz."

"Yani başkalarının annelerini ziyaret ediyorsun da kendi anneni ziyaret etmiyor musun?" Sözleri çok keskin. Peter başını kaldırıp ona bakmıyor. Tanrım, hem Sean'ın hem de Peter'ın neden hızlı ve uzağa kaçtıklarına şaşmamalı. Kadın korkunç. Duygusal bir kara delik ve yanında oturan herkes emilip kurutulacak. I

Bay Ferro'ya bir bakış atıyor, acaba bu yüzden mi seksi hatuna bağlandı diye merak ediyor.

Bu işin peşini bırakamam. Yapmam gerektiğini biliyorum -Peter'ın annesinin oğlunun kaçmasına üzülmeye hakkı var- ama öyle değil.

"Annem ölüyor, Bayan Ferro. Peter yalnız gitmeme izin vermedi."

Bayan Ferro ayağa kalkar. Bir açıklama yapmadan masadan kalkıyor ve arkasına bakmıyor. Peter bana hemen döneceğini söyledi ve onu takip etti.

Sean sırtıyor. "Bravo. Beş dakikadan az bir sürede onu kızdırdın. Bir odadan bu kadar çabuk çıkmasını sağladığımı sanmıyorum. Ve düşünsene, aşağıda kırk yedi numara için iğneleyici sözler bulmak için onca zaman harcadım. Görünüşe göre sadece sana ihtiyacımız vardı."

"Sanki Atlantic City'ye gezmeye gidiyormuşuz gibi söyledi. Başka şeyler de oluyor." Boğazım düğümlendi. Ona kendimi açıklayamıyorum. "İzninizle." Ayağa kalktım ve masadan uzaklaştım. Bir koridora dönüp yürümeye devam ediyorum ve nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok.

Arkamdan ayak sesleri geliyor. Jonathan belirdi, sanki peşimden koşmuş gibi biraz fazla sert nefes alıyordu. "Orada kıcıımı kurtardın. Eve geldiğinden beri beni azarlamak istiyordu. Hey, sen iyi misin?"

Başımı sallıyorum, öyle olmasam bile. Bu gece evde kendi annemle tartışıyor olacağım. "Ben iyiyim."

"Gel hadi. Peter bu tarafta." Jon, babası metresini getirdiği için öğle yemeğinin muhtemelen çok tuhaf görüldüğünü anlatıyor. "Bunu annemi kızdırmak için yapıyor ama kadın hiç tepki vermiyor. Sanki içi ölmüş gibi. Öte yandan babamın bir oyuncağa ihtiyacı var. Onun için mazeret

uydurmuyorum. Yani, eğer bir adam

evlenirse bununla başa çıkmalı. Bu yüzden asla böyle bir yemin etmeyeceğim." Sanki evlilik ölümden daha kötü bir kadermiş gibi fiziksel olarak titriyor. "Tatillerde işler daha da ilginçleşiyor. Bu tür şeylerden uzak durmaya çalışıyorum.

Ama eminim duymuşsunuzdur, çünkü yaptıklarım benden önce geldi. pervasız oğlum." Bana bakıyor ve sırıtıyor. "Aslında hiç de umursamaz değilim ama hiçbirini bunu anlayamaz çünkü hepsi içten içe ölü. Sean'la tanıştığını biliyorum. Adam bir vampir, insanların ruhlarını emiyor. California'dan New York Adası'na." Sırıtıyor ve son birkaç kelimeyi söylüyor. "Bence vampirler kan emer."

"Aynı fark. Kalpsiz ve soğuk, ayrıca şarkı onu hippie bir vampir gibi gösteriyor ki bu da eğlenceli. Burada bir yan yana geliş var." Beni gülümsetmeye çalışıyor ama içim çoktan düğümlendi.

Başka bir koridora saparken gergin bir gülümseme sunuyorum. "Yani annenle baban boşanmadı mı?"

"D" kelimesi, hayır. Annem hiç istemedi. Babamın yaptığı her şeye göz yumuyor ve hiçbir şey söylemiyor. Annemle kalırsa babamın daha çok parası olur. Metres umursamadığı sürece, işler oldukça sessiz. Sean ve Pete gittiğinden beri burada yapacak pek bir şey yok."

"Aile meselelerini bir yabancıya anlatmayı bırak Jon." Sean hızla bize doğru yürüyor.

"Sean, pislik gibi davranmayı bırak. Pete'in ona nasıl baktığını gördün-"

"Gördüm. Git yemeğini bitir." Sean kardeşine dik dik bakar, ta ki Jon başını çevirir.

Jon'un koridorda yürüyüşünü izliyorum. Yürüyüşü Peter'inkine çok benziyor ama bir o kadar da farklı. Sean arkasından sesleniyor. "Bu arada ne yaptığını duydum. Seninle sonra konuşacağım."

Jon yüzünde kocaman bir gülümsemeyle arkasını döner. "Bu tartışmaya açık değil, kardeşim. Bu bir anlaşma." Jon güler ve Sean başka bir şey söyleyemeden aceleyle uzaklaşır.

Çelik gibi bakışları bana yöneldi. "Peter'ın ihtiyacı olan şey bende. Oyalanmanın bir anlamı yok. Hadi gidelim."

Neye ihtiyaçları olduğunu merak ediyorum ama sormuyorum. Sadece başımı sallıyorum ve onunla birlikte binanın önüne doğru yürüyorum. Dışarı çıktığımızda hindi parmaklığın dibine tünemiş beni bekliyor. Arabam çekilmiş ve garaj yolunun ortasında duruyor.

"Beni dışarı mı atıyorsun?"

Sean hafifçe güler. "Hayır, gitmeni kolaylaştırıyorum. Arada fark var."

"Hayır, yok ve sen bir pisliksin."

"Bu bir bakış açısı meselesi. Siz gidin. Peter ve ben birazdan geleceğiz."

Peter olmadan gitmemi mi istiyor? Sean sürücü tarafındaki kapıyı açar. Hindi arka koltuğa atlıyor ve her zamanki pozisyonuna yerleşiyor. "Evet, onsuz gitmiyorum."

Sean tedirgin görünüyor. "Belki seni ikna edebilirim?"

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bu da demek oluyor ki, şu anda arabayla uzaklaşmak ve bir daha geri dönmek için isteyebileceğiniz her şeyi size verebilirim. Fiyatını söyle." Sean'ın sesi tamamen kopuktur. Elini arka cebine attı ve bir çek defteri çıkardı. Hiçbir şey söylemiyorum. Sean bir şeyler karalıyor ve çeki yırtarak bana uzatıyor.

Çeki açtım ve rakamlara iki kez göz kırptım. Vay anasını, bu çok para. Bu çekle bir ada ve isteyebileceğim her küçük şeyi satın alabilirim. Tek yapmam gereken arabaya binip gitmek. Sean'ın istediği de bu. Çeki aldım ve ona gülümsedim. Arabamın ön koltuğuna geçiyorum ve arabayı çalıştırdığımda Sean'ın gideceğini düşündüğünden eminim.

"Aferin kızıma," diyor Sean, sanki benden memnunmuş gibi. Tanrım, ne kadar da kibirli bir herif. Kapıyı kapatmak için arabaya doğru adım atıyor ama ayağım hâlâ dışarıda. Çakmak sonunda patladı. Aldım ve arabadan çıktım.

"Teklifiniz hakkında ne düşündüğümü söyleyeyim." Çakmağı çekin köşesine dokunduruyorum. Alev alıp yanmasını umuyordum ama o şey kâğıdı zar zor dumanlandırıyor. Çakmağı tekrar tekrar kâğıda bastırıyorum ama alev almıyor. Sadece çekin üzerinde küçük daireler çiziyor.

"Çok şirin. Devam et ve diğer tarafı da dekore et, böylece eşleşirler. Bankanın umurunda olmaz."

Lanet şey tutmuyor. Boğazımın arkasından sinirli bir ses çıkarıyorum ve çakmağı yere atıyorum. Çeki milyonlarca parçaya bölüp Sean'a korkunç şeyler tıslıyorum ve sonra kâğıt parçalarını yüzüne fırlatıyorum. "Bana sahip değilsin. Ne istersem yapabilirim ve Peter'ı istiyorum, o yüzden bunu kabullen."

Sean kazağından bir parça kâğıt koparır ama tepki vermez. "Parayı çoktan hesabına havale ettim. Çek göstermelik bir şeydi. Arabana bin ve uzaklaş."

Şok içinde ona bakıyorum. Bunu yapamaz! Yapabilir mi? "Neyin var senin? Peter'ın mutlu olmasını istemiyor musun?"

"Evet, öyle, hem de çok. Bana anlattıklarına bakılırsa, baş etmen gereken kendi pisliğin var ve onun bunun bir parçası olmasını istemiyorum. Kardeşim için yapabileceğin en iyi şey arabana binip gitmek ve asla arkana bakmamak.

"Soyadı ne olursa olsun, Pete her zaman bir Ferro olacak. O her zaman kaldırılabileceğinden daha fazla bok var ve gerçekten daha fazlasını taşıyamaz. Sana zaten bildiğin şeyleri söylüyorum. Para size cazip gelmiyorsa, belki de kendinizi hiç düşünmemelisiniz.

"Peter için en iyisi ne? Onu seninle sürüklemek gerilemesine neden oluyor. O burada olmamalı. Burası zehirli; tüm berbat ailemiz zehirli. Peter bunu biliyor ama senin için geri döndü, senin için her şeyi yaptı ve sen onu doğrudan cehenneme sürükledin."

Sean'ın sözleri kırpılmış. Onları mümkün olduğunu düşündüğümünden daha büyük bir tutkuyla söylüyor. Sean'ın kardeşini koruduğuna, bu evde, bu yerde ne tür kişisel şeytanların gizlendiğini herkesten daha iyi bildiğine dair kafamda hiçbir şüphe yok.

Bilmediğimi, bencil olmadığımı söylemek istiyorum ama öyleyim. Arabaya bindim ve Sean'ın kapıyı kapatmasına izin verdim. Pencere açıldı. Sean eğilip, "Doğru olanı yapıyorsun." dedi.

Ona bakamıyorum. Direksiyonu sıkıca kavrayıp tıslıyorum, "Parayı hesabımdan çek. Eğer tek bir kuruş bile bırakırsan, geri gelir ve onu kışına sokarım."

Sean'ın dudakları gülümsemek ister gibi seğirir. "Pekala. Sen eve dönene kadar para bitmiş olacak."

Gitti. Bu kelime kulaklarımda çınlıyor. Peter da gitmiş olacak. Hiç şüphe yok ki Sean ona beni aramasını engelleyecek bir şey söyleyecek. Kalbim ağzımda yavaşça uzaklaşıyorum. Peter'ın neler yaşadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve onu buraya getirmek yapabileceğim en kötü şeydi.

BÖLÜM 23

Hava karardıktan sonra çocukluk evimin önüne geldim. Tıpkı hatırladığım gibi görünüyor - büyük çimenlik ve çiçeklerle dolup taşan bahçeler. Bir gün böyle bir evim olacağını düşünmüştüm. Şimdi neye sahip olacağımı bilmiyorum.

Ferro malikanesinde ayrıldığımdan beri telefonum sessiz. Peter beni arar sanmıştım. Peşimden geleceğini düşündüm. Onu bir daha göremeyeceğim düşüncesine dayanamıyorum. Sean'ın ona ne söylediğini merak ediyorum ve şu anda nerede olduğunu ve ne yaptığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Motoru kapattım ve kapıyı açtım. Ben ve hindi orta kaldırımdan eve doğru yürüyoruz. Zili çaldım. Artık burada yaşamıyorum. Burası benim evim değil ve bu insanlar bana yabancı. Babam kapıyı açtığında üzerinde her zamanki gece kıyafetleri vardı: kot pantolon ve eski bir tişört. Bir elinde cips poşeti var. Ben konuşana kadar kafasını kaldırıp bakmıyor.

"Hey, baba."

Aynı anda yüzünde bir tanıma ifadesi belirliyor ve başını kaldırıp bana bakıyor. Bana bir hayaletmişim gibi bakıyor. "Sidney." Babam başka bir şey söylemiyor. Aklının içinde bir savaşın sürdüğünü söyleyebilirim. Beni gördüğü için mutlu ama gittiğim için ihanete uğramış. Gariplik beni tüketiyor. Ayrılmanın doğru olduğunu biliyorum ama yine de onlara acı çektiğim için üzülüyorum.

"Sam bana annemin hasta olduğunu söyledi." Başını salladı ve beni içeri almak için kapıyı açtı. "Evet, öyle. İşler zorlaştı. Seni sorup duruyordu."

Başımı salladım ve içeri girdim. Ev insanlarla dolu, aile, komşular ve geçmişten insanlar. Çoğu bana ters ters bakıyor. Ne olduğunu bilmiyorlar, sadece kaçtığımı ve ailemin kalbini kırdığımı biliyorlar. Babam beni içeri götürürken tiksintilerini bastıramıyorlar.

"Bebeğim eve geldi! Yeniden birlikteyiz." Yanağımı öyle sert çimdikliyor ki acıyor. Ona gülümsüyorum ve geri çekilmemeye çalışıyorum. Duyguları değişiyor, sanki bırakmaya karar vermiş gibi. Babam gülümsüyor ve eskiden olduğu gibi beni göstererek etrafta dolaşıyor. Beni zaten tanıyan insanlara onun kızı olduğumu, küçük kızının eve döndüğünü söylüyor. Beni gördüğü için çok heyecanlı. Nerede olduğumu ya da ona neden söylemediğimi sormuyor.

Gözlerim yaşıyor ama onları geri kırıyorum. Böyle ayrılmak onu çok incitti. Bunu yüzlerinde görebiliyorum ve sesinde duyabiliyorum.

Babam benimle gurur duyuyor gibi, bu da beni çok üzüyor. İyi bir sebeple ayrıldım. Ayrıldım çünkü kimse bana inanmadı. Gittim çünkü Dean'i benden daha çok seviyorlardı.

Babam beni odanın içinde dolaştırıyor, yüksek sesle gülüyor ve gülümsüyor. Kimsenin beni burada istemediğini anlamama rağmen kibarca gülümsüyorum. Tam o sırada Sam'in üst kattaki yatak odalarına çıkan korkuluklara yaslandığını görüyorum. Kollarını göğsünde kavuşturmuş. Arkamdan bakıp Peter'ı arıyor ama Peter gitmiş.

Sam bize doğru geliyor. "Sana onu bulup geri getireceğimi söylemişim. Seni görmek güzel, kardeşim." Sam eğildi ve bana hızlıca sarıldı. Herkes onun harika biri olduğunu, asi kız kardeşini eve getirdiğini düşünüyor. Eğer alkışlarsa, buna dayanamayacağım.

Babama dönüp baktım. "Anneme ne oldu? Onu görebilir miyim?"

Babam elimi tutuyor ve beni mutfağa çekiyor. Orada daha az Bu odadaki insanlar. Teyzem ocakta bir şeyler yapıyor. Mutfak masasının üzerinde alüminyum folyoyle kaplı sayısız tabak var. Annemin Aşçı Öpücüğü koleksiyonu hâlâ bu odada sergileniyor. Nereye dönsem, üzerinde "AŞÇIYI ÖP" yazan başka bir plaket, oyuncak bebek ya da önlük var.

Babam yemek odasının diğer ucuna doğru yürüdü ve benim için bir sandalye çekti. "Yemek yedin mi? Beth, ona bir tabak hazırla."

Beth Teyze'ye el sallayıp hayır diyorum ama ikisi de beni görmezden geliyor. Bir süre sonra Beth Teyze önüme yemek dolu bir kâğıt tabak koyuyor. "Ye. Çok zayıfsın." Bana onaylamayan bir bakış atıyor ve ocağa geri dönüyor.

"Baba, annemin nesi var?"

"Kanser oldu, bebeğim. Bize sinsice yaklaştı. Bir gün iyiydi, bir gün değildi. Bir süre kemoterapi uyguladık ama çok ileri gitti. Zaten beklediklerinden daha uzun yaşadı." Bu sözleri daha önce milyonlarca kez söylemiş gibi metanetle söylüyor.

"Neden hastanede değil?"

"Annemi bilirsin. Evde olmak istiyordu. Her şeyimiz var. burada ihtiyacı var. Eksik olan tek şey sendin. Seni gördüğüne çok sevinecek."

Yavaşça başımı salladım, her şeyin içime işlemesine izin verdim. Sam'in ölmek üzere olduğunu söylediğini biliyordum ama bu kadar ileri gittiğini fark etmemiştim. Midem bulandı. Sandalyemden fırlayıp banyoya koşuyorum ve alnım terle kaplanana kadar kuru kusuyorum. Her şey acımasız dalgalar halinde üzerime çöküyor. Acıyı, kaybedilen zamanı, nefreti ve onu affetmediğim gerçeğini kavrayamayacağım kadar derin bir pişmanlık içimde patlıyor. Aklımın bir köşesinde her zaman işleri düzeltmenin zamanı gelmişti. Bilinçli bir düşünce değildi ama oradaydı.

Artık zaman yok. O şansı kaybettim ve asla geri alamayacağım.

BÖLÜM 24

İçim dışım uyuşmuş, hiçbir şeye bakamıyorum. Eve geldiğimden beri birkaç saat geçti ve bu çok fazla. Duygularım aşırı yüklendi ve kısa devre yaptı. Olan tek iyi şey Dean'in ortaya çıkmamış olması.

Sam beni dışarıda tek başıma otururken buldu. "Hey, Sid."

Sodamdan bir yudum alıyorum. Midem hala bulanıyor. Geç oldu. Evdeki insanların çoğu gitti. Annem ölene kadar her gün geri gelecekler, yemek getirecekler ve babama eşlik edecekler.

"Teksas'ta yaşananlar için özür dilemek istedim. Özür dilemeliyim. geri geleceğini biliyordum. Babam için endişelendim, vedalaşmak için kalkmazsan ona ne olacağı konusunda. Son zamanlarda çok fazla gülümsüyor, sanki aklını kaybediyor. Annem her gün biraz daha uzaklaşıyor.

Daha az uyanıyor ve artık neredeyse hiç konuşmuyor. Ölmeden önce ona vermek istediği tek şey sensin.

"Her neyse, özür dilerim. Yanlış davrandım ve Dean'i getirmemeliydim."

Kardeşim nadiren özür diler. Gözlerim yorgun, bu yüzden ona baktığımda başım ağrıyor. "Nerede o?" Onu içeride görmedim ve her an onunla karşılaşma düşüncesi beni geriyor.

Sam bana anlamsızmışım gibi bakıyor. "Kim nerede? Dean mi?" Başımı sallıyorum. "Artık buralara gelmiyor. Aslında sen gittikten sonra annem Dean'e onu bahçeye gömeceğini ve onu öldürdüğü tavayı mezar taşı olarak kullanacağını söyledi. Çok heyecanlıydı."

Şok içinde ona baktım. Bunca zaman Dean'in evimde ailemle birlikte olduğunu sanıyordum. Benim yerime ona inandıkları için ayrıldım. Sam sözlerinin ağırlığının farkına varmak. O benim ikizim olabilir ama aramızda çapraz bir bağ yok. Empati ikiz tipi bir bağla akmaz.

Sam yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. "Ne?" "Nedenini biliyor musun?"

Sam omuz silkiyor. "Hiçbir fikrim yok. Sen gittiğinde kendini kaybetti. Belki de hıncını Dean'den çıkardı. Bilmiyorum."

"Ama hala onunla takılıyorsun?"

"Evet, o hiçbir şey yapmadı. O iyi bir adam, Sid."

Bu konuşmayı onunla yapmayacağım için cevap vermiyorum. Sam kalkıp gidene kadar boş bakışlarıma devam ediyorum. Dean onun en iyi arkadaşı ve

Her zaman öyleydi. Sam'in beni umursayıp umursamadığını merak ediyorum. Bazen öyle olması gerektiğini düşünüyorum ama böyle şeyler söylediğinde artık bilemiyorum.

Babam dışarı çıkıyor ve adımı sesleniyor. Hava karardıktan sonra dışarıda oynadığımız ve babamın kapıda durup bizi içeri çağırdığı anıları canlandırıyor. Böyle sıcak gecelerde annem şekerleme yapardı, bu yüzden içeri çağrılmak o kadar da kötü değildi. Her zaman korkunç bir tatlı düşkünlüğüm olmuştur.

"Geliyorum," dedim ve banktan indim. Dışarıda düşünüyordum, haklı mıyım haksız mıyım diye merak ediyordum ve annemin uyanmasını bekliyordum. Bana ağrı kesici ilaçlarının etkisi geçtikçe uyandığını söylediler. Ona söyleyecek o kadar çok şey var ki, ama henüz bir karara varamadım.

"Uyandı ve seni soruyor." Babam bana hüzünle gülümsüyor. "Ona burada olduğunu söyledim ve gülümsedi. Uzun zamandır gülümsememişti Sid. Yukarı çık." Gitmeden önce kollarımı ona doladım. Babam da bana sarılıyor ve sonra yukarı çıkmamı söyleyerek beni kışkırtıyor. Merdivenleri tırmanıp Ailemin yatak odasına doğru. Çocukken bu koridorlarda koşardım. Eğer bir kabus beni uyandırırsa, beni korusunlar diye onların odasına koşardım. Ama şimdi her şey tersine döndü. Annem kendi bedeni tarafından yok ediliyor ve kimse onu kurtaramıyor.

Kapının önünde duruyorum ve midemdeki çalkantıyı görmezden gelerek tokmağa uzanıyorum. Annem uyandı, belki de son kez. Buraya söylemek için geldiğim şeyi söylemem gerek.

Eski yatak odasına giriyorum ama aynı görünmüyor. Üstünden serum torbaları damlayan bir hastane yatağı var. Annem göz kapakları ağırlaşmış bir şekilde sırtüstü yatıyor. İnce mavi bir battaniye bacaklarını örtüyor ve göğsüne kadar çekiyor ama kolları üstte. Yaklaştıkça kanserin ona ne yaptığını, onu nasıl dramatik bir şekilde yaşlandırdığını görebiliyorum. Yaşlı ve zayıf görünüyor. Bir zamanlar capcanlı olan yüzü kül rengi ve çukurlaşmış. Omuzlarına dökülen koyu renk saçları gitmiş. İnsanlar eskiden birbirimize benzediğimizi söylerdi. Benzerlik neredeyse yok oldu.

Beni görmüyor. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve bir adım daha yaklaşıyorum. "Anne?" Annem önüne bakıyordu ama sesimi duyunca, Gözleri hareket ediyor, beni arıyor. Görüş alanına giriyorum ve yüzünde acı dolu bir gülümseme beliriyor. Çok hafif ve çabucak kayboluyor. "Sidney. Eve gelmişsin."

Parmaklarını bana uzanır gibi kaldırıyor. Elini tutuyorum. "Ben geldim anne." Boğazım o kadar daralıyor ki konuşamıyorum. Görüşüm

bulanıklaşıyor

gözyaşlarıyla.

Sesi çok zayıf, fısıltı gibi ama benimle konuşuyor. O Bana bahçelerinden bahsediyor ve soğanların çıkıp çıkmadığını soruyor. Don çoktan geçmiş ama o bunun farkında değil gibi görünüyor. Onun sesini dinliyor ve eve daha önce gelmediğim için kendime lanet ediyorum. Bundan kaçındım çünkü burada hiçbir şey kalmadığını düşündüm. Ben gittikten sonra ne olduğunu bilmiyordum, Dean'e sırt çevirdiğini bilmiyordum.

Yatağının yanında diz çöküyorum ve ilaç vakti gelene kadar her şeyden konuşuyorum. Konuşma Peter'a kayıyor.

"Onu seviyor musun?" Yavaşça başımı sallıyorum. "O zaman gitmesine izin verme." Öksürüyor ve vücudu acıdan kaskatı kesiliyor. Keşke bunlar olmasaydı ama durduramıyorum. Kimse durduramaz. Onu sonsuza dek kaybedeceğim.

"Yardım almamı ister misin?"

"Hayır." Elimi daha sıkı tutuyor. "Bir şey söylemem gerek. Sen gittikten sonra kitaplarını buldum. Onları okudum. Bu şekilde ortadan kaybolmana neden olacak kadar korkunç ne yaptığımı bilmek istedim." O kadar zayıf ki. Sözcükleri nefes alamıyormuş gibi sığ nefesler halinde çıkıyor.

"Günlüklerimi mi okudun?" Burada yaşarken birkaç günlüğüm vardı. Gittiğim gece onları geride bıraktım. Gizlice kaçıp her şeyi yanımda götürmenin bir yolu yoktu.

Hafifçe başını sallıyor. "Düzeltmek istedim ama o zaman çok geçti. Bilmiyordum. Bunu göremedim. Beni affetmen için bir neden yok ve senden bunu isteyemem. Seni kendimden uzaklaştırdığım için üzgün olduğumu söylemek istedim, çok üzgünüm tatlım."

"Bana inanıyor musun?" Sesim şoktan çatlıyor. Pişmanlık göğsümü dolduruyor, beni vicdan azabına boğuyor.

"Evet, ama çok geç kaldım. Keşke ben-" Acı içinde kasılırken sesi aniden kesiliyor. Acısı geçtiğinde, "Özür dilerim" demeyi başarıyor. Gözleri kapanırken kelimeleri mırıldanıyor. Elimi tutuşu gevşiyor. Zar zor nefes alıyor.

"Çok geç kalmış sayılmazsın anne. Seni çok seviyorum. Çok özür dilerim." Bu sözleri söylerken sesim titriyor ve aklımın bir köşesinde onun sesini bir daha duyamayacağımı biliyorum. Daha fazla konuşma, kahkaha ya da gözyaşı olmayacak. İşte bu kadar.

Salıncağıma döndüm ve geceyi bekledim.

Gün doğmadan hemen önce babamın sesini duydum. Feryat ediyor ve evin içinde bir şey yere düşüyor. Orada oturmuş düşünemiyordum.

Şok tekrar tekrar üzerime çöküyor. Duyularım devre dışı kalıyor ve içimde ölüyor. Bir şekilde arka taraftaki salıncaktan babamın ağladığını gördüğüm merdivene geçiyorum. Yanına oturuyorum. İkimiz de konuşmuyoruz. Birkaç dakika sonra derin bir nefes alıyor ve gözyaşlarını siliyor. Omzumu sıkıca kavırıyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Sam merdivenlerin dibinde durmuş, bembeyaz parlak yüzüyle bize bakıyor. Sam bir an için her şeyi unutuyor ve bizimle oturmak için merdivenleri tırmanıyor.

BÖLÜM 25

Annemin yasını tuttuğumu sanıyordum ama tutmuyormuşum, bu şekilde değil. Günün çoğunu arka salıncakta hiçbir şeye bakmadan geçirdim. Beth Teyze beni hareket ettirdi ve elime birkaç tabak yemek tutuşturdu. Hiçbirini yemedim. Onları yere koyduğumda, hindim dolaşıp beni buldu. Bütün yemeği yedi ve tabağı da yemeye çalıştı.

Tabağı çabucak kaptım ve ulaşamayacağı bir yere koydum. "Tekrar uçabilmen için seni bir veterinere götürmeliyim. Yürümek berbat olmalı. Seni iyileştirdikten sonra, bahse girerim diğer akbabalarla takılmak için Paralı Yol'a gideceksin." Orada hiç görmedim.

Beth Teyze evin arkasından beni çağırıyor. Kuş pisliği yapıyorum. Beth Teyze bugün onu bir kez doldurmakla tehdit etti bile. Ailemdeki diğer kadınlarla birlikte durmadan ağlıyor ve yemek pişiriyor - yani ben hariç hepsi. Çoğunlukla beni yalnız bıraktılar.

"Sidney, unumuz bitmiş," diye açıklıyor annemin defalarca giydiği önlüğün tozunu alırken. Ayakkabılarına bakıyorum. Beyazlar. sanki çantayı düşürmüş gibi. Un pantolonuna yapışıyor. Ne olduğunu açıklamaya çalışırken neredeyse parçalara ayrılıyor.

Gözyaşlarını durdurmak için ona gülümsüyorum, "Daha fazlasını almaktan mutluluk duyarım, Beth Teyze. Ben oradayken başka bir şey ister misin?"

"Hayır, tatlım, sadece un çuvalı. Yarın için her şeyi bitirmeye çalışıyoruz." Ellerini önlüğe siliyor ve sonra beni kucaklıyor. "Döndüğüne sevindim."

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. İnsanlar bunu söylediğinde yaptığım şey bu, kısmen başka ne söyleyeceğimi bilmediğim için, ama aynı zamanda kalmayacağım için. Burada kalmaya hiç niyetim yoktu. Eve annemi gömmeye geldim. Ondan sonra da Teksas'a döneceğim. Henüz kimseye söylemedim. Bunun babamı öldüreceğini düşünüyorum ama burada kalamam. Pişmanlık beni boğuyor ve ne kadar uzun kalırsam daha da kötüleşiyor.

Beth Teyze beni mutfağa götürdü. "Minibüsümü al. Seni içeri almıyorum." Anahtarlarını bana fırlattı. Onları aldım ve dışarı çıktım.

Beth Teyze'nin üç küçük kızı ve SweeTarts gibi kokan bir minibüsü var. Tanıdığım biriyle karşılaşmamayı umarak birkaç blok ötedeki markete gidiyorum. Markete girmeden önce minibüsünü kendi başına park ediyorum, çünkü biri kapıları çalarsa çılgına dönecek. Ne aldığını buldum.

ve yola çıkmadan önce birkaç eşya daha aldım. Son çantayı da minibüsün arkasına yüklerken ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Birinin beni izlediğini düşünerek aniden dönüyorum ama kimse yok.

Ürkerek minibüse atladım ve koltukların altında baltalı bir katilin saklandığını düşünerek eve doğru yola çıktım. Sürekli arkama bakıyorum ama kimse yok. Yine de izlendiğim hissi kaybolmuyor.

Eve vardığımda, Beth Teyze çantaları almak için dışarı koşuyor ve içeride kayboluyor. Bagaj kapağını kapatıp arkamı döndüm. Dean ayakta duruyordu. Tam önümde. Vücutlarımız birbirine sürtünüyor ve ben yoldan çekilmek istediğimde Dean bileğimi tutuyor.

"Bekle. Seninle konuşmaya çalışıyordum."

"Sana söyleyecek bir şeyim yok." Elimi geri çektim ve içeri girmeye hazır bir şekilde arkamı döndüm.

"Annen için üzgünüm."

Ondan nefret ediyorum. Bunu söylemesinden, burada olmaya hakkı olduğunu düşünmesinden nefret ediyorum.

Yavaşça dönerek, kafamdaki her kötü niyetli düşünce yüzümde açıkça görülebilecek şekilde bakıyorum. Zihnimin içinde dönmeye başlıyorlar.

"Cehenneme kadar yolun var."

Dean sanki komikmiş gibi gülümsüyor. "Bu yeni halini seviyorum. Omurga çok yakışmış Sidney. Göğüslerini olduklarından daha büyük gösteriyor. Böyle durmayı sana yeni erkek arkadaşın mı öğretti?"

İçimde öfke birikiyor ve Peter'dan bahsettiğinde öfkemi zor tutuyorum. Cevap vermedim. Bunun yerine, beynimin uzaklaşmamı söyleyen pasifist tarafını dinliyorum.

"Ciddi misin? Sana başsağlığı dilemek için geldim ve sen beni içeri davet etmedin mi? Ne oluyor Sid?"

"Annem seni bahçeye gömmekle tehdit etti. Bu evde hoş karşılanmıyorsun."

Gülme cüretini gösterdi. "Evet, bunu hatırlıyorum. Görünüşe göre sana biraz geç inanmış. Hayat acımasız, değil mi? Sana inanmadığı için onca zaman eve gelmedin, ama gerçekten inandığı ortaya çıktı. Ne büyük kayıp." Sanki tüm bu durum önemsizmiş, hiç önemi yokmuş gibi susuyor. Öfke damarlarımda o kadar hızlı dolaşıyor ki onu ezmek istiyorum. Onu susturmak ve bana verdiği zarar kadar ona da zarar vermek istiyorum. Bu düşüncenin aklımdan uçup gitmesine izin veremem. Dean orada zavallı biriymişim gibi dururken içimdeki öfke gittikçe büyüyor.

Dean değişikliği fark ediyor ama deliliğin ne kadar derine indiğini bilmiyor. Arkamdan geldi ve elini belime doladı.

nazikçe, sevgiliymişiz gibi. "İşleri eskiden yaptığımız gibi yapmaya ne dersin?"

I
cebimde aynı bıçak var. Hissediyorsun, değil mi bebeğim?" Kendini bacağıma bastırıyor, böylece cebindeki bıçakla birlikte ne kadar tahrik olduğunu hissediyorum.

Zihnimde çarpık bir düşünce oluşuyor ve onu bırakamıyorum. Beni kendine çekiyor, hızla geliyor, büyüdükçe daha da karanlıklaşıyor. Hayır diyorum ve geri dönmeye çalışıyorum ama ne istediğini biliyorum. Kavgayı seviyor, benim korkmamı seviyor. Rolümü oynuyorum ve Dean beni sıkıca tutuyor. Bu sefer beni minibüsüne sürüklemesine izin veriyorum. Beni yan kapıya doğru itiyor ve vücudunu benimkine bastırıyor.

"İstediğini biliyorsun."

"O zaman gidelim." Gözümü kırpmadan yüzüne bakıyorum. Söylediğim her kelimedede ciddiğim. Onu yalnız istiyorum. Şimdi.

Dean'in ifadesi değişiyor. Kalçalarını benimkilere sürttüğünde gözlerini şehvet dolduruyor. Bu hareket kusup içime dönmek istememe neden oluyor ama yapmıyorum. Gümüş rengi parıltıları hatırlıyorum. Acıyı hatırlıyorum, ama en çok da annemi kaybetmenin vicdan azabını hâlâ tüm yoğunluğuyla hissediyorum ve hepsi onun suçu. Bunu bana, ona Dean yaptı. Benden her şeyimi çaldı.

Sanki biri beni izliyormuş gibi ensem hâlâ diken diken. Hızlıca etrafıma bakıyorum ama kimseyi göremiyorum. Sokak boş ve karanlık. Sokağın karşısındaki telefon direği ve onun sarı ampülü. Sanırım bu benim Dean'e olan tepkim; ne de olsa son seferinde onunla yalnız kalmak beni mahvetmişti. Bedenim her ayrıntıyı hatırlıyor ama her şeyin geri geldiğini hissetmek yerine hiçbir şey hissetmiyorum. Sanki kafamın içinde bir şey çalışmayı durdurdu. Zihnimin o mantıklı kısmı gevşedi ve yuvarlanıp gitti. Geriye kalan tek şey gittikçe koyulaşan bu düşünce.

Minibüsüne bindim ve Dean yola çıktı. Arabayı sürerken uzanıp elini kalçalarımın arasına koydu. Belli ki bütün kan kafasını terk etmişti. Çünkü bakışlarımı, dokunuşuna sanki orada değilmiş gibi karşılık verdiğimi fark etmiyor. Boşluk beni dolduruyor, düşüncelerimi tüketiyor ve ortaya çıkmaya çalışan her türlü mantık kırıntısını geri itiyor. Annem öldü ve yanımda oturan adam onunla olan tüm ilişkiyi yok etti. Eve dönebilirdim. Bilseydim geri gelirdim. Sessiz öfke içimde kaynıyor. Parçalanmış düşünceler, kasırgaya yakalanmış bir cadı gibi zihnimde uçuşuyor. Oradalar ve bir anda yok oluyorlar. Sonuçların önemi yok; artık hiçbir şeyin önemi yok. Her şeyimi kaybettim. Ruhum bedenimin içinde süründü ve öldü.

Dean yoldan çıkıp karanlık bir otoparka girer. En arkada büyük bölümü terk edilmiş eski bir oyun alanı vardır ve tam olarak Hatırladığım gibi. Dean arkamdan gelirken yerimize doğru yürürken gece havası yapış yapış ve adeta üzerime yapışıyor. Burası öpücükleri başka bir şeye dönüşmeden önce beni ilk öptüğü yer. Otoparktan manzarayı kapatan beton bir duvar var. Yalnızız, etrafımız uzun, karanlık ağaçlar ve mürekkep gibi gölgelerle çevrili.

Duvarın arkasına saklandığımızda Dean beni elliyor, elini gömleğimin altına sokuyor ve göğüslerimi sertçe sıkıyor. Açgözlü ve bana dokunmasını istemiyorum ama ona ulaşamıyorum, henüz değil. Kalbim daha çok çarpıyor. Uyanık kalmak için savaşıyorum ama zihnim kapanıyor, beynime kazınmış anıların dehşetine kapılıyorum. Anılar sanki yükseliyor cesetler ve dikkatimi istiyorlar, ama ben onlara teslim olmuyorum.

Dean beni olduğum gibi yaptı. Tepkimi çelikleştirdim ve zihnimi kafesledim. Bu sefer onu buraya ben getirdim, tersi değil. Benim onu asla unutmayacağım gibi onun da beni asla unutmayacağından emin olacağım. bir fetih olmayacağım. Dean beni duvara bastırırken boş boş bakıyorum. Beton dirseklerimi ısıyor. Dean'in elleri her yerde; belimde, gömleğimin altında, boynumda. Parmağının ucu yara izini takip ediyor. Kolyemin altındaki sahne zihnimde canlanıyor. Eski duygular zihnime sığıyor, beni ıslatıyor ve hemen yuvarlanıp gidiyor. Alışılmadık bir şekilde hareketsiz ve tamamen sessizim ama o bunu fark etmiyor. Bana iğrenç şeyler söylüyor. Nefes nefese kalan Dean beni sertçe duvara yaslıyor ve kalçalarını bana sürüyor, kot pantolonunun arkasından beni itiyor. "Sikimi ne kadar çok istediğini biliyorum Sid ve durmam için yalvarana kadar sana tekrar tekrar vereceğim. Bu şekilde seviyorsun; sevdiğini biliyorum. Söyle bana, bebeğim. Onu ne kadar çok emmek istediğini söyle."

Dean çok güçlü. Zaten zar zor hareket edebiliyorum ve pantolonu çıktığında söylediği her şeyi yapacak. Daha fazla bekleyemem. Göğsümü ellerine bastırıyorum ve uzanıp elimi cebine sokuyorum. Dean şaşırmış gibi bir ses çıkarıyor, sanki onu böyle yakalayacağımı hiç düşünmemiş gibi. Aletine dokunmam bir kazaydı ve asıl peşinde olduğum şeyi, yani bıçağını maskeleydi. Parmaklarım kabzaya dolandı ve cebinden aldım.

Geri çekiliyorum ve bıçağı açıyorum. "Bunu hatırlıyor musun?" Yüzüne doğru yaklaşıyorum.

Dean'in gözleri açılır ve geri adım atmaya çalışırken duvara çarpar. Gidecek hiçbir yeri yoktu. "Evet, bunu senin üzerinde kullanmamı ister misin?"

Gülüyorum ama hiç neşem yok. "Onu üzerimde kullandığın tüm zamanları, yaptığın her şeyi hatırlıyorum. Senden kalan o kadar çok yara izi var ki doğru düzgün düşünemiyorum. Kimse beni senden kurtaramadı ama sen annemin öldüğü gün buradasın ve bana tecavüze uğramamın benim suçum olduğunu, annemin bana inanmamasının da benim suçum olduğunu söylüyorsun.

"Bekle, bana inandı ve sen de biliyordun ve bu çok komik. Ha- ha gibi komik, trajik bir şekilde ironik." Konuşurken bıçağı boğazına değdiriyorum, ucunu boynunun derinliklerine doğru bastırıyorum. Beni bir arada tutan son ip de çözüldü ve rüzgârda savruluyor. Kimse beni kurtaramayacak. Geçen seferki gibi ve artık gölgelerde beni bekleyen bu adam olmayacak.

Dean bana küfrediyor, her türlü tehdidi savuruyor ama yapamıyor. boğazını kesmeden bıçağı olduğu yerde tutabilirim. Ucunu çeviriyorum ve boynundan aşağı bir kırmızı damlanın süzülüşünü izliyorum. Gözlerim onunkilere kayıyor. Kolumdaki gerginliği, içimdeki enerjiyi ve korkuyu serbest bırakma ihtiyacını hissediyorum.

İşte o zaman sesini duyuyorum. Gölgelerin arasından bana doğru geliyor. Önce halüsinasyon gördüğümü sanıyorum, sonra gerçekten Peter'ı görüyorum. Koyu renk saçları gözlerinde asılı kalır ve yüzü düşer. Konuşurken bir taşı tekmeliyor. "Her ne kadar ürküp boğazını kesmen gerektiğini düşünsem de, seni tanıyorum. Bunu yaptıktan sonra, her şey bittiğinde ne olacağını biliyorum." Peter yaklaşıyor.

Hareket edemiyorum. Peter'ın bıçağı almaya çalışacağını düşünerek bıçağı daha sıkı kavriyorum. Neden burada olduğunu ya da beni nasıl bulduğunu merak etmiyorum. Gümüş rengi parıltılar görüyorum ve bıçağın üzerimde olduğunu düşünüyorum. Saldırıya uğrayan benmişim gibi davranıyorum ve duramıyorum. Durmak istemiyorum. "Bunu benim üzerimde kullandı, aynı bıçağı. Beni içten ve dıştan yaraladı."

"Öyle olduğunu biliyorum." Peter yanımda ama koluma dokunmuyor. Koyu renk kirpiklerinin altından beni izliyor. "Peki ne bekliyorsun?"

"Ne oluyor lan?" Dean dehşete düşmüş görünüyor. Bıçağı tekrar döndürüyorum ve Dean vücudunu duvara doğru itmeye çalışarak geriliyor. Kesiğin derinleşmesini izliyorum ama bu kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak bir şey yapmıyor.

"Bu iş bittiğinde," diye sorar Peter, "ne yapacaksınız? Vücudundaki tüm kan çekildikten sonra, gözlerinizin önünde öldükten sonra ne yapacaksınız?"

Nefesimin sesi kafamı dolduruyor. Kontrol bendeymiş gibi hissediyorum ama değilim. Düşünemiyorum; gözümü kırpamıyorum. Peter'ın sorusunun cevabını bilmiyorum ama kolumu bırakamıyorum. Olduğum yerde kilitlenmiş, hayatımı mahveden adama bakıyorum.

"Gina'yı öldüren adamın adını biliyorum. Nerede yaşadığını ve ona ne yapacağımı çok iyi biliyorum. Gözlerindeki ışığın sönmesini izlemek bana büyük bir zevk verecek."

"Peki neden bu konuda bir şey yapmadınız?"

"Çünkü çoktan yaptım. Bir zamanlar senin şu anda olduğun yerde duruyordum ama durmadım. Bunu yapmanın seni hayatının geri kalanında geçmişine hapsedeceğini söylemek zorundayım. Bu adam seni mümkün olan her şekilde mahvetmiş olacak ve her gün bunu hatırlayacaksın. Öldükten sonra bile peşini bırakmayacak. Eğer o bıçağı boğazına sokup sefil hayatına son verirsen, o kazanır. Son nefesini verene kadar sana sahip olacak. Bunu mu istiyorsun? ne istiyorsun?"

Sözleri beni çok etkiledi. İçimde bir sürü duygu kıvrılıyor, onları içine tıktığım kutudan çıkmaya çalışıyor. "Buna bir son vermeliyim. Ona sahip olamam-" Peter'in nefesi boynumda. Eli yanımda ve yavaşça kolumun üzerinden kayıyor.

"O zaman bırak ben yapayım. Senin için bu işi halletmeme izin ver. Onu bir daha asla görmeyeceksin. Söz veriyorum. Bıçağı bana ver." Peter elini benimkinin üzerine koydu.

konusuyor ve avucunu benimkinin üzerine kapatıyor. Hafifçe geri çekiliyor ve bıçak Dean'in boynundan çıkıyor. Keskin bir nefes alıyor.

Peter beni kollarının arasına alıyor ve bıçağı erişilebilir tutarken yüzümü öpüyor. Kutu çatırdayarak açılıyor ve duygular şiddetle içime çarpıyor, o kadar sert ki titriyorum. "Özür dilerim Peter."

Dean boğuluyor ve parmaklarını boynuna bastırıyor. Parmakları kan içinde kalır. Bağırmaya başlar, "Seni çılgın kaltak, seni -"

Peter'in çenesi yapmadan önce gerilir. Yumruğu havaya kalkıyor ve Dean'e öyle sert vuruyor ki, Dean nefes almak için iki büklüm oluyor. Peter beni bırakıyor ve diğer yumruğunu Dean'in karnına indiriyor. Sonra Dean'in sırtına bir yumruk indiriyor. Peter Dean dizlerinin üzerine çökene ve gömleğine kan sızana kadar yumruklar gittikçe daha sert iner.

"Yeter," der bir ses ve Sean belirir. Eli cebinde. Sean'ın gözleri bana kayıyor ve sanki bana onay veriyormuş gibi başını sallıyor.

Peter nefessiz kalmıştır. Alnındaki teri siler ve şöyle der: "Ona Sidney'e bir daha bulaşırsa neyle karşılaşacağını söyle. Emin olun Ne demek istediğimi çok iyi biliyor." Peter'in gerginliği hissediliyor. Her bir zerresi kopacakmış gibi gergin.

Her şey çok çabuk oluyor. Sanki sersemlemiş gibiyim ve göz kırpmaktan başka bir şey yapamıyorum. Ne zaman bu hale geldim? Beni birini incitecek kadar ileri götüren şey neydi? Bir yanım iğreniyor ama diğ r yanım o kadar zarar görmüş ki Sean'ın Dean'in ödünç koparmasını umuyorum. Bana yaptığı her şey için, benden aldığı her şey için o adamın canının yanmasını istiyorum. O piç hayatımı çaldı ve neredeyse tamamen kaybediyordum. Eğ r Peter gelmeseydi.

İçimi bir ürperti kaplıyor ve gerçeklik beynimi yakalıyor. İnce bir ter tabakası tenimi kaplıyor. Yüzüm çok sıcak ama kollarım donmuş durumda. D ş nemeden, vücudum midemdekileri dışarı atmaya çalışırken belimden eğilmek zorunda kalıyorum, ama orada hiçbir şey yok, bu yüzden kuru kusuyorum. Peter sırtımı tutuyor ve benimle yumuşak bir şekilde konuşuyor. Sözleri kulaklarımdan süzülüyor ama onu anlamıyorum. Dean'i neredeyse  ld r yordum. Bu düşünce beni çok etkiliyor ve titrememi durduramıyorum.

"Bunu ben hallederim. Onu buradan götürün." Sean Dean'i boynundan yakaladı ve ormana doğ r sürükledi. Panik içime işledi. Olamazdım. bunun sorumlusu. Kötü insanlar böyle kararlarla oluşur. Ne kadar ileri gitmiş olursam olayım buna izin veremem.

"Bekle," diye boğuluyorum ama Sean durmuyor. Peter beni uzaklaştırıyor ve geriye bakma isteğimle savaşmak zorunda kalıyorum. "Onu öldüremezsin.  ld remezsin!"

"O pisliğı öldürmeyecek. Yalnız gelseydim öldürürdüm. Bu yüzden Sean bugün burada olmak için ısrar etti. Beni itiraf etmek istediğimden daha iyi tanıyor. Sean sadece o pisliğı kötülüklerin cezasız kalmayacağını hatırlatıyor. Sean duygusal olarak benden biraz daha kopuk. İstemeden de olsa onu öldürebilirim." Ellerine bakıyor, sanki bu kendisi hakkında bildiğı bir şeymiş gibi, sanki daha önce öldürmüş gibi.

Hıkırıklar boğazımda düğümleniyor ve titriyorum. Başımı sallıyorum ve kollarımı g beğime sarıyorum. Peter beni siyah bir spor arabanın yanına götürüyor. Araba Sean'ın, motosiklet de Sean'ın. Koltuğ  kayıyorum ve korkuya izin veriyorum beni sessizliğı boğuyor.

BÖLÜM 26

Ertesi gün Peter yanımda durur, ben gülümü Annemin tabutu. Herkes gidene kadar kalıyoruz. Sam benim bir yanıma, babam da diğer yanıma oturdu. Babam boş boş bakıyor. O zamandan beri ağlamamıştı.

öldüğü sabah. Beni gördüğünde gülümsüyor ve ona benzediğimi söylüyor. Onun sözleri aklımdan çıkmıyor. Ne zaman saçımı taramak ya da ağlamaktan makyajımın yüzüme bulaşmadığından emin olmak için aynaya baksam, annemin yüzünü görüyorum. Evin her yerinde onun resimleri var. Fotoğraflarında

Benim yaşımda olması beni en çok sarsan şey. Onun hayatının nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Çocukluktan yetişkinliğe geçtim ve onun kim olduğunu hiç bilmeden ayrıldım.

Sık sık annemi düşünüyorum ve keşke daha erken dönmek için daha fazla cesaretim olsaydı diyorum ama geçmişe bakmak ilerlememe yardımcı olmuyor. Peter bana bunu söyleyip duruyor. Ölünün yasını tutmak gerekir. Hıçkırığa hıçkırığa ağlamak gerekir ama gözyaşlarının gülümsemeye dönüştüğü ve anıların acıyla dolmadığı bir nokta var. Umarım o gün yakında gelir, ama şu ana kadar gelmedi.

Sean'ın arabasıyla eve dönüyoruz. Teksas'a dönene kadar Peter ödünç alacak. Koltuğumda kayıyorum. Konuşurken Peter'a bakmıyorum. "Patlamamdan korkmuyor musun?"

Dean'e ne yaptığımı hakkında konuşmadık ama düşünceler aklımdan geçiyor. Peter bana bakıyor. Bakışlarını yüzümün yan tarafında hissediyorum. "Hayır, sen çok şey yaşadın Sidney. Ve onun verdiği kötü kararlar onu yürüyen bir hedef haline getirdi."

"O gece bana söylediğin şeyler - aklımdan neler geçtiğini nereden biliyordun?"

Peter hemen cevap vermez. Direksiyonu daha sıkı kavlıyor ve yola odaklanıyor. Mezarlıktan dönüş yolumuz uzun ve Peter konuşabilmek için daha az kestirme bir yoldan gidiyor. "Biliyorum çünkü ben de aynı fırsatı yakaladım.

Gina'nın öldürüldüğü gece, adamlardan birine saldırdım ve onu kendi bıçağıyla bıçakladım. Duramadım. Düşünemedim. İçgüdüsel. O anı zihnimin bir köşesinde duruyor. Bıçağın elimde olduğunu ve etini parçaladığını hâlâ hissedebiliyorum. Kör edici ve yaptığım tüm iyilikleri bastırıyor. Onun için savaşmayı bıraktım. Kim olduğumu değiştirdim ama ruhumun derinliklerinde hâlâ aynı adamdım. Onu geri getirecek olsa yine

öldürürdüm.

"Sean seni bu yüzden gönderdi. Çok fazla zorlanırsam kendimi kaybedeceğimi biliyordum, zaten daha önce bir kez kaybetmiştim. Ne olduğunu bilmiyordum. Sen gittikten sonra Sean'a sordum ama bana bir hikaye anlattı ve ben de inandım. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu söyledi.

"Sonra Sean bana ondan nasıl para talep ettiğinle ilgili bir sürü saçmalık anlattı, hatta bana banka hesabını ve gönderdiği paraları gösterdi. Pis bir atış yaptı. Bunu bana daha önce biri yapmıştı ve beni yavaşlatacağını biliyordum. Sean benimle oynadı. Senden şüphelendiğim için özür dilerim. Buraya gelmem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm.

"Dün gece seni markete ve sonra da parka kadar takip ettim. Geçen gece deli gibi kavga ettikten sonra neden Dean'le gittiğini anlamadım. bir şey denediğinde. Bu yüzden seni takip ettim ve görünüşe göre Sean da adamı yere sermediğimden emin olmak için beni takip ediyordu.

"Sorunuza cevap vermek gerekirse, onu bıçakladıktan sonra nasıl hissedeceğinizi biliyordum, çünkü ben de yaptım. Asla böyle hissetmeni istemedim. O hayaletin gitmesini istiyorum ama yapabileceğim en iyi şey onu bir süreliğine uzaklaştırmak. Seni seviyorum Sidney. Keşke daha fazlasını yapabilseydim. Keşke her şeyi unutturabilseydim."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. "Birini mi öldürdün?"

Peter başını sallar ve yüzünde pişmanlık ifadesi belirir. "Nefsi müdafaaydı ama cinayet cinayettir. Adam kan kaybından öldü ve hastaneye götürülürken yolda öldü. Benim yüzümden öldü. Ne yaparsam yapayım, bu hep orada olacak. Bu yüzden o gece ne düşündüğünü biliyordum çünkü ben de aynı şeyleri düşünüyordum."

"Sean'dan para almadım. Aslında, ona söyledim."

Peter bana gülümsüyor. "Biliyorum. Buraya gelirken bana fazladan para verirsen kışına sokacağını söylediğini anlattı. O biraz hıyarın teki. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen onu daha sonra döveceğim." Şaka yapıyor, belki biraz.

"En azından biri sana göz kulak oluyor."

"Evet, sanırım." Peter arabayı benim sokağıma çekti ve ailemin evinin önünde durdu. Işıklar yanıyor ve evin kalabalık olduğunu biliyorum. insanlar ve yiyecekler. "Hemen içeri girmek zorunda mıyız?"

Peter başını sallar ve motoru durdurur. "Hayır, buna gerek yok. Bloğun etrafında yürüyelim. Hadi gel. Temiz hava iyi gelecektir."

Peter etrafta dolaşıyor ve beni arabadan alıyor. Yürümeye başladık ve telefonu çaldı. Biri ona mesaj atıp duruyor. "Kim o?"

"Jonathan." Peter elimi tutuyor ve bunu söylerken dosdoğru önüne bakıyor.

"Gerçekten mi? Ne istiyormuş?"

"İslip'teki bu yere gitmemi ve annemin onu neden öldürmek istediğini görmemi istiyor. Ayrıca burada kalmamı da istiyor. Meraklı çocuk şu anda bir işverenim olmadığını öğrendi ve tuhaf iş teklifleri yapıyor."

"Gerçekten mi?" Peter yüzünde hafif bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Ona ne söyledin?"

Peter eyer ayakkabısıyla bir kayaya tekme atıyor. "Ona ilgilenmediğimi söyledim. Ailenle istediğin kadar vakit geçirmeni istiyorum. Jon son ve en büyük hatasını düzeltmek için her zaman başka birini bulabilir."

"Peter..." Olduğum yerde durdum ve ona baktım. "Böyle şeyler söyleyemezsin. İşin ve paran yok."

Omuz silkiyor. "Bunu atlatmama yetecek kadar var. Ayrıca, artık seni terk edecek değilim; bedenim, zihnim ve ruhumla benimsin."

Onun için endişeleniyorum ve bu yüzümden okunuyor. Belki o da küçük kardeşi gibidir, kafası biraz bulutlarda dolaşıyordur. İnsanların yaşamak için paraya ihtiyacı var ve Peter başka bir iş bulmak için acele ediyor gibi görünmüyor. Üniversiteden ayrılış şeklinden sonra, başka bir yerde çalışabileceğinden bile emin değilim. Peter'ın ellerini bir iş başvurusu doldururken hayal edebiliyorum:

SON İŞİNİ BIRAKMA NEDENİ: *Öğrencimle yattım.*

Teknik olarak, benimle yattığında Peter'ın öğrencisi değildim - tabii bu gerçek anlamda değilse ve birisi uyumayı saymıyorsa - ama görünüş de

Lanet olsun. Hiçbir şey olmadan çok önce ikimiz hakkında söylentiler dolaşıyordu. Geçmişini düşünerek sııttım. Benden bu kadar hoşlandığını bilmiyordum.

Peter elimi sıktı. "O güzel aklınla ne düşünüyorsun?"

"Nasıl tanıştığımızı ve işlerin buraya varacağını hiç düşünmediğimi anlattım.

İyi ki yapmışlar. O ayları bir saniyesine bile değişmezdim."

Peter elimi dudaklarına götürüyor ve bana gülümsüyor. "Ben de öyle. Ve sonunda bana *kahve* verdiğin için çok mutluyum çünkü cidden kavrulmuştum ve hiçbir fikrim yoktu. Hem de hiç." Bana gülümsüyor.

"Peki şimdi ne olacak? Teksas'a geri mi dönüyoruz yoksa Jersey'li mi oluyoruz?" Peter dönüyor ve yürümeye devam edip köşeyi dönüyoruz. Yine benim evime doğru gidiyoruz. Yapabilirim

Buradan verandanın ışığını ve bir dizi ordu karıncası gibi sokakta yukarı ve aşağı park etmiş bir sürü arabayı görebiliyorsunuz.

"Jersey halkı mı? Kim böyle konuşur ki? Sen Long Island'lısın ve 'Connecticut'lıyım' lafını fark etmediğimi sanma, seni yalancı, çünkü fark ettim. Orada bir yerde berbat bir aksanın olması gerekiyordu, Bay New Yorker, benim gibi Jersey'den çıkan harika şeylere karşı doğal bir küçümseme ile birlikte."

"Yalan söylemedim. Teksas'a Connecticut üzerinden geldim." "Aynı fark, yalancı."

"Pek sayılmaz, kahveci kız." Peter beni birkaç ev ötede durduruyor ve yüzünde seksi bir gülümsemeyle gözlerimin içine bakıyor. "Ve sorumdan kaçtığını fark ettim, bu da bana henüz karar vermediğini düşündürüyor."

"Gerçekten ne yapacağımı bilmiyorum." Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum ve kendimi dengelemek için derin bir nefes alıyorum. Duygusal olarak kendimi ıslak bir mendil kadar güçlü hissediyorum. "Çok fazla zaman harcadım. Hâlâ bir ebeveynim ve çirkin üvey kız kardeşim var. Bu sefer kaçmamalıymışım gibi hissediyorum. Belki bir şeyleri düzeltebilirim ya da baştan başlayabilirim."

"Bekle bir saniye. Çirkin üvey kardeş Bay Hindi mi yoksa Sam mi? Çünkü bu unvanın ikisine de çok yakıştığını görebiliyorum."

"Bay Türkiye hakkında kötü konuşmayı kes." Tabii ki Sam'i kastetmiştim. Pislğin teki ama hâlâ kan bağı var. Önce arayı düzeltmeye çalışmadan onu tekrar gözden çıkarmak istemiyorum. Önce eve, sonra da Peter'a bakıyorum. "Peki onun adını ne zaman duydun?"

"Sam'in mi? Az önce söyledin ve ben de anladım. Sindirella, çirkin üvey kardeş, kıskanç ağabey. Anladım." Peter işaret parmağını şakağına vuruyor. "Ne kadar zeki olduğumu unutuyorsun."

Gülüyorum ve ona vuruyorum. "O değil! Kuş. Ona isim verdiğimi nereden biliyorsun?"

"Oh," Peter elimi tutuyor ve tekrar yürümeye başlıyor. "Seni ilk bulduğumda onunla konuştuğunu duydum. Teyzen dışarı çıkıp senden dükkâna gitmeni istemedi hemen önceydi. Sana doğru koşup kollarıma almak istedim ama olanları duydum ve parçaları birleştirdim. Çok geç gelmek benim açımdan aptalca bir hareketti ve beni yanında istediğinden emin değildim. Yemeğini akbabaya verdiğinde ona Bay Hindi dedin. Bence çok şirindi. Ona bir papyon almalıyız ya da bir şey."

"Artık Sean'ı dinlemeyelim, hiç, tamam mı?" "Bu şimdiye kadar duyduğum en parlak fikir. Katılıyorum."

BÖLÜM 27

Başparmağımı ekranda hızlıca gezdirerek Millie'den gelen mesajı yanıtlıyorum ve telefonumu masanın üzerine koyuyorum. Birkaç gün geçmesine rağmen henüz geri dönmedim. Millie hesap yaptı ve çok az kaldığımı fark etti. Ona endişelenmemesini söyledim ve telefonu kapattım. Ben sadece

Babamı henüz terk etmek istemiyorum. Etrafında olmam hoşuna gidiyor. Sadece bir odaya girip beni gördüğünde gülümsüyor. Yüzünde hep bir şaşkınlık var, sanki geri döndüğümü unutmuş gibi.

Peter bana bakıyor. Babam kanepede uyumasına izin veriyor, bu da çok yardımcı oluyor. Eğer uyuyamazsam, aşağı inip Peter'la kanepeye oturuyorum. Kollarını bana doluyor ve sabaha kadar televizyona bakıyoruz. Her seferinde birkaç saatliğine kendimden geçmeyi başarıyorum. Kendime zamanın kalbimdeki mengeneyi azaltacağını, eninde sonunda çözüleceğini ve yeniden mutlu olacağımı hatırlatıp duruyorum.

Peter kreplerini dürtüklüyor. Beth Teyze hala bizim için yemek yapıyor. İlk başta babam için burada olduğunu düşünmüştüm ama sanırım kendisi için burada. Annem ve teyzem iyi arkadaşlardı ve teyzemin mutfakta yemek yaparken kendini daha iyi hissettiğini söyleyebilirim. Ben çok şişmanlayacağım, Bay Hindi de morbid obez olmak. Kuş benim bitirmedığım her şeyi yiyor ve pastırmayı çok seviyor. Yarım kilo pişmemiş domuz pastırmasını paketi çatıdan atıp verandaya sıçratmak. Kuş için eski günlerdeki gibi olacak, kamyonlar hariç.

"Şu canavar için domuz pastırması saklamayı bırak." Peter uzandı ve benden bir şerit çaldı.

"Daha çok pastırma var, tatlım!" Beth Teyze mutfaktan sesleniyor.

Peter tam yemek üzereyken şeridi kapıyorum ve havayı ısıtıyor. Gülüyorum ve onu arka kapıdan Bay Hindi'ye fırlatıyorum. "Kendin al."

Peter şok içinde gözlerini kırpıttıktan sonra, "Bunu az önce yapmadın," diyor. Koyu renk, dağınık saçları, güzel yüzünde iki günlük kırıksıklıklar ve gözlerinde bir neşe parıltısı var. Koyu renk bir tişört göğsüne yapışıyor ve gözlerini olabileceğinden daha mavi gösteriyor. Peter hiç uyarmadan bana doğru eğiliyor ve yan tarafımı gıdıklıyor.

Neredeyse yerimden fırlayacaktım, ellerinden kaçmaya çalışıyordum ama Beth Teyze oradaydı. Spatulanın tersiyle ona vuruyor. "Masada bunları yapma, genç adam."

Gülüyorum çünkü o bir doktor ve teyzem onu bir çocuk gibi azarlıyor. Bu histerik bir durumdur ve Peter ne yapacağını bilemez. Sonunda gülümsemesini yutar ve şöyle der: "Özür dilerim hanımefendi. Bir daha olmayacak."

"Hanımefendi?" Beth Teyze ona ters ters bakar. "Kaç yaşında olduğumu sanıyorsun?"

Peter'ı gösterip gülüyorum. "Hadi, Dr. Granz, onun kışını öp ve özür dile."

Kafası karışmış görünüyor. Bu ifade Teksas'ta saygıyla karşılanıyor ama burada kadınlar yaşlı ve köhne oldukları anlamına geliyormuş gibi davranıyor. Ona gülmeye devam ediyorum ve spatulayla bir tokat da ben yiyorum.

Beth Teyze bana başını sallıyor. "Sofra adabı, Sidney. Ve şu şeyi beslemeyi bırak. Ona her gün domuz pastırması verirsen asla gitmez."

Peter, Beth Teyze'ye "Beni her gün pastırmayla beslemeye devam edersen asla gitmem," diyor.

Söylenecek en doğru şey buydu çünkü kırıları vardı. "Oh, dur." Sonra tabağını aldı ve "Sana biraz daha getireyim" dedi.

Peter kollarını göğsünde kavuşturduktan sonra kaşlarını sallıyor. Sandalyesini iki ayağı üzerinde duracak şekilde arkaya yaslıyor ve bana hayatımda gördüğüm en kibirli sırıtışı atıyor. "Beni hindiden daha çok seviyor."

"Herkes seni hindiden daha çok seviyor."

"Peki ya sen?"

"Şu anda mı, yoksa genel olarak mı?" Ona bakmıyorum. Kekten bir ısırık alıyorum, ya da almayı planlıyorum, ama Peter elimden kapıyor ve kek tabağıma düşüyor.

Ağır çekim bir dönüş yapıyorum ve Peter'ın kendinden memnun göründüğünü görüyorum. "Berbatsın."

"Hoşuna gitti."

Çenem şaşkın bir gülümsemeye dönüşüyor ve omuzlarını itiyorum. Sandalye altından kayıyor ve Peter yere devriliyor. Beth Teyze kapıda belirmek için o anı seçiyor. "Bu kadar yeter. Eğer çocuk gibi davranmak istiyorsanız, dışarı çıkın." Domuz pastırmasını Peter'ın tabağını aldı ve bizi alkışlamadan önce eline sıkıştırdı. "Hadi bakalım. Eşyalarınızı alın ve bahçede yiyin. Dışarı!"

Gülmemek için kendimi zor tutarak tabağımı alıyorum ve dilimi ısırarak kapıdan çıkıyorum. Peter yüzünde şok olmuş bir ifadeyle beni takip ediyor. Salıncağa geldiğimizde yanıma oturuyor ve şöyle diyor: "O bizi dışarı attı."

Yüksek sesle gülmeye başladım ve omzunu ittim. "Sen tam bir pislüksin."

"Sidney, kıcımdan başka bir şeye odaklan. Sanırım az önce teyzeni kızdırdık. Bizi kuşla birlikte bahçeye sürgün etti." Bay Hindi o anı ürkütücü bir şekilde ilerleyip yiyecek aramak için seçti. Ona Peter'ın pastırmasını fırlattım. "Oh, bunu az önce yapmadın."

"Sanırım yaptım. Bu konuda ne yapacaksınız Profesör?" Başımı yana eğiyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

Peter gülüyor ve bana saldırıyor. Yemek tabağım uçuyor, yarısı üzerime düşüyor ve geri kalanı salıncağın altında yere düşüyor. "Sen em!"

"Öyle demiştin." Peter beni geriye doğru itiyor, böylece salıncakta sırtüstü yatıyorum ve o da üzerime eğiliyor. Bileklerimi sıkıyor, bu yüzden korkmuyorum. Ayrıca alnımdan aşağı sanki kafamdan bir tavuk tarafından vurulmuşum gibi yumurta sarısı damlıyor. Peter parmağını sarı yapışkan maddeye batırıyor ve yanaklarıma doğru sürerek bir kalp yapıyor.

Ciyaklıyorum, tekmeliyorum ve gülüyorum. Onu itmeyi başardım ve Peter salıncaktan düştü. Yuvarlanıyorum ve onun üstüne düşüyorum. Yere düşen yiyecekleri kapıp birkaç çırpılmış yumurta alıyorum ve ağzına tıkmaya çalışıyorum - otlar ve her şey. "Ye şunu Ferro. Hadi, iyice aç."

Yüzünde korkunç derecede hınzır bir sırıtış beliriyor, bu da beni hareketsiz bırakıyor. "Sidney, lütfen, henüz kahve zamanı değil." O kadar sert gülmeye başlıyor ki, benimle birlikte tüm vücudu sarsılıyor.

"Tekrar söyle. Sana meydan okuyorum."

"Benimle edepsiz konuş-" Peter cümlesini tamamlayamıyor çünkü yumurtaları ağzına tikiyorum. Bana sırtıyor. Düşen yemeği tükürmek yerine çiğniyor ve "Biraz çıtır çıtır" diyor.

"Hey!" Babam arka verandadan bağırıyor. "Bırak onu. Bana hortumu getirtme, Sid!"

Yüzüm kıpkırmızı oluyor ve Peter'ın üzerinden kayarak yanına sertçe oturuyorum. Peter sırtımdan duramıyor. Babama bakıyor ve el sallıyor. Babam başını sallıyor. "Listemde olmak istemezsin evlat. Bir kürek ve uzun bir araba yolculuğu ile biter, ne demek istediğimi anlıyorsan. Onu hamile bırakırsan hayatını mahvederim evlat." Babam cevap beklemeden içeri girdi.

Peter ve ben birbirimize baktık ve ikimiz de deli gibi gülmeye başladık. Birkaç dakika sonra Peter çimenlere uzandı ve "Seni hamile bırakmadım, değil mi? Sadece kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu tür şeyleri bilmem gerekiyor ki sana ve bebeğe bir ev alabileyim ve baban öğrendiğinde cehennem gibi kaçabileyim."

"Hamile değilim, Peter. Doğum kontrol hapı kullanıyorum. O pislikle olanlardan beri kullanıyorum." Dizlerimi göğsüme çekiyorum ve Kollarını ayak bileklerime doladı. "Peki 2,5 çocuk, küçük bir ev ve tüm bu çit olayını istiyor musun?"

"Belki." O kadar sert sırtıyor ki benimle dalga geçtiğini ve *evet* demek istediğini anlıyorum. "Peki ya sen?"

"Olabilir. Bu muhtemelen beni kimin hamile bırakacağına ve evi kimin alacağına bağlı. Bunun gibi küçük şeyler."

"Ben." Peter'ın sesi ölümcül derecede ciddi. "Ya geceleri, her gece sana sarılan ben olsaydım? Ya çocuklarının babası olsaydım? Ve akbabanın vekil ebeveyni? Bunun hakkında ne düşünürdün?"

Bu düşünceyi düşünüyormuşum gibi parmağımı dudağıma götürüyorum. "Dans olacak mı?"

Başını sallıyor. "Her zaman. Pastırma var mı?"

Gülüyorum. "Tabii ki. Pastırma olmadan Amerikan rüyası nedir ki?"

"Beni aşk tutamaçlarıyla seveceğine söz vermelisin, çünkü senin Teyze pişiriyor ve çok miktarda domuz pastırması tombulluğa neden olacak." Peter ellerini başının arkasında birleştiriyor. Onda tombul bir şey yok ve akbaba gibi yiyor.

"Sadece beni sonsuza kadar seveceğine ve bana ömür boyu kahve vereceğine söz verirsen. *Kahveyi* gerçekten sevdiğim ortaya çıktı." Ona göz kırpyorum ve artık gülümsememi tutamıyorum. Yüzüme yayılıyor ve içime sızıyor. "Son birkaç gün hem çok zor hem de çok harikaydı. Gitmeni istemiyorum ama gitmen gerektiğini biliyorum. İşler sonsuza kadar bu şekilde kalamaz."

"Kim demiş yapamazlar diye?" Peter yere saçılmış yiyeceklere bakar. Bay Hindi geri dönmüş, yumurta ve çörek kalıntılarının yanında bir parça sosis gagalamaktadır. Peter dökülen yemeğe doğru koşuyor ve kuşu kovuyor. Birkaç kez yemeye çalıştığım çöreği kaldırıp fırçalıyor. "Bütün bu romantik şeyi ben planladım, ama sana şunu sormama izin ver, benimle evlenir misin?"

Sanırım şaka yapıyor. Saçımı kulağımanın arkasına atıp ona takılıyorum. "Kahveyi sen de seviyorsun, itiraf et."

Peter dizlerinin üzerinde bana doğru yürüyor ve keki bana uzatıyor. "Kahveyi seviyorum. Ben de seni seviyorum."

Keki aldım ve baktım. "Ne?"

"İkimizin de yere düşen yiyecekleri yiyemeyeceğimizi biliyorum ama içindeki sürprize bakmaya ne dersin?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Güldüm ve ona baktım. O ne yaptı ki? Parmağıma sert bir Şey çarpana kadar keki çekiştirmeye başladım. Kırıntıları fıraladıktan sonra, parmaklarımın arasında bir elmas yüzük tutuyorum. Yzğe bakıyorum ve sonra Peter'a dönüyorum. "Gerçekten bana mı soruyorsun?"

"Evet, hayatımın geri kalanını seni mutlu ederek geçirmek istiyorum. Benimle evlenir misin, Sidney?"

Yüzüm hayal edebileceğim en kötü ifadeye bürünüyor. Kahkaha ve gözyaşları birbirine karışıyor ve ben bir koyun gibi meliyorum. Peter kararsızca gülümsüyor, cevabımı bekliyor ama ben konuşamıyorum. Kollarımı boynuna doluyorum, neredeyse onu devireceğim ve başımı sallıyorum. "Evet, evet!"

Peter beni kaldırdı ve etrafımda döndürdü. Beni yere bırakana kadar ikimiz de çığlık atıp güldük. Sonra Peter arka kapıya bağırıyor, "Evet dedi! Artık dışarı çıkabilirsin!"

nce şaşkınlıkla ona, sonra da kapıya bakıyorum. Teyzem yüzünde ağlamaklı bir gülümseme ve elinde hala spatula ile bize doğru koşuyor. İkimize de aynı anda sarılıyor ve tutarsız gevezelikler yapıyor.

Uzaklaştığımızda, babam sert bakışlarla orada duruyordu. "Sylediğimde ciddiye dim. Ona iyi bak."

"Yapacağım, efendim." Peter bana dönmeden önce babamın elini sıkıyor ve bana öyle sıkı sarılıyor ki kafam yerinden fırlıyor.

Sam onların arkasında, Sam gibi görünüyor. Bugün surat asıyor çünkü Dean bir hevesle taşınmaya karar verdi. Sanki adam eşyalarını toplayıp kaçmış gibi.

Sam bana bunu söylediğinde o kadar sevindim ki bunu saklamakta zorlandım. Dean'i bir daha görme şansımız yok. Sean ve Peter onunla işlerini bitirdikten sonra Dean kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtıp katı. Dean Sam'e hiçbir Şey söylemedi, sadece bu cehennem çukurundan bıktığını ve Daha iyi bir yere.

Sam mutluymuş gibi davranmaya çalışır. "Tebrikler Sid. Senin adına sevindim." Bana çabucak sarılıyor ve sonra Peter'a doğru yürüyor. "Ona kötü davranırsan beni kıına tekme yi basmak zorunda bırakma."

Peter'ın tepkisini görmek için izliyorum ve umarım Sam'in kafasını omuzlarından düşürmez. Sam her zaman yanlış Şeyi söyler ve şimdi de bir istisna değil.

Peter kardeşime orantısız bir sırıtış atıyor ve onu babamın bana sarıldığı gibi bir kucaklamanın içine çekiyor. "Aklıma bile gelmezdi, evlat. Ben de hep senin gibi zıplayan bir kardeşim olsun isterdim!" Sam yüzünde komik

bir ifadeyle

geri kalanımız gülerken onun yüzü. Sam sonunda gülümsüyor ve Peter'a elini uzatıyor. Tokalaşıyorlar ve eğilip duyamadığım başka şeyler söylüyorlar.

"Senin paranın peşinde olduğunu biliyordum, Pete. Yoksa neden evet desin ki?" Hızla topuklarımın üzerinde dönüyorum. Sean herkesin arkasında duruyor ve kendini beğenmiş görünüyor. Deri ceket ve motorcu botları var ve bir kolunun altındaki kaskıyla korkutucu görünüyor. Eminim babam Sean'ı değil de Peter'ı seçtiğim için mutludur.

"Eşek herif!" Peter gururla, "Geldin!" der. Peter iki saniye içinde kardeşini kucağına alır. Çocukluklarından beri yaptıkları gibi birbirlerinin önce sırtına sonra da yüzüne tokat atıyorlar.

"Tabii ki geldim. Ona bir yüzük vereceğini söylediğinde, yanlışlıkla yemediğinden emin olmak istedim. Kim kekin içine yüzük koyar ki?" Sean onaylamaz bir tavırla başını sallar, sanki evlenme teklif etmek için aptalca bir yolmuş gibi.

"Sen hiç kibar olmaz mısın?" diye soruyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturup ona ters ters bakıyorum.

"Cidden bana bu soruyu mu soruyorsun?" Sean bana doğru yürüyüp küçük bir kutu uzatırken gülümsemesini gizlemeye çalışıyor. "Al bakalım."

Etrafıma bakındım. "Eğer Bay Türkiye'nin kalbi burada bir yastığın üzerindeyse-"

"Sadece kutuyu aç, ukala." Sean arkasını döner, ama babası ve Beth Teyze'den aldığı düşmanca bakışlar tekrar geri dönmesine neden olur.

Kağıdı çekince küçük siyah bir kutu çıkıyor. Dürüst olmak gerekirse, açmaya korkuyorum. Peter'a bakıyorum. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" Başını sallıyor ve bir adım daha yaklaşıyor.

"İnsanlar genellikle bu tür soruların cevabını kapağı kaldırarak bulurlar." Sean'ın bakışları benimkileri yakalıyor. Yüz ifadesi neredeyse kutuyu açmam için bana meydan okuyor ki bu beni tamamen korkutuyor. Etrafımda hindimi arıyorum, bu sefer ciddi bir endişe içindeyim. "Tanrı aşkına." Sean öne doğru uzanıyor ve kapağı kaldırıyor. Küçük kutunun içinde bir yastık var. Yastığa pirinç bir anahtarı yerinde tutan küçük bir fiyonk iliştirilmiş.

Yayı çözdüm ve anahtarı kaldırdım. "Nedir bu?"

"Beyaz çitli küçük ev, iki çocuk hariç, Çünkü bunu seninle yapmayacağım." Sean'ın alaycı tonu Peter'ın uzanıp kardeşinin kafasının arkasına bir şaplak atmasına neden olur.

Anahtara bakıyorum. "Bize bir ev mi aldın?"

"Evet, hoşuna gideceğini düşünmüştüm." Başımı sallıyorum ve anahtarı ona uzatmaya çalışıyorum ama Sean geri adım atarak, "Geri dönmek yok Sidney," diyor.

"Şey." Ne diyeceğimi ya da ne soracağımı bilemiyorum. Hediye çok fazla ve son derece beklenmedik. Kabul etmemem için yüzlerce neden düşünüyorum ama Sean'ın duruşundaki bir şey bana bunun onun için ne kadar zor olduğunu, gerçekten arayı düzeltmeye çalıştığını ama bu konuda tamamen berbat olduğunu bildiğini söylüyor. Bütün bu durum garip. Sean ilk günden beri hıyarın teki. Peter'ın kardeşinin bu versiyonuyla ne yapacağımı bilmiyorum.

Rahatsızlığımı bastırmak için yutkunuyorum ve "Nerede?" diye soruyorum.

"Buradan çok uzakta, en az dört beş blok ötede." Sean işaret ediyor ve dudaklarının kenarları gülmek ister gibi seğiriyor. "İkinci şansların zor elde edildiğini duydum ve sizin de kendi şansınızı elde ettiğinizden emin olmak istedim."

"Bize bir ev mi aldın?" Peter sonunda söyledi ve sesi benim kadar şaşırmıştı.
am.

"Neden herkes bana deliymişim gibi bakıyor? Nereye gidiyordun? yaşamak için? Bir eve ihtiyacın vardı, değil mi?" Sean onay için Beth Teyze'ye bakar, onun da aynı fikirde olmasını beklemektedir.

Kaşları kıvrılmış saçlarının altından yukarı doğru çıkmış. Sean'a yanlış bir şey aldığını belli eden bir ses tonu kullanıyor ama ona karşı beş yaşındaymış gibi nazik. "Nişan hediyeleri genellikle kurabiye kavanozlarıdır canım.

Küçük bir şey. Bir ev küçük değildir."

Bu herkesi güldürür. Sean sırtır ve kahkahaların yuvarlanmasına izin verir. "Peki, düşün için onlara daha büyük bir ev alacağım."

"Hayır, hayır! Bir ev yeter." Sean'ın önünde durmuş, yüzüne bakıyorum. Bir an için Avery'nin ona baktığında gördüğü şeyi gördüğümü sanıyorum ama sonra duvarlar yükseliyor ve o şey kayboluyor. "Avery'den hoşlanmadığını sanıyordum.
Ben."

Sean, "Ben öyle bir şey demedim," diye yanıtlar.

"Evet, söyledin. 'Senden nefret ediyorum' gibi bir şey söyledin."

Önemi yokmuş gibi omuzlarını silkiyor. "Evet, meğer dalga geçiyormuşum. Çoğu erkekten daha omurgalı birisin, bu da takdir edilecek bir şey."

"Bana hayran mısın?"

"Ben öyle bir şey demedim." Sean sırtıyor ve bizden uzaklaşıyor. Yürürken omzunun üzerinden konuşuyor. "Ona iyi bak, Peter. Birkaç hafta

daha şehirde kalıp işleri toparlamaya ve Jonathan'ı kendinden kurtarmaya çalışacağım.

Bu çocuk böyle giderse evlatlıktan reddedilecek ve mirasçılık meselesini benim üzerime yıkmaya çalışmalarını istemiyorum. Her neyse, istediğin zaman ziyarete gel ve nişanlını da getir."

Sean evin yan tarafında kayboluyor. Birkaç dakika sonra havalanırken bir motosiklet motorunun sesini duyuyoruz. O ana kadar herkes Sean'ın kaçık bir Noel Baba olduğunu düşünerek birbirine bakıyordu.

Bir nefes verdim. "Bu beklenmedik ve biraz da tuhaftı."

"Hem de çok. Sean herkesten nefret eder ama sen onu kazandın." Peter yanağımı çimdikliyor ve ben onu uzaklaştırırken gülüyor. Sean'la iyi geçinmek çok garip.

"Muhtemelen bize müştemilatı olan bir kulübe almıştır."

Babam bu konuşma sırasında ilk kez konuşuyor. "Son baktığımda Sycamore'da hobo tarzı evler yoktu. Bence adam sana gerçekten bir ev aldı."

Peter elimi tutuyor ve dudaklarına götürüyor. "Yeni evinizi görmeye gitmek ister misiniz, geleceğin Bayan Granz'ı?"

"Kesinlikle. İnanmak için görmem gerek. Eğer Sean benden hoşlanıyorsa, Sean efendi olduğu için tüm kötülük ekseni teorim suya düşmüş demektir." Sean'ın neden etrafına bu kadar çok dikenli duvar ördüğünü merak ediyorum. Sanki kimsenin ona ikinci bir bakış atmasını istemiyor, bırakın yaklaşmayı.

Tüm aile bizi takip ediyor.

Kutunun içinde. Sean bunu kutunun kapağına süslü bir yazıyla yazdırmıştı. Açtığımda ne olduğunu anlamadım. Yeni evimizin adresi değil de anahtarı aldığı dükkân olduğunu sanmıştım.

Peter ve ben evin önünde durduğumuzda, ev o kadar şirin ki heyecanıma engel olamıyorum. Küçük bir Cape Cod, gri ve beyaza boyanmış, büyük bir

Kapıda mavi fiyonk var. Ön bahçe çiçeklerle süslenmiş.

Annemin bahçeleri gibi. Shasta papatyaları, impatienler ve büyük yapraklı hostalar her yerde. Sean onun bahçelerini aynen kopyalayıp buraya koymuş gibi görünüyor. Ağlamaya başlayacağımdan korkarak dudaklarımı elimden geldiğince birbirine bastırıyorum.

Peter beni arabadan indiriyor ve el ele kaldırımdan ön kapıya doğru yürüyoruz. "Anahtar, Bayan Granz." Anahtarı Peter'a veriyorum ve o da kapıyı açıyor.

Tekrar çiçeklere ve taze boyaya bakıyorum. "Bunu nasıl bu kadar hızlı yaptı?"

Peter omuz silkiyor. "Sean. O nasıl bir şey yapıyor ki?" Peter elimi tutup boynuna doladıktan sonra ayaklarımı yerden kesiyor. Ben de

Beni kaldırdı.

"Ne yapıyorsun?"

"Burası bizim evimiz olacak. Seni eşikten geçirmek zorundayım. Yoksa beni taşımayı mı tercih edersin?" Peter bana sııttı.

"Düğün günümüzde seni ben taşıyacağım."

"Anlaştık." Peter beni içeri taşıdı ve durdu. Ev çok güzel ve tamamen mobilyalı. Çenem düşüyor ve her şeyi yeterince hızlı algılayamıyorum. "Vay canına." Peter yavaşça dönüyor, hala beni tutuyor. Paslanmaz aletler, granit tezgahlar ve şimdiye kadar gördüğüm en şirin bistro setiyle donatılmış yeni bir mutfak var. Odanın koyu renk zemini, içinde bulunduğumuz oturma odasına doğru akıyor. Kabarık beyaz bir kanepe, gömme kitaplıklar, köşede bir şömine ve kocaman bir televizyon var. Babam onaylayarak homurdanıyor ve kanepede bir koltuk buluyor.

Peter tekrar dönüyor ve üst kattaki yatak odalarına çıkan dar bir merdivenle karşılaşıyor. "Gidip bakmak ister misin?"

"Tabii ki evet. Bunu gördükten sonra merdivenlerden koşarak çıkmak istiyorum." Peter beni yere bırakıyor ve benimle birlikte merdivenlerden yukarı yürüyor. Koridorda küçük bir banyo ve yatak, komidin ve rahat bir sandalyeyle tamamlanmış hoş bir ikinci yatak odası var. "Burası çok güzel."

Peter ana yatak odasının kapısını aralıyor ve "Buna bayılacaksın" diyor. Arkasından yaklaşıp etrafa bakmaya çalışıyorum ama Peter kapıyı çekince göremiyorum. "Sean'la konuşurken bazı şeylerden bahsettim. Bunların hiçbirini yapmasını ben söylemedim. Kendi başına çözdü."

Sinirli bir şekilde gülüyorum. "Tamam, şimdi beni korkutuyorsun." Peter usulca gülümsüyor ve kapıyı iterek açıyor. Kapı aralığında donup kaldım. "Aman Tanrım, bu çok güzel." Baktığım her yer mükemmel. Oda yumuşak renklerde, çok soluk bir mavi ve büyük beyaz pervazlar. Koyu zemin, yansımamı görebileceğim kadar parlak bir cilayla boyanmış. Büyük bir yatak bir duvara yaslanmış, yastıklı bir yatak başlığı var ve tutamlarına küçük mücevherler yerleştirilmiş. Üstünde tüylü beyaz bir yatak örtüsü ve tavandan yere kadar uzanan, yatağın başını örten şeffaf bir kumaş var. Köşede antika bir plak çalar var. Yavaşça ona doğru yürüyorum, eski bir Victrola'nın reproduksiyonu olduğunu düşünüyorum, ama üzerinde durduğumda bir kez daha bakıyorum. Pikabı gösterdim. "Aman Tanrım! Bu gerçekmiş!"

Peter dolabın içinde dolaşıyor - en azından ben dolap olduğunu sanıyordum, ama sesi yankılanıyor. "Plak etiketini oku."

Siyah diske baktım ve ciyakladım. "Bu Benny Goodman! Bunları nasıl bulmuş?" Plağı çizmemeye dikkat ederek çaları açıyorum ve en sevdiğim şarkılardan birini duyuyorum. "Aman Tanrım, Peter. Bu daha fazla olabilir mi mükemmel mi?"

"Bilmiyorum. Henüz bu odayı görmedin." Kafasını uzattı ve "Gel de bir bak." dedi.

Depo gibi bir şey olduğunu düşünerek küçük kapıdan içeri giriyorum ve sonra ağzım açık kalıyor. Tavan arası büyük bir ebeveyn banyosuna dönüştürülmüş. Tavan penceresinin altında beyaz, pençe ayaklı bir küvet duruyor. Beyaz dolaplar, dövülmüş bakır lavaboların üzerinde ortalanmış büyük aynalarla duvarları kaplıyor. Küçücük Soluk mavi cam karolar duvar nişlerinin içinde parıldıyor ve odanın köşesine güzel, büyük bir duş yerleştirilmiş. Orada durup bakıyorum.

"Bunu yapacak zamanı nasıl buldu?"

Peter arkamdan yaklaşıyor ve kollarını belime doluyor. "Bariz cevap, bunu seninle tanıştığı gece başlatmış olması, ama davranışlarına bakılırsa bu inanılmaz görünüyor."

"Birazcık, evet."

"Ona seninle evlenmek istediğimi, aradığım kişinin sen olduğunu söyledim. O gecedan itibaren senin hakkında ciddi olduğumu biliyordu." Peter beni kollarının arasında çevirdi. "Bu harika bir hediye."

Başımı salladım ve gülümsedim. "Bu, babamdan ayrılmak zorunda kalmayacağım ve seninle yeni bir başlangıç yapabileceğimiz anlamına geliyor, peki ya iş?"

Peter beni bırakıyor ve arka cebinden telefonunu çıkarıyor. Konuşurken ekrana dokunuyor. "Aynı banka hesabını paylaşacağımız için mali durumumuzu bilmen gerekiyor. Al" -telefonunu bana uzatıyor- "bir göz at."

Aldım ve ekrana baktım. Yanlış gördüğümü düşünerek birkaç kez göz kırpiyorum. Yukarı baktığımda Peter gülümsüyordu. "Meteliksiz olduğunu söylemiştin." Anlamıyorum. Parası var. Peter istemezse çalışmak zorunda değil, hem de hiç. Hesabında Sean'ın Ferro malikanesinde bana teklif ettiğinden daha fazla para var.

"Varis olmadığımı ve iyi olduğumu söyledim ve öyleyim. Güven fonuma yatırım yaptım ve iyi kazandım. Maaşımla geçindim, böylece fon büyümeye devam etti. Sean ya da Jon kadar zengin değilim ama beş parasız da değilim." Peter bana sırtıttı. "Sana bakacağımı söylemiştim. Gerçekten hiçbir şeyim olmadığımı mı düşündün?"

Başımı sallıyorum ve gözbebeklerimi yüzüme geri itiyorum. "Şey, evet.

Oturma odan tahta mobilyalarla doluydu. Bir profesörün evinden çok bir yurt odasına benziyordu."

Omuz silkiyor. "Benim evim değildi, o yüzden onarmak için fazla para harcamadım.

Seninle tanışana kadar bunun için bir neden yoktu."

"Yani çalışmak zorunda değil misin?" Peter başını sallar. "Ama eminim öğretmenlik yapmak istiyorsundur."

Başını salladı ve bana doğru adım attı. "Evet, sınıfta olmayı seviyordum." "Bu konuda bir şeyler yapmamız gerekecek."

"Aslında," diyor Peter ve o kara kirpiklerinin altından bana bakıyor, "Zaten baktım. Jon'un düşüncesiz biri olduğundan bahsetmiştim ya? Birkaç yıl önce buralardan bir şey satın almıştı."

"Ne satın aldı?"

"Özel bir okul. Seksi bir kızı etkilemeye çalışıyordu."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" Bunun Jon'un bir kızı etkilemesine nasıl yardımcı olacağını hayal edemiyorum ama Sean ve Peter'ın en genç Ferro hakkında söylediklerine bakılırsa kulağa doğru geliyor.

Peter gülerek, "Jonathan Ferro Hazırlık Okulu buradan yaklaşık bir saat uzaklıkta ve İngilizce öğretmenine ihtiyacı var" diyor.

"Öyle mi Profesör?"

Başını sallıyor. "Annem hışımlla çekip gittikten sonra Jon, annem ve son yatırımla başa çıkmasına yardım edersem beni kral yapacağını söyledi. Bu okulun nerede olduğunu fark ettiğimde, evet dedim. Sinsi planımdaki tek pürüz Teksas'a geri dönmek isteyip istemediğin ya da evlenme teklif ettiğimde hayır deyip demediğindi. Bu arada hindinin yüzüğünü yiyeceğini düşünmüştüm... Şişman kuştan bahsetmişken, buraya gel." Peter pencereye doğru ilerler ve perdeyi geri çeker. "Şuna bir bak."

Aşağı bakıyorum ve verandanın hemen yanında kocaman bir tünek ve üzerinde oturan büyük siyah bir kuş görüyorum. "Sean biz ayrıldıktan sonra Bay Hindi'yi getirmiş."

"Peki"-Peter beni ona doğru çeviriyor-"burada mı kalıyoruz yoksa Teksas'a geri mi dönüyoruz?"

"Yeniden başlamanın zamanı gelmiş gibi görünüyor ve burası mükemmel bir yer, mükemmel bir ev ve mükemmel bir koca adaylı."

Peter beni kollarının arasına alıyor ve başını eğerek dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Uzaklaştığında, "Seni seviyorum, Sidney Colleli." diyor.

"Ben de seni seviyorum, Peter Granz. Şimdi bana şu hep bahsettiğin kahveden ver."

YAZARIN NOTU

Peter (Ferro) Granz ve Sidney'i seven tüm muhteşem hayranlara teşekkür ederiz! Sizler HASARLI 1'i en çok satanlar listesine soktunuz ve orada uzun süre kalmasını sağladınız!

Peter'ı seviyorsanız, diğer Ferro Kardeşler'in yer aldığı iki seriye daha göz atmalısınız: THE ARRANGEMENT tehlikeli ve yıkılmış Sean Ferro'nun etrafında dönüyor ve STRIPPED en küçük Ferro kardeşi Jonathan'ın hikayesini anlatan bir roman.

Bu üç seri, size sevdiğiniz karakterlerden daha fazlasını veren noktalarda kesişiyor!

FERRO KİTAP AİLESİ

Üç dizi Ferro kardeşlerin hikayesini anlatıyor. Keyfini çıkarın!

HASARLI

(Peter Ferro'nun Hikayesi)

*

DÜZENLEME

(Sean Ferro'nun Hikayesi)

Cilt 1 - 7 mevcut

[*The Arrangement Vol. 1'i şimdi alın.*](#)

*

STRIPPED

(Jonathan Ferro'nun Hikayesi)

Bir Roman

[*Stripped için bugün ön sipariş verin.*](#)

**FERRO kardeşlerin hiçbirini kaçırmamak için
AWESOMEBOOKS yazıp 22828'e gönderin, çıkış
gününde bir e-posta hatırlatması alacaksınız ve
[STRIPPED için bugün ön sipariş verin.](#)**

TURN THI PAG I

iDseeliow3enuFe:rozn4flver)-1net

uiNewYorž meLese igsene

INCI I DÜZENLEME

a" exre@tfr0m

THE ARRANGEMENT
vO. 1

BY
H.V. WARD

BÖLÜM 1

Gece havası buz gibi. Boktan arabamın içinde bu küçük siyah elbiseyi giymek zorunda kalmamın da bir faydası yok. Kırmızı ışıktaki motoru çalışır halde tutmaya çalışırken titriyorum. Küçük, hırpalanmış arabam yirmi yıl öncesinden kalma ve ayağım frendekeyken motoru devirmezsem stop ediyor. Otomatik olması gereken bir arabayı iki ayağımla kullanıyorum. Isıtıcı çalışmıyor. Eğer açmaya çalışırsam, yüzüm beyaz dumanla kaplanacak. Bu harika, tamamen alçakgönüllü bir şekilde. En azından araba benim. Çoğu zaman beni gitmem gereken yere götürüyor.

Işık yeşile dönüyor ve ben beceremiyorum. Arabaya yeterince gaz vermedim ve titreyip durdu. Homurdanıyorum ve eter kutusuna uzanıyorum. Arkamdaki arabalar korna çalıyor.

Onları görmezden geliyorum. Etrafımdan dolaşabilirler. Yanımdaki koltukta duran kutuyu alıp kapımı tekmeleyerek açıyorum ve kaputa doğru yürüyorum. Kutuyu sallayıp motor girişine püskürtüyorum. Artık anahtarı çevirir çevirmez araba çalışacak ve ben de utanç içinde yoluma devam edebileceğim.

Gece havası keskin ve egzoz gazıyla dolu. Bu yol her zaman kalabalıktır. Günün hangi saati olduğu önemli değil. Kızgın sürücüler etrafımda dolaşıyor. Herkesin her zaman acelesi vardır. Bu New York'un zihin yapısının bir parçası. Bir araba dolusu adam yanımdan geçip giderken bana laf atıyorlar. Onlara ters ters bakıyorum ve gözden kaybolurken kahkahalarının yankısını duyuyorum.

Bu gece daha kötüye gidemezdi. Eter kutusunun kapağını kapattım. Sonra olan oldu. Gecem bir anda berbat bir hal aldı.

Kaputu indirdiğimde çarparak kapanıyor ve ön camdan bakıyorum. "Ciddi misin?" Koltuğuma atlayan adama söylüyorum. Üzerinde bir zamanlar mavi olan kabarık bir palto var ve haftalardır tıraş olmamış. Anahtarı çeviriyor ve dandik arabam kükreyerek canlanıyor. Gaza basıyor ve etrafımdan dolanarak havalanıyor. Işeritte durup ona bakıyordu. Ne salak ama. O çöp parçasını kim çalar ki?

Yine de, o benim arabam ve ona ihtiyacım var. Yaşadığım geceden sonra, peşinden koşmak istemiyorum ama mecburum. O arabaya ihtiyacım var. Tam gaz koşmaya başladım. Donmuş havayı ve egzozu emdikçe ciğerlerim yanmaya başlıyor. Olukta yatan çöplerden kaçınarak banketten aşağı koşuyorum. Dikkatim tek başına arabama odaklanmış durumda. Vücudumu daha fazla zorluyorum ve kaslarımın itiraz ettiğini hissediyorum ama geri çekilmiyorum. Kaçıyor.

Motosikletli bir adam yanımda yavaşladığında bir blok koşmayı başardım. "O adam arabayı çaldı." Sesi şok olmuş gibiydi.

Siyah kasktan yüzünü göremiyorum. Renkli bir vizörü var. yüzünü örtüyor. "Hadi canım, Sherlock," diye hayıflanıyorum ve koşmaya devam ediyorum. Çantam arabada, işe uygun tek çift topuklu ayakkabım, kitaplarım, kahretsin, kitaplarım. Onlar için bin dolardan fazla ödedim. Arabadan daha değerliler. Daha hızlı koşuyorum. Chucks ayakkabılarım ileriye doğru koşmama yardım ederken elbisem kalçalarımın etrafında genişliyor. Vücudum bunu yapmak istemiyor. Yan tarafımdaki dikiş patlayacakmış gibi hissediyorum.

Motosikletli adam sinir bozucu. Yanımda yuvarlanıyor ve yüz kalkanı. Ne yaptığını merak ederek ona baktım. Motorcu adam bana deliymişim gibi bakıyor. "Onu yakalamaya mı çalışıyorsun?"

"Evet." İleriye göstererek, oflayarak. Park yoluna çıkmak için rampadan önce yolun bu kısmında üç ışık var. Eğer kırmızı ışıkta geçerse, araba duracak ve ben onu geri alacağım. Ciğerlerim yanıyor ve bunu açıklayacak zamanım yok. Arabam ilk ışığı çoktan geçti. "Eğer durursa, araba duracak."

"Yardım etmemi ister misin?" Önce arabaya sonra da bana baktı.

Duruyorum ve neredeyse iki büküm oluyorum. Lanet olsun, formdan düşmüşüm. Başımı salladım ve bacağımı motorunun arkasına atıp yanımdan geçen arabalara selektör yapıyorum. Hiç umurumda değil. Kollarımı beline dolayarak sıkıca tutunuyorum ve "Git" diyorum.

"Polisleri arayacaktım ama bu da işe yarar." Sesi eğlenmiş gibi geliyor. İnce beline tutunuyorum ve kendimi sırtına yaslıyorum. Deri bir ceket giyiyor ve esnek kumaşın arasından onun sıkı vücudunu hissedebiliyorum. Trafiğe giriyor ve şeritleri hızla geçiyor. Rüzgâr saçlarımı savuruyor ve kirpiklerimi sonuna kadar açıyor. Arabama gittikçe yaklaşarak sallanıp duruyoruz. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki patlayacak gibi.

Arabamı görüyorum. İkinci ışığı geçiyor. Motosikletli adam ona yumruk atıyor ve motosiklet tam ışıklar değışirken ikinci kavşağın altına uçuyor. Çığlık atmamayı başarıyorum. Eteğim kalçalarımın kadar uçuyor, ama kumaşı geri itmek için motorcunun belini bırakmıyorum.

Hırsız üçüncü ışığı yakaladığında neredeyse varmıştık. Önündeki araba durdu ve hırsız da durmaya zorladı. Ayağını gazdan çeker çekmez arabam sarsılıyor ve egzozdan beyaz dumanlar çıkıyor. Motor durdu. Sürücü kapısı tekmelenerek açıldı ve adam kaçtı.

Motosikletli adam arabamın yanına yanaştı. Motosikletin arkasından kayıyorum, kalbim dakikada bir mil atıyor. Bu eşyaları kaybetmeyi göze alamam. Zaten zar zor geçiniyorum. Arabama baktım. Her şey hâlâ orada. Geri döndüm.

eteğimi düzeltirken bisiklettteki adam.

Saçımı kulağımın arkasına atıp "Teşekkürler." diyorum. Deli gibi görünüyor olmalıyım.

Yüz siperini kaldırıp "Sorun değil. Araban bunu hep yapar mı?" Bir çift mavi göz benimkilerle buluşuyor ve karnımın tabanı çöküyor. Kahretsin, çok tatlı. Hayır, sevimli değil, ateşli.

"Soyulmak mı? Hayır, her zaman değil."

Gülümsüyor. Yanaklarında bir tutam kirli sakal var. Kask yüzünden zar zor görebiliyorum. Bana bir kaşını kaldırıyor ve "Bu daha önce de oldu, değil mi?" diye soruyor.

Düşündüğünüzden çok daha fazla. Suçlular gerçekten aptal. "Diyelim ki bu arabanın peşinden koşmak zorunda kaldığım ilk sefer değil. Şimdiye kadar kimse park yoluna ulaşamadı. O lanet ışık sonsuza kadar sürüyor ve ben de

aynı nokta. Şimdiye kadar çözmüşümdür diye düşünürsünüz ama..." Ama ben zihinsel engelliyim ve araba hırsızlarının peşine düşmeyi tercih ediyorum. Konuşmayı kesiyorum ve dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Gözleri elbisemin üzerinde geziniyor ve yüzüme dönmeden önce spor ayakkabılarımda duruyor. Harika, benim deli olduğumu düşünüyor.

Arabaya dönerek arka koltuktan bir kutu daha eter aldım ve ön tarafa doğru yürüdüm. Son kutuyu arkamda bir yerde düşürmüştüm. Kaputu açıp sıkıyorum. O kadar üşümüştüm ki uyuşmuştum. Kapıma doğru yürürken, "Kim zar zor çalışan bir arabayı çalar ki?" diyerek başımı sallıyorum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Adam bir an için bakışlarımı tutuyor ve midem bulanıyor. Samimi görünüyor, bu da beni öldürüyor. İçimi dökmek için garip bir dürtü beni ele geçirmeye çalışıyor, ama onu geri püskürtüyorum.

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı sallıyorum ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Bugün berbattı. Tamamen yalnızım. Kimse bana yardım etmiyor ama bu adam etti. "Hayır, ben iyiyim," diye yalan söylüyorum arabama binip kapıyı kapatırken.

"Bıraktığın için teşekkürler." Motoru ters çevirip ona gülümsedim. Cam aşağıdaydı. Yukarı çıkmıyor.

"Her zaman." Sanki başka bir şey söylemek istiyormuş gibi başını sallıyor. Yüzünde görebildiğim tek şey kristal mavisi gözleri ve güzel ağzı. Okul harcımından daha pahalı bir bisikletin üzerinde oturuyor. Onun parası

var, benimse hiçbir şeyim yok. İçime bir pişmanlık ateş i düştü ama gitmem gerekiyordu. Sahip olanlar ve olmayanlar birbirine karışmak için yaratılmadı. Bu dersi zaten bir kez öğrendim. Tekrar öğrenmeme gerek yok.

"Teşekkürler," diyorum o daha adımı sormadan. "Sonra görüşürüz." I Ona gülümsüyorum ve gözlerimin arkasında biriken yaşları tutarak uzaklaşıyorum.

Bu çok garip. Dünyada bir sürü boktan insan var ve hayatımın en kötü gününde sonunda iyi birini buldum ve ondan uzaklaşıyorum.

Sean Ferro'nun hikayesine devam etmek için The Arrangement Cilt 1'i hemen edinin.

DAHA FAZLA AŞK KİTABI

H.M. WARD

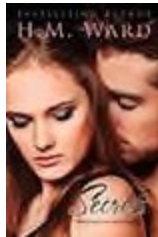
DÜZENLEME

SKANDAL

SKANDAL 2

SİRLAR

*TRYSTAN SCOTT'UN GİZLİ HAYATI,
COLLIDE İLE BAŞLAYAN BİR SERİ*

Ve daha fazlası.

**Kitap listesinin tamamını görmek için
lütfen ziyaret edin:**

[www.Sexy AwesomeBooks.com](http://www.SexyAwesomeBooks.com)

**H.M. WARD'IN BİR SONRAKİ
ATEŞLİ KİTABI İÇİN
SABIRSIZLANIYOR
MUSUNUZ?**

**Yıldızlar bırakarak ve bir yorumda DAMAGED 2 hakkında neleri
beğendiğinizi söyleyerek ona bildirin!**

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

